

မြန်မာ့သမိုင်းတော်

ဝင်းမြ ပိုင်ပေးကြီးပထူး

၆၀၀
၆၆၈
၆၉၀

မြန်မာ့သူရဲကောင်း

မိုလ်မူးကြီး ဗထူး

F

ရေးသူ - တိုက်စိုး
အနောက်မြောက်တိုင်း၊ ရွှေဘိုဟောင်း
အဖုံးပန်းချီ - စံတိုး

၉၈၀ (၂၀၅၅) မြန်မာ့
၁၇-၈

ပျိုးချင်စိတ်တော်ထက်သန်စေရ
ပညာပြင်ပွားလို့ ဆောင်ရေး စာစဉ်
အမှတ် ၂၂
(စာရေးဆရာအသင်းတော်များအတွက်)

၆၆၆
၂၄/၂/၇၅

ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
ဒုတိယအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ အုပ်ရေး - ၃၄၅၀၀

ဆောင်ပုဒ်

- လူတိရစ္ဆာန်ကိုကာကွယ်ပါ။
- အိမ်ခြံငှာတော်ကိုချစ်ပါ။
ဥပဒေကိုလေးစားပါ။
- မြည်ထောင်စုပျို့ကဲ့ရန် တို့ရည်သန်
စိပ်အားထုတ် တို့အလုပ်။

အမှတ် ၅၂၉၊ ၅၃၀၊ ကုန်သည်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊
စာပေဓာတ်ရုံအဖွဲ့၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး (စာပေ) ဦးပျိုးသိန်းက
(မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၂၀၁၉) မြင့် ဖိုလိုလ်သို့ ပုံနှိပ်တိုက်တွင်
ရိုက်နှိပ်၍ (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၀၂၅) မြင့်ထုတ်စေသည်။

ကရော့(၆) ခေါ် ဆုတံဆိပ်ကို ရမည်မှာမလွဲဟု ထင်မိတော့သည်။ အမှတ်(၄)အင်္ဂလိပ်တပ်မကြီးမှူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မင်ဆာဗို ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ဗိုလ်ထူး၏နာမည်ကို လန်ဒန်ဂဏဏီတွင် ချိုးကျူး ဖော်ပြမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ဤမျှ ရှိစား တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ဗိုလ်ထူးသည် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ယာမျှ မထိခိုက်ဘဲ ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် ကျူးရသည့်မှာ ရေတံဆိပ်တွင် နှစ်ခြင်းသာ ပြစ်တော့သည်။

လွတ်လပ်သော မြန်မာနိုင်ငံကြီးတွင် ဗိုလ်ထူး ကဲ့သို့စစ်သူရဲမျိုး ပေါ်ပေါက်ခဲ့မှ ဤကဲ့သို့ ရေတံဆိပ်တွင် သေဆုံးခြင်းရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ဤကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို အစွမ်းကုန်တော်သည့် ဆရာဝန်၊ အစွမ်းကုန်သည့် ဆေးပျားဖြင့် ကုသပေးပေလိမ့်မည်။

သို့သော် စစ်သူရဲများနှင့် အခြားနိုင်ငံသူရဲများအစီအစဉ် တို့ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာစခန်းတွင် အစွမ်းကုန်နိုင်ငံနှင့် အစိုးရ၏ အကူအညီကို ရနိုင်သော လွတ်လပ်ရေးကို ဖျော်မှန်းရင်း ဗိုလ်ထူး ကျဆုံးခဲ့ရသလေသည်။ ကျန်ရစ်သောကျွန်ုပ်တို့ တို့မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့ အဖို့မှာမူ ဤဗိုလ်ထူးနှင့် အလားတူ ပုဂ္ဂိုလ်များ မျှော်မှန်း တောင့်တခဲ့၍ လက် ငင်း အား ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နေထိုင်ရေးကိုပါ မြှင့်တင်ပေးမည့် လွတ်လပ်ရေးကို အရယူခြင်း အားပြင်သာ ကျွန်ုပ်တို့၏ သူရဲကောင်း များကို ပူဇော်ခြင်းအစစ်မည်ပေလိမ့်မည်။ ဗိုလ်ထူးသည် ၎င်းမကွယ်လွန်မီ သူ၏လက်ရေးဖြင့် အောက်ပါအစီရင်ခံစာကို ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုင်းဝန်းလေသည်။

(၆) အောင်ဆန်း

မှူး ဗိုလ်ထူး(ဗိုလ်မှူး) အောင်ဆန်းမြောက်တိုင်းမှူး မင်းပလောင်စခန်း ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းရေငံနယ်။

သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဗိုလ်ချုပ်-စစ်ဆေးနာမတံ ဗမာ့တပ်မတော်

ရက်စွဲ။

အစီရင်ခံစာ

ဂျပန်စစ်တပ်များနှင့် ဂျပန်အစိုးရတို့အား တော်လှန် တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် မယဉ်ကျေးစွာပြင်ဆင်ပြီးလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ထံမှ အမိန့်နှင့် အချိန်ကောင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် အင်္ဂလိပ်တပ်များ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ကြားဖြတ် ဝင်ထိန်းလိုက်သည်သာမက ၅-၂-၄၅ နေ့တွင် မန္တလေးမြို့အနီးသို့လည်း ချဉ်းကပ်မိပြီ အကြောင်း သတင်းရရှိသဖြင့် ၆-၃-၄၅ နေ့(၁၃)နာရီ အချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ထံသို့ ၈-၃-၄၅ နေ့တွင် စတင်တိုက်ခိုက်မည့် အကြောင်းကို အိန္ဒိယပြည် ဝိုင်ယာလက်စခန်းတစ်ဆင့် မန္တလေး ဝိုင်ယာလက်စခန်းမှနေ၍ အကြောင်းကြားသည့်ပြင် မြန်မာပြည် အစိုးရအဖွဲ့ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဗမာ့တပ်မတော်အား ဆန့်ကျင်ရေး စာတမ်းများနှင့် တကွ ယခု တိုက်ခိုက်သည့် ဗမာ့တပ်မတော်မှာလည်း ပြည်သူ့ပြည်သားများနှင့် ပူးတွဲစွဲစည်းထားသည့် အရပ်သား တပ်မတော် သက်သက် အနေမျိုးအားဖြင့် သဘောပေါက်သောစာတမ်းများကို အောက်မြန်မာပြည်ရှိ တပ်များအား မထိခိုက် ရေခြင်းငှာ ကြိုတင် ကာကွယ်သောအားဖြင့် ချိတ်နှိပ်ထားပါသည်။

၈-၃-၄၅ နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ မန္တလေးမြို့အနီးက ဆိုင်ရာသို့ ဝင်ရောက်သဖြင့် ၎င်းနေ့လယ် ၁၀ နာရီ အချိန်တွင် မန္တလေးရှိတပ်များ၊ စစ်ကိုင်းတပ်၊ မြစ်ဝတပ်များသည် မိမိတို့ ရှေးချယ်ထားသောနေရာ စခန်းများသို့ ဂျပန်တပ်များကို ကျော်ဖြတ်ကာ ဖောက်ထွက်ကြပြီးလျှင် စတင်တိုက်ခိုက်ကြပါသည်။ ၃၀-၃-၄၅ နေ့အထိ အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့် အဆက်အသွယ်မရှိကြပါ။ ၁-၄-၄၅ နေ့တွင် ပျဉ်းမနားရှိ တပ်များနှင့် ပူးပေါင်းရန် အတွက် ကျောက်ဆည်နယ် ဒွေးလရွာသို့ တပ်များကို စုပေါင်း ချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်တပ်မှ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ Captain Solly လာရောက် တွေ့ရှိပြီးလျှင် ၎င်းတပ်များနှင့် ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက် ရန်အတွက် ပြောဆိုပြီး လိုအပ်သောအကူအညီကို ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဂျပန်ကိုဘိုက်သို့သဖြင့် တိုက်ခိုက်နေကြသူများ ခြိမ်သဖြင့် အာမူမလိုသောကြောင်း၊ ရိုသေဖွယ်ကိန်းကိစ္စများဖြင့်ပင် တိုက်ခိုက်မည့် အကြောင်း ပြောလိုက်ပါသည်။ ၎င်းနေ့က ၁၈-၃-၄၅ နေ့တွင် ကျောက်ဆည်မှ တစ်ဆင့် ကျောက်ဆည် အနီးဘက် မြို့ကြီး ရေခဲစာသာ ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းနယ်များသို့ စစ်မကြောင်း မြန်ကာ တိုက်ခိုက်လာကြရာ ယခုအခါ ကလေး၊ အောင်ပန်းအနီး မြင်းကြားဒီးနယ် တစ်ဝိုက်သို့ ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။

အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့် ဆက်သွယ်မိပြီ ဆိုသော်လည်း ၎င်းတို့ထံမှ ရိက္ခာအနည်းငယ်နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များမှ အပ အခြား ထင်ရှားသော အကူအညီဟူ၍ မရရှိပါသော်လည်း ထပ်မံတောင်းတောင်းမှုနှင့် ဧည့်ခံရေး မပျက်ရန် ရည်ရွယ်

ချက်ဖြင့်ပင် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေပါသည်။ ရှမ်းပြည်ရှိ တောတောင်များကို ကျော်ဖြတ် တိုက်ခိုက်ရာ၌ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အတွက် လူနှင့် လှည့်ကျသော အသုံးပြုနေရာ ယခု အချိန်အခါ တွင် လူများမှာလည်း ပင်ပန်း၊ နွားများမှာလည်း လယ်အတွက် အသုံးပြုနေရပါသဖြင့် မအားမလပ်သည့်ပြင် ဆိုးဝါးသော ခုသံဥစ္စာကြောင့် အဖျားအနာများ ထူထပ်နေသဖြင့် ရွှေဆက်လက် တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ၎င်းတို့ထံမှ လိုအပ်သော အကူအညီများမရရှိခဲ့ပါက မပြုမည်ဆို ဆင်းတော့မည့်အကြောင်းကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါပြီ။ ယခု အချိန်အထိ အောက်မြန်မာပြည်ရှိ တပ်များ၏အခြေအနေကို အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်စစ်တပ်များနှင့် ဆက်သွယ်မှုကို အတိအကျမသိရှိသဖြင့် ရွှေဆက်လက် လိုက်ကိုင်ရန် အချက်များအတွက် အခက်အခဲများ တွေ့ကာ များ၌ စားရေးကိစ္စမှာ အလွန်ရှားပါးသည့်ပြင် အချို့သော ရွာများမှာ တစ်ရပ်နေပါသဖြင့် ရပ်သူရွာသားတို့၏ အကူအညီကို လိုသလောက် မရရှိနိုင်သည့်အပြင် ရွှေဆက်လက် မှီခိုနိုင်ရန်အတွက်လည်း မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ပါ။ ရန်သူ အင်အားမှာ အထူးပင် တောင့်တင်းနေပါသေးသည်။ တပ်များကို အောက်မြန်မာပြည်ရှိ တပ်များနှင့် ပူးပေါင်းရန်အတွက် တပ်ခေါက်သောမည့် အရေးမှာလည်း ၎င်းတို့၏ အင်အား နည်းအောင်ခွဲခြားသည့်မနစ်ကိုးသည့်မှာ အမှန်မလွဲပဲဖြစ်ပါသည်။

သို့အတွက် ဗိုလ်ချုပ်ထံမှ ရွှေဆစ်အမိန့်နှင့်တကွ ညွှန်ကြားချက်များကို များစွာပေးပို့လင့်နေပါသည်။ ယခု

တိုက်ခိုက်နေရာ၌ အင်အားမှာ ၃၀၀ ခန့်မျှရှိ၍ ခေါင်းဆောင် သည့်ဗိုလ်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

(၁)ဗိုလ်အာဠာဝက၊ (၂)ဗိုလ်ရဲခေါင်၊ (၃)ဗိုလ်ရဲစင်၊ (၄)ဗိုလ်ကျော်ထွန်းတင်၊(၅)ဗိုလ်ဗခိန်၊ (၆)ဗိုလ်အောင်ဇင်ထွန်းနှင့် အချို့သော ဗိုလ်ကလေးများ ပါဝင်ပါသည်။ အမြောက်ကြီး တပ်ခွဲ(၃) မှူး ဗိုလ်သိန်းဦးမှာစစ်ကိုင်းတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း၊သိန္နီစက်အမြောက် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်သန်းကြည် မှာ၊ ဒုတိယဦးရေ (ရှမ်းပြည်)တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်ပါ ကြောင်း၊ ဆေးဘက်ဌာန၌ ဆေးမှူးကြီး စောနော်ခန်းနှင့် လက်ထောက်များ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက် နေပါသော်လည်း ဆေးများ မလုံလောက်သဖြင့် အခက်အခဲများ ရှေးကြူရပါ သည်။

(ပုံ) ဗထူး

မန္တလေးတောင်ခြေ-စစ်ဆေးရုံး စခန်း၌ ကျွန်တော်တို့ (စာရေးသား)ဗိုလ်ကြည်ဝင်း၊ဗိုလ်ချစ်ခိုင်)သုံးယောက်ရွှေ မတ်တတ် ရပ်လျက်ရှိသူကား—

အရပ်ရပ်ရှည် မေးချွန်းချွန်း မျက်လုံးပြူးပြူး မျက်တွင်း ချိုင့်ချိုင့် နှုတ်ခမ်းမေး မတိုမရည် ဆင်ရုတ်ဖွားဖွားနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရုံဖြင့် ဓာတ်ပုံတွင်မြင်ဖူးသော ဥပေယျာဇဉ်မှူး ကောင်း မာဗူလ်တိုင်းနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ အမေရိကန်၏ ဖခင် အီဘရာဟမ်လင်ကွန်းနှင့်သော်လည်းကောင်း တူပေထည်ဟု မှတ်တင်မိ၏။ တူလည်းတူလှပေ၏။ ထိုသူကား ဗိုလ်ချူးပင် တည်း။

“ခင်ဗျားတို့ နာမည်တွေကို ပျဉ်းမနားကတည်းက ကြား ဖူးပါတယ်။ လူချင်းမတွေ့ဖူးပေမယ့် သတင်းကြားနဲ့ အတော် ကိုတောင်တမိပါတယ်။ အခုတော့ အနောက်မြောက်တိုင်းမှာ တစ်ရုံးတည်း အလုပ် လုပ်ကြရတော့မှာမို့ အတော်ကိုပဲဝမ်းသာ ပီပါတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာဒီနေရာက နေပြီး ဗမာ့တပ်မတော်ကြီးတစ်ရပ်လုံးနဲ့ မြန်မာပြည်ကြီးရက်ကို ဆယ်ကြရတော့မယ်။ မြင်တင်ကြရတော့မယ်လို့ တစ်ထပ်ချ ယုံ ကြည်မိတော့တာပဲ။ ဒီလိုဆယ်ရအောင် တာဝန်ပေးတာကိုတော့ ပြီး အလွန်အလွန်ကို ဝမ်းသာမိတာပဲ။ တောင့်တနေတဲ့ လူတွေနဲ့ တရုတ်ရုံးတည်း အလုပ် လုပ်ရတော့မှာမို့ ကျုပ်တို့အကြံတော့ မုချအောင်မြင်မှာပဲလို့ ယူဆတယ်။ ဒီတော့

။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး တိုင်တိုင်ပင်ပင် တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ကြမယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ် အထူး ယုံကြည် ပါတယ်...”

အထက်ပါစကားမှာ တိုင်းမှူး ဗိုလ် ဗထူး အနောက် မြောက်တိုင်းရုံးသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိကြောင်း သတင်းပို့အပြီးတွင် ဗိုလ်ဗထူး၏ ရှေးဦးမိန့်ခွန်း ဖြစ်လေသည်။ ဗိုလ်မှူး ဗထူးဟာ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းရှဲ့ ညာလက်ရုံးပဲ။ တကယ် တည်ကြည် ပြောင်မှန်တဲ့ လူတော်တစ်ယောက်ပဲဟု မတွေ့ဖူးမိကပင် ကြားဖူး၏။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟု ရှေးစား တွေးတောမိဖူး၏။ လက်ရုံးရည်သာလော၊ နှလုံးရည်ပါလော၊ အဘက်ဘက် စွယ်စုံလော၊ စစ်ခေါင်းဆောင်သာလော၊ လူထု ခေါင်းဆောင်ရည်ကော၊ အဘက်ဘက် ပြည့်စုံမှာပဲ ထင်ပါမိဟု အတွေးနှင့်စဉ်းစားမိဖူးသလောက် တကယ်ကိုယ်တွေ့ လုပ်ကိုင် တော့မှ....

ဇြော်-ခါကြောင့် ညာလက်ရုံး ပြုထိုက်ပါပေ စကား ဟု ရှေးမြင် သိရှိရခြင်းဖြင့် မြန်မာ့သူရဲကောင်း ဘုရင့်နောင်၊ မဟာ ဗန္ဓုလတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့သူရဲကောင်း မာရှယ်တီတို့၊ မာရှယ်ဦးကျော့ တို့နှင့်လည်းကောင်း မြန်မာ့စံချိန်၊ ကမ္ဘာ့စံချိန် သူရဲကောင်းခေါင်းဆောင်ဟု ခေါ်ဆိုထိုက်သည့်အတိုင်း လက်မှီ ခေါင်းဆောင်များ နည်းယူသင့်သည်ကို ယူရန်နှင့် နောင်လာ နောက်သားများအဖို့ လွတ်လပ်ရေး ရှေးရှု လုပ်ကိုင်နိုင်ရေးရန် ရေးသားလိုက်ရပါကြောင်း။

တိုက်ခိုက်

အမှာစာ

ဗိုလ်မှူးကြီးကားစာအုပ်ကို ပြန်လည်ထုတ်ဝေရာတွင် အမှာ စာ ရေးသားပေးရန် မျိုးချစ်မိတ်ဖတ်ထက်သန်ရေး ပညာ ပြန့်ပွားလို့ ဆော်ရေးကော်မတီ၏ စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့မှ မေတ္တာ ရပ်ခံပါသည်။

၁၉၄၄ ခု၊ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် အနောက် မြောက်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်တွင် ဗိုလ်မှူးဗထူး၏ တိုင်းရုံးအုပ် တာဝန်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

ကိုယ်တိုင် တိုင်းမှူးနှင့်အတူ ဆောင်ရွက်သိရှိခဲ့သော သမိုင်း ကြောင်းဖြစ်ရပ်အမှန်များ အထက်ဗမာပြည် တိုင်းအတွင်း ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးခေါင်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် တိုင်းမှူးနှင့် အတူ ပါဝင်တော်လှန်ခဲ့သော တိုင်းဆေးရုံအုပ် ဆေးမှူးကြီး ခေါက်တာ ဦးစောနော်ခမ်းနှင့် ဗိုလ်မှူးဗထူး၏ ထားဝယ်ပြုမူ သားချင်းထပ်မှသိရှိခဲ့ရသော တော်လှန်ရေးခေါင်းနှင့်အတူပွဲတို့ အမှန်များကို ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် စစ်ခေါင်းဆောင်အားလုံး ထိုက် အကြိမ်ကြိမ်စည်းဝေး ဆွေးနွေးပြီး နောက်ဆုံးသတ်မှတ် အတည်ပြုခဲ့သော “၁၉၄၅ ခု၊ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့ ည ၃ နာရီ”

၅

တွင် ဗမာတစ်နိုင်ငံလုံး တပ်မတော်နှင့်ပြည်သူလူထု အားလုံး တို့က ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကို စတင်တော်လှန်ကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

တပ်မတော်မှ ရန်သူကိုချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် အထက်ဗမာပြည်နှင့် အောက်ဗမာပြည် စစ်တိုင်းကြီးများ သတ်မှတ်ခဲ့ပါသည်။ သတ်မှတ်သည့်စစ်တိုင်းကြီးများအလိုက် “ဗမာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်” အဖြစ် တော်လှန်ရေးဆင်နွှဲခဲ့ကြသည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် မဟာမိတ်တပ်များနှင့် တိုင်းမှူးဗိုလ်ထူး ဆက်သွယ်ရရှိသောစစ်ဆင်ရေး စစ်ဆင်မှုအခြေအနေများအကြောင်း ပြု၍ ၁၉၇၅ ခု မတ်လ (၈) ရက်နေ့နံနက် အရက်တက်မှစ၍ အထက်ဗမာပြည် တိုင်းတစ်ခုလုံးက ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကို စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က စစ်ဝန်ကြီးနှင့်စစ်သေနာပတိ၏ စစ်ဆင်ရေးအမိန့်တိုင်းကြီးများကို အထူးအမှာစာအဖြစ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သော “ဗမာ့တပ်မတော်” ၁၉၇၆ ခုနှစ်ထုတ် သမိုင်းဝင်စာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်ပေးပြလိုက်ရပါကြောင်း။

နိုင်ငံတော်အားသစ္စာရှိစွာဖြင့်
(ဗိုလ်တိုက်စိုး)

သမိုင်းဝင် စစ်ဆင်ရေး အမိန့်

အထက်ဗမာပြည်

အထက်ဗမာပြည် တိုင်းမှူး ဗိုလ်ထူး သည် အထက်ဗမာပြည်တပ်များကို အုပ်ချုပ်၍ ဂျပန် တပ်မတော်နှင့်အတူ စစ်ကြောင်းဖွင့် ချီတက် တိုက်ခိုက်ရမည်။

အောက်ဗမာပြည်

က။ ရှေ့တန်း စစ်ဌာနချုပ်
ရှေ့တန်းစစ်ဌာနချုပ် စစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်မှူးကြီး ဇေယျဦးစီး၍ စစ်ဌာနချုပ် ရုံးအဖွဲ့နှင့် စစ်ဝန်ကြီးမှူးအဖွဲ့ အားလုံးကို စုပေါင်း၍ သရက်မြို့ စခန်းမှ မင်းတုန်းစစ်ကြောင်း ချီတက်ရမည်။

ခ။ တိုင်းကြီး (၇) တိုင်း
(၁) တိုင်းအမှတ်(၁)စစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်ဦးစီး၍ ပေါင်းတည် စစ်ကြောင်း ချီတက်ရမည်။ ငြိလျှင် တပ်ရင်း(၄)သည် တိုင်းအမှတ်(၁)နှင့် ဖူးပေါင်းကာ လိုက်ပါချီတက်ရမည်။

(၂) တိုင်းအမှတ်(၂)စစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်မှူးကြီး နေဝင်းဦးစီး၍ မြစ်ကွန်းပေါ် စစ်ကြောင်းသို့ ချီတက်ရမည်။

(၃) တိုင်းအမှတ် (၃) စစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်မှူး ကြီးစောကြာအိုးဦးစီး၍ မအူပင် မြစ်ကျွန်းပေါ် စစ်ကြောင်းသို့ ချီတက်ရမည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး လကျာသည် တိုင်းအမှတ် (၂) နှင့် (၃)ကို ဆက်သွယ်ရေး စီစဉ်ရေးများကို ဦးစီးအုပ်ချုပ်ရမည်။

(၄) တိုင်းအမှတ်(၄)စစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်မှူးကျော်စောဦးစီး၍ ပဲခူးစခန်းမှ ရန်သူကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် အသင့် စီစဉ်ရမည်။

(၅) တိုင်းအမှတ် (၅) စစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်မှူး တင်ထွန်းဦးစီး၍ တနင်္သာရီ၊ ထားဝယ် စစ်ကြောင်းသို့ ချီတက်ရမည်။

(၆) တိုင်းအမှတ်(၆)စစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းဦးစီး၍ ရထားလမ်းတစ်လျှောက် ပျဉ်းမနား၊ မိတ္ထီလာစစ်ကြောင်း ချီတက်ရမည်။

(၇) တိုင်းအမှတ်(၇)စစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်မှူးအောင်ဦးစီး၍ သရက်မှ မင်းဘူးစစ်ကြောင်းတိုင်အောင် တာဝန်ခံအုပ်ချုပ် တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်ရမည်။

စစ်သေနာပတိကား ရှေ့တန်း စစ် ဌာန ချုပ် နှင့် အ တူ မင်းတုန်းဘက်သို့ လိုက်ပါ ချီတက်တိုက်ခိုက်မည့် တပ်မတော် တစ်ရပ်ကို အထူးဆက်သွယ်ရေး စေလွှတ်အုပ်ချုပ်၍ စစ်ဆင်ရေးကိုစွဲအဝဝကို စီစဉ်ပေးရမည်။

အောင်ဆန်း
စစ်ဝန်ကြီးနှင့် စစ်သေနာပတိ
ဗမာ့တပ်မတော်

အမှာစာ

ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူး။

သူသည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှစစ်တပ်များကို ဂျပန်တပ်မတော်နှင့်အတူ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခဲ့သူ။ သာမန်စစ်ကြပ်ကလေးဘဝမှ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ခံခဲ့ရသူ။ သူသည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို ဗမာ့တပ်မတော်အနေဖြင့် လက်ဦးမအုတ်ယူပုံ ပထမဦးဆုံး တော်လှန်တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့သော မြန်မာ့သူရဲကောင်းတပ်မှူးကြီးစစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် လွတ်လပ်ရေးအတွက် အရာထူးရှိစွန့်လွှတ်၍ စစ်ပြေပြည်သို့ထွက်ခဲ့၍ ရဲရင့်ပြတ်သားစွာဖြင့် တိုင်းပြည်ရန်သူဘုလားကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့ကြောင်း ဖတ်ရှုတွေ့ရှိကြရသည်။ သူသည် အမျိုးသားရေးကို ဦးစိတ်ထား၍ မတရားပြုကျင့်တတ်သော ဂျပန်စစ်သားတို့ကို ရဲရင့်ပြတ်သားစွာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့သူဖြစ်ကြောင်းလည်း တွေ့ရှိနားလည်ကြရသည်။

သူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ်ရှုရသောအခါ သူ၏သူရဲသတ္တိရဲရဲတောက်စိတ်စောက်ကား အံ့သာနန်းပင်၊ ဂျပန်စစ်တပ်သည် စစ်နိုင်သူပီ စစ်နိုင်သူတို့၏စစ်အတိုင်း မောက်မာခက်ထန်၍ မန္တလေးတစ်နယ်လုံး တိုင်းပြည်သားတို့အား အဆိုင်ကျင့်ရက်စက်မှုများရှိလေထု ထိုအဆိုင်ကျင့်ရက်စက်မှုများကို ခေါင်းငံ့

၎်မခါ၊ တစ်ဝက်ကလေးမှ အစွန်းအထင်းမခါဘဲ တိုင်းသူပြည်သား များဘက်ကနေ၍ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် ပြန်နံ့ရဲသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စစ်ရေးခေါင်းဆောင် သာမက နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် လူထုခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

အနှစ် ၁၀၀ ပြည့် မန္တလေး စာအုပ်တွင် ရွှေကိုင်းသားက ဤသို့ရေးသားထားသည်။

“၁၉၄၄ နှစ် မေလတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးသည် မန္တလေး တိုင်းသို့ တိုင်းမှူးကြီးအဖြစ်နှင့် ရောက်လာသည်။ တာဝန်ကား အထက်မြန်မာပြည် စစ်မြေပြင်တွင်ရှိသော အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ ဖူးသည့် (၃) တပ်ရင်း၊ စက်မှုလက်မှုတပ်ရင်း၊ မြေလျင်တပ်ရင်း၊ အမှတ် (၄) စသည့်တပ်ရင်းအသီးသီးတို့မှ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေ သည့်တပ်ရင်း၊ ရဲဘော်များကို စုပေါင်း သိမ်းသွင်းနှိမ်ခြစ်၍ မန္တလေးသို့ရောက်ပြီးနောက် မကြာမီပင်အနောက်မြောက်တိုင်း စစ်ဌာနကို ၁၉၄၄ ခု မေလ ၁၅ ရက်နေ့တွင်စတင်ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။ ရုံးမှာ ဘုရားကြီးဘက်တွင်ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူး တိုင်းမှူးအဖြစ် မန္တလေးသို့ ရောက်လာ သည့်ကားနိဂါးစင်္ကြံ ဂျပန်ဖက်ဆစ်များ၏ ရင်းကားမှု၊ နှိပ်စက် ညှဉ်းနှိုးမှုများကို တစ်စတစ်စ လျော့ပါး သွားစေသည်။ စလယ်နှင့် မြို့စောင့်ဗိုလ်များ၊ လက်ပတ်နှင့် မြို့စောင့်ဗိုလ်များ သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို ယခင်ကလို အတင့်မရဲဘဲအောင် ဟန် အားထားနိုင်ပေသည်။ ယင်းသို့ မြို့ရွာလူထုကို စောင့်ရှောက်

ပေးခြင်း၊ လိုအပ်သော အကူအညီများကို ပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် မြို့လူထု၏ကြည်ညိုလေးစားမှုကို မိမိလွှာရသေး၏။ ဘုရားကြီး ၃ တာလမ်းကို “ဗိုလ်ဗထူးလမ်း” ဟု အမည်ပေးထားခြင်းဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးအပေါ် မြို့လူထုက အဘယ်မျှ ကြည်ညို လေးစားခဲ့ သည်ကို သိနိုင်ပေသည်။

သူသည် သူ့စိတ်မတော်သားရဲဘော်ရဲဘက်လက်အောက် ငယ်သားများအပေါ်တွင် အလွန်ပင်စောင့်ရှောက်မှုတတ် ပြီး သက်ညှာတတ်သည်။ အေးအတူပူအမျှ ဆိုးတူကောင်းဘက် အဖြစ် အတူတူပင် အတူတူပင်သောစိတ်ထားဖြင့် အုပ်ချုပ်ဆက် ဆံတတ်ရကား၊ တပ်မတော်သားရဲဘော်ရဲဘက်များသည် သူ့ အား များစွာချစ်ခင်ကြည်ညိုလေးစားကြသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးသည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်တွင် စတင်အမှုထမ်းခဲ့ကာ “စစ်ကြပ်ကလေးဘဝမှ” ဗိုလ်ကြီး အဆင့်၊ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်တွင် ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ဖြင့် (တပ်မှူး) ဗမာ့တပ်မတော်တွင် ဗိုလ်မှူးအဆင့် (တပ်ရင်းမှူး)၊ အနောက် မြောက်တိုင်းမှူး၊ မြို့သူ့ လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် (ပျိုးချစ် ဗမာ့တပ်မတော်) ဟု ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့် (အထက်မြန်မာပြည် တိုင်းမှူး)၊ ဤသို့ အဆင့်ဆင့်ရာ စုတက်ခဲ့ ချီ ပြီးခြင်းမခံရသူ ဖြစ်သည်။

သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဥပယောဇာဓိရာသားပုဂ္ဂိုလ် ဤသို့ရေးပြားပေသည်။

“ဗိုလ်မှူးဗထူးသည် နာမည်နှင့်အလိုက် ထူးမရှိ သူဖြစ်သည်။ အကယ်၍ပင်သာ ဆက်လက်အသက်ရှင်

နေသေးပါ မူ ၎င်းအတွက်ရွှေတက်လမ်းများစွာရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မိသည်။ သူသည် အကျင့်သိက္ခာရှိ၏။ ဉာဏ်ရှိ၏။ သတ္တိရှိ၏။ ဝီရိယရှိ၏။ သူ့ကိုကောင်းစွာ မြေတောင်မြောက်လေးလျှင် သူသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် သာမက ကမ္ဘာတစ်လွှားတွင်ပါ ကျော်ကြားနိုင်သော စစ်ခေါင်းဆောင် စစ်သူရဲဖြစ်နိုင်၏။ သူသည် နိုင်ငံရေး ဘက်တွင် များစွာအတွေ့အကြုံမရှိသေးမင့်ကစား သူ့ တွင် နိုင်ငံရေးသန္တောဏ်ရှိ၏ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆသည်။ အကယ်၍ အခိုင်အရေးကောင်းစွာရပါမူ နိုင်ငံရေးတွင် လည်း စွမ်းစွမ်းတမ်း ဖြစ်လာနိုင်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်၏။ ဤမျှအလားအလာရှိသော ဗိုလ်ဗထူးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မရှိတော့ပြီ”

“သူကား ရေဝိတ်တွင်နှစ်ခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ သူ့အစွမ်းသတ္တိများကို မဟာမိတ်တပ်တွင် သူ့ရသတ္တိ အထွတ်အမြတ်ဆုံး ဝီရိယကဏ္ဍ(၆)ဝေ၊ ဆုတံဆိပ် ကို ရမည်မှာမလွဲဟု ထင်မိတော့သည်။ အမှတ် (၄) အင်္ဂလိပ်တပ်မကြီးမှူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မစ်ဘာဒ် ပြောပြ ချက်အရဆိုလျှင် ဗိုလ်ဗထူး၏နာမည်ကို လန်ဒန်စေတီ တွင် ချီးကျူးပေးပြမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ဤမျှ စွန့်စားတိုက်ခိုက်ခဲ့သောဗိုလ်ဗထူးသည် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ဘာမှမထိခိုက်ဘဲ ငှက်ဖျားထောက်နှင့် ကျဆုံးရသည်မှာ ရေဝိတ်တွင်နှစ်ခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

လွတ်လပ်သောမြန်မာနိုင်ငံကြီးတွင် ဗိုလ်ဗထူးကိုသို့ စစ်သူရဲမှူးပေါ်ပေါက်ခဲ့မှု ဤကဲ့သို့ရေဝိတ်ခင် သေ ဆုံးခြင်းမရှိမည်မဟုတ်ပေ။ ဤကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို အစွမ်းကုန် တော်သည့်ဆရာတို့ အစွမ်းကုန်သည့်ဆေး များဖြင့် ကုသပေးလေ့မရှိမည်”

ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူး ကျဆုံးခြင်း သတင်းကိုကြားရလျှင် ကြားရချင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ ကာငိုခဲ့ရသည်အထိ စိတ်ထိခိုက်ဝမ်းနည်းသွားခဲ့ရသည်။ သူ့အပို သာလက်ရုံး၊ မြန်မာ့သူရဲကောင်း တိုင်းပြည်လက်ရုံးတစ်ခု ပြုတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့ရပေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဗိုလ်မှူး ဗထူးအား တော်လှန်ရေး ဆင်နွှဲနေသော ကာလမှာပင် ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဆန်းနှင့် စစ်မြေပြင်မင်းတန်းနယ်စခန်းမှ အမိန့်ထုတ် ပေးခဲ့ပေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးကား ကမ္ဘာကျော်ကြားသော မြန်မာ့သတ္တိခံ၊ မြန်မာ့သူရဲကောင်း တပ်မှူးကြီးတစ်ဦးအဖြစ် နောက်ဆုံး ထေဆုံးသည့်ခန္ဓာအထိ ရပ်တည်လှူဆောင် သွားခဲ့ရသည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး စတင်ဆင်နွှဲပုံကို အနှစ်(၁၀၀)ပြည့် မန္တလေး စာအုပ်၌ ရွှေကိုင်းသားက မှတ်တမ်းတင်ပြခဲ့သည်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက်တင်ပြလိုပေသည်။

“၁၉၄၅ ခု၊ မတ်လတွင် အင်္ဂလိပ်တို့၏ အမှတ် (၁၅) တပ်မကြီးသည် တောင်ကုတ်စစ်ကြောင်းကို သိမ်းပိုက်ရန် ရန်ငဲ့ ကမ်းရိုးတန်းမှလည်းကောင်း၊ အမှတ် (၃၃) တပ်မကြီးသည် ရွှေတိုင်း စစ်ကြောင်း၊ နှစ်သွယ် မြန်မြို့ မန္တလေးနှင့် ပေမြို့

စစ်ကြောင်းများသို့ လည်းကောင်း၊ အမှတ်(၄) တပ်မကြီးသည်
 ရောက်ရှိပြီး ဖြတ်ကျော်၍ မိတ္ထီလာဘေးလမ်းကို သိမ်းပိုက်ရန်
 လည်းကောင်း အသီးသီးချိတ်ကာကြပြုဖြစ်၍ စစ်ရေး
 အရ များစွာအရေးကြီးလာသော အချိန်ပိုင်းဖြစ်လေသည်။
 မြန်မာတပ်အဖွဲ့မှာလည်း သုံးနှစ်သုံးမိုး ဓားမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့သော
 ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို အပြီးအပိုင်ချေမှုန်းသတ်သင်နိုင်ရန် အခွင့်
 ကောင်း ကြုံကြိုက်လာခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခွင့်ကောင်း
 ကြီးကို ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးသည် မြန်မာတပ်မျိုးသားလုံးတို့အတွက်
 အဖိုးတန်စွာ အသုံးပြုလိုက်နိုင်ပေသည်။

မတ်လ ၅ ရက်နေ့တွင်ကား မစ္စတာအနီးသို့ပင် အင်္ဂလိပ်
 တပ်အချို့ ရောက်ရှိ၍ တိုက်ပွဲများပင် စနေ့ကြပေပြီ။ သို့ဖြစ်၍
 လူငန်းများစတင်ရန် အချိန်တိုင်းပြုပြင်သဖြင့် မတ်လ ၆ ရက်
 နေ့တွင် မန္တလေးဝါယာလက်စခန်းမှနေ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
 ထံသို့ ၁၅ ရက်နေ့မတိုင်မီ တော်လှန်တော့မည်အကြောင်းကို
 အိမ်ထဲပြည် ဝါယာလက်ဌာနမှတစ်ဆင့် မြန်မာပြည် ပိတ်ပို့မှု
 ဝါယာလက်စခန်းသို့ သတင်းပို့လိုက်သည်။ ထိုနေ့က စစ်ကင်း၊
 အမရပူရ၊ ရန်ကင်းတောင်၊ အောင်ပင်လယ်စခန်းများသို့ တပ်
 များကို လျှို့ဝှက်ပြီး ဖြန့်ထားလိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးဗထူးကိုယ်တိုင်
 မကား ဂျပန်များမရိပ်စေရန် မြို့ပေါ်မှပင် အခြေမပျက်ရှိနေ
 ပေသည်။

ထို့နေ့က မတ်လ ၈ ရက်နေ့တွင် အတိအလင်း ကြေညာ
 ပြီး စတင် တော်လှန် တော့သည်။ ဗိုလ်မှူး ကိုယ်တိုင်လည်း
 ရန်ကင်းတောင်နှင့် အောင်ပင်လယ်တွင် တာဝန်ယူ၍ တိုက်ခိုက်

လျက် ရှိနေပေသည်။ မတ်လ ၉ ရက် ရန်ကင်းတောင် တိုက်ပွဲ၌
 ဗိုလ်မှူးကို ဂျပန်များက ဝိုင်းမိထား လေသည်။ သို့ရာတွင်
 ထိုမောက်၍ ထွက်ပြေးနေကာ ဂျပန်အမြောက်တပ်ကို ပြန်လည်
 တိုက်ခိုက်ပြီး ဆက်သွယ်ရေး များကို ဖြတ်တောက် ပစ်လိုက်
 နိုင်သည်။

မြစ်ဝအနီး၌ ဗိုလ်ချုပ်ခေါင်တပ်က ဂျပန်စစ်ရဲ တစ်ယောက်
 ကို သတ်၍ သံရပ်ကား နှစ်စီး ကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်ခြင်း၊
 မန္တလေး အစားကြီး အနီး၌ တပ်ကြပ်ကြီး မင်းမောင်နှင့်
 ဗိုလ်လှည့်နှစ်ဦးအဖွဲ့က ဂျပန် ၃၀၀ တပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ကာ ဂျပန်
 ၁၅ ယောက် ကျဆုံးအောင် တိုက်ခိုက်ခြင်း (ထိုတိုက်ပွဲ၌
 တပ်ကြပ်ကြီး မင်းမောင် ကျဆုံးခဲ့သည်)၊ ရန်ကင်းတောင်
 အောင်ပင်လယ်၊ မန္တလေးတောင်ခြေစသော တိုက်ပွဲများ၌လည်း
 ရွတ်ရွတ်ချဲ့ချဲ့ ခုခံစားတိုက်ခိုက်ကြ၍ ဗမာ့တပ်မတော်က
 အောင်ပွဲတို့များရယူ နိုင်ခဲ့ကြခြင်းများသည် ဗမာ့တပ်မတော်၏
 ဂုဏ်ထောင်ကိုလှန်းပြောင်စေ၍ ဗိုလ်မှူးဗထူး၏ဂုဏ်သတင်းလည်း
 ပိုမိုသိမ်းပျံ့ သွားစေတော့သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူးသည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၈) ရက်
 နေ့တွင် အထက် မြန်မာပြည်မှစတင်၍ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား
 လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား လည်းကောင်း၊
 အစိပတီ ဝေကြံစာပေးအား လည်းကောင်း တော်လှန်
 ကြောင်း ကြေညာခဲ့ပြီး ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများ
 လုပ်ဆောင်ခဲ့ရာ၌ အောက်မြန်မာပြည်တွင်ကား ဗိုလ်ချုပ်

အောင်ဆန်းဦးစီးသော ဗမာ့တပ်မတော်ကြီးသည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၂၇) ရက်နေ့မှ တော်လှန်ကြရသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးသည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ(၈)ရက်နေ့
 ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဇေလ(၁၂)ရက်နေ့အထိ မန္တလေးဒေသ၊ ရှမ်းပြည်
 ဒေသတို့တွင် တိုက်ပွဲများဆင်နွှဲခဲ့ရာ တိုက်ပွဲကြီးသည် (၁၂)ပွဲခန့်
 ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း မှတ်တမ်းများအရသိရှိရပေသည်။ သူသည်
 ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ(၂) ရက်နေ့တွင် တယ်လူးစခန်း၌ ငှက်ဖျား
 ရောဂါဖြင့်ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူး ရေတိုက်
 နှစ်ခုခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ နှမြော တသမဆုံး ပြော၍မဆို ဝမ်း
 ရှာသည်။

ထို့အပြင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်
 ဩဂုတ်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင်ပြုလုပ်သော မြို့လုံးကျွတ် လူထုအစည်း
 အဝေးကြီးကို ကန်တော်ကြီး နေ့သရုပ်ကပွဲ၌ မိန့်ကြားဖူး
 ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးအကြောင်းကို သမိုင်းဝင်မိန့်ခွန်း စကားအပြု
 ထည့်သွင်း ပြောကြားသွားကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထိုပြောကြား
 မှုကိုပါ မြန်မာလူမျိုးတို့အားလုံးသိရှိနိုင်ရန် ထုတ်နုတ်ပေး
 ပါသည်။

“နေ့က အထက်မြန်မာပြည် မန္တလေးတစ်ဝိုက်မှ
 ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူး ကြီးမှူးပြီး ကျုပ်တို့
 တပ်မတော်က ဂျပန်ကိုတိုက်ခဲ့တယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူး
 တိုက်ပေးတဲ့အတွက် မန္တလေးတိုက်ပွဲဟာ လျင်မြန်စွာ

အောင်မြင်ရတယ်ဆိုတာကို ဟိုတိုင်းက မြန်မာပြည်တိုက်
 ခိုက်ရေးကို ကြီးမှူးအုပ်ချုပ်တဲ့ မဟာမိတ်တပ်မတော်
 အမှတ် ၁၄ တပ်မှူး လက်မတင်နဂျင်နရယ် ဆာဝီလီယန်
 ဆလင်း ကိုယ်တိုင် ဓမ္မဇီယိုက ချီးကျူးပြောခဲ့တယ်။
 နောက်ကိုလဲ ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးဟာ မြို့တွေ ရွာတွေ
 အမြောက်အမြားသိမ်းပြီး ရှမ်းပြည်ဘက် တက်တိုက်ခဲ့
 တယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးကို မဟာမိတ် ဝီပီစီ တပ်မမှူး
 တိုင်းလိုလိုသိကြတယ်။ ချီးကျူးတယ်။ ၄ နှစ်ပတ်တစ်
 မှူးဖြစ်တဲ့ လက်မတင်နဂျင် ဂျင်နရယ် မက်ဇာဇီက ဗိုလ်မှူး
 ကြီးဗထူးရဲ့အကြောင်းကို (Despatches) လန်ဒန်
 ဇာကင်(ဘီယံ အစိုးရဇာကင်)ထဲမှာထည့်ပြီး ကြေညာ
 မယ်လို့ပြောခဲ့တယ်။ နောက် မိတ္ထီလာမှာရှိခဲ့တဲ့ တပ်ရင်း
 ၅ ကလ ဂျပန်ကိုတိုက်ခဲ့တယ်။

ဤဆိုလျှင် နယ်ချဲ့ ဗြိတိသျှတပ်များမှ တပ်မှူးကြီးများ
 ဖြစ်သော ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာဝီလီယန်ဆလင်း၊ ဒုတိယ
 ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်ဆာဗီယိုက ဂုဏ်ပြု ချီးကျူးခြင်း ခံရသော
 မြန်မာ့သူရဲကောင်း ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူးဟု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက
 ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးကောလ၌ ပြောကြားခဲ့ပေသည်။
 ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူးသည် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် နယ်ချဲ့
 ဗြိတိသျှတို့အားလည်းကောင်း၊ ဖက်ဆစ် ဂျပန်တို့အား လည်း
 ကောင်း စစ်မျက်နှာအသီးသီး၌ တိုက်ပွဲဝင်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့
 လေရာ တယ်လူးစခန်းတွင် သူပြောကြားသွားသော မိသားစု
 အရေးကိုစွဲအကြောင်းအရာများသည် များစွာရင်နာပွယ်စိတ်ထိ

ခိုက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ တပ်မတော်သားများသည် လွတ်လပ်ရေးရရှိအောင် ကြိုးပမ်းကြရသောကာလ၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးအတွက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြရသောကာလ၊ ထိုထိုသောကာလ အသီးသီးတို့၌ မြန်မာ့သူရဲကောင်းဗိုလ်မှူးကြီးဗထူး နည်းတူပင် အိုးပစ်အိမ်ပစ် သားပစ် မယားပစ်အားလုံးကိုကျော်ခိုင်းထားရန်၍ စစ်မြေပြင် အသီးသီးတို့တွင်အသက်စွန့်လွှတ် လှူဒါန်းကြရဆဲ။ တိုက်ပွဲဝင်ကြရဆဲပင်။

ဤသူရဲကောင်းတို့သည်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူးနှင့် အတူတူပင် မြန်မာပြည်သူများအဖို့ လူ့ဂိုဏ်းတို့ သေဆုံးသော်လည်း နာမည်မသေ။ ကမ္ဘာကျော်သော်လည်း ဥဒါန်းကျော်နိုင်ကြမည်မဟုတ်ပေ။

တပ်မတော်သည် ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူးအား အကြောင်းပြု၍ ရုတ်ပြုသောအားဖြင့် ရပ်စောက်မြို့တွင် “ဗထူး တပ်မှူး” ဟု အမည်ပေးလျက် တပ်မတော် (ကြည်း) တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း၊ တပ်မတော် (ကြည်း) တပ်ကြပ်သင်ကျောင်း၊ အသီးသီးကို ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင်ထည်ထောင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ပေသည်။ ယင်း ဗထူးတပ်မှူးသည် ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အခြေခိုင်ခံ့စွာ တည်ရှိနေလျက်ရှိပြီး မြန်မာ့ သားကောင်း ရတနာ တပ်မှူးကောင်းများကိုလည်း အဆက်မပြတ် လေ့ကျင့်ပေးထုတ်ပေးနေသော သူမိနက်ဆန်အောင်မြေ့အဖြစ် တည်ရှိနေလေပြီ။ ဤမြန်မာ့ သူရဲကောင်း ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူး အကြောင်းကို ရေးသား ပြုစုပေးသော ဗိုလ်တိုက်စိုး အနောက်မြောက်တိုင်း

ရုံးအုပ်အားလည်း များစွာကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပေသည်။

ဗိုလ်တိုက်စိုးသည် အကြောင်းအရာအချက်အလက် ပြည့်စုံစွာပါသည်သာမက ရင်ထဲမှစိစားမှု ဦးနှောက်မှခွေးခေါ် ဆင်မြင်မှတိုးဖြင့် စာပေကိုတန်ဆာဆင်၍ သူ့တွေ့မြင်သိရှိသမျှ တို့ကို ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ခြင်းအတွက်လည်း မြန်မာလူမျိုး များအဖို့များစွာအကျိုးရှိသည်ဟု ဝေဖန်ချီးကျူးလိုက်ပါသည်။ အကယ်၍သာ ဗိုလ်တိုက်စိုးသာ ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးအကြောင်း ဤသို့ အထောက်အထား အကိုးအကား များဖြင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရင်တို့ကို မှတ်တမ်းမတင်ခဲ့ပါက တိုင်းပြည်အတွက် ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးအကြောင်း မှတ်တမ်းမှတ်ရာ နေ့စွဲ၊ ရက်စွဲများဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရန် များစွာပင်ခဲယဉ်းမည်ဖြစ်ပေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူးကွယ်လွန်ပြီးနောက် မကြာမြင့်မီသောကာလအပိုင်းအခြားမှာပင် ဗိုလ်တိုက်စိုးသည် သမိုင်းဝင်အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်အကြောင်း တစ်အုပ် ရေးသားခဲ့၍သာ နောင်လခနောက်သားတို့အဖို့ ခေတ်အကြောင်းအရာ စစ်မြေပြင်အခြေအနေတို့ကို ဖတ်ရှုသိမြင်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဤစာအုပ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးနှင့် ပတ်သက်၍ ဥဗ္ဘယဇဉ်ရေးသားပေးခြင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးပကွယ်လွန်မီ သူ၏လက်ရေးဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံပေးပို့သော အစီရင်ခံစာကိုပါ ဖော်ပြပေးထားခြင်းတို့သည် များစွာထူးခြားပြီး တန်းမီးမမြတ်နိုင်သော သမိုင်းဝင်မှတ်တမ်းအဖြစ် တည်ရှိနေကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရှိနိုင်ပေသည်။

၁၁

ယနေ့အချိန်အခါတွင် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက် မြက်ရေး ပညာပြန့်ပွားလှ ဆော်ရေးသည် အထူးလိုအပ်နေသည့် အားလျော်စွာ မြန်မာ့သူရဲကောင်းတပ်မှူးကြီး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကို ပြန်လည်ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေ လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စိုးညွန့်
ဥက္ကဋ္ဌ

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ထက်သန်ရေး၊ ပညာပြန့်ပွားရေး၊
လှုံ့ဆော်ရေးကော်မိတီ၏ စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့

နေ့စွဲ။ ၂၉-၁၁-၉၀။
နေရာ။ ရန်ကုန်မြို့။

သာမန်ဗထူး

ဗထူးသည် ထားဝယ်စီရင်စု လောင်းလုံမြို့နယ်အပိုင် လေးလွန်းခံရွာငယ်မှ မြေပိုင်ရှင် ဦးဘိုးထွန်း-ဒေါ်စိန်မြရင်တို့၏ သားထွေးဖြစ်သည်။ ထားဝယ်မြို့ အစိုးရကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် အတိုက်အခံအလုပ်ကို ဝါသနာပါခဲ့၏။ မိတ်ဆွေများကိုမူကား ခင်မင်ဖော်ရွေစွာ ပေါင်းသင်းလေ့ရှိ၏။ အပေါင်းအသင်းများ၏ အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောလေ့ရှိ၏။ သို့ကြောင့် ရှစ် တန်းအဆောက်တွင် မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ အလုပ် လုပ်ရန် ကျောင်းမှထွက်လိုက်၏။ မိဘများက ကျောင်းဆက်နေရန် တိုက်တွန်းသော်လည်း မရတော့ချေ။ ဇုတ်သမား ဖြစ်၍ ငွေနှင့်လုပ်တတ်သော ဝါသနာရှိသည့်အတိုင်း မိဘ အိမ်သို့ လည်းမကမ်းအသိမိတ်ဆွေများထံကိုလည်းအကုန်အညီမတောင်း။ သတ္တုတွင်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် လခစားအလုပ်ကို ဝင်ထောက်လုပ်ကိုင်လေ၏။

၎င်း၏ ရိုးသားမြောင့်မတ်ခြင်း၊ ဝတ္တရားကျေပွန်ခြင်းတို့ကြောင့် မန်နေဂျာအဖွဲ့ထံသို့ရောက်ခဲ့၏။ ထိုအခါ တပည့်ခြည်းတစ်စတစ်စနှင့် လခစား၏အရသာ ခါးကြောင်း ကိုယ်တွေ့ကြုံလာလေတော့၏။ လွတ်လပ်ခြင်းလည်းမရှိ၊ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ပုံကလည်းအမျိုးမျိုး။ အကျိုးအမြတ်မှာ နေ့ရှင်ကြီးများအတွက် သက်သက်။ ဆင်းရဲသားအလုပ်သမားများမှာ ရရစားစား ဝမ်းခါးမှမလှနိုင်၊ ဆင်းရဲတွင်းမှ မတက်နိုင်သည်ကို ကိုယ်တွေ့

ဖြစ်လေတော့၏။ သို့ကြောင့် အရင်းရှင်နှင့်အလုပ်သမား အရေးကြီးတိုင်း အတိုက်အခံပြုခဲ့၏။ ဆင်းရဲသားအလုပ်သမား အခွင့်အရေးတို့ကို အမြဲတမ်းစောင့်ရှောက် ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ သို့ကြောင့်လည်း အရင်းရှင်ထည့်တင်းကျမှုဏီက မကျေနပ်။ အလုပ်မှလည်း ထုတ်ပစ်လိုတော့၏။ သို့တိုင်လည်း မဝံ့ဘူး။

အကြောင်းကား ဗထူးမှာအလုပ်သမားလူထု၏ မှီခိုရာ အာဇာနည် အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် အလို့လို ဖြစ်လျက်ရှိနေပေ၏။ ဗထူးအား အလုပ်မှထုတ်ပစ်လျှင် ထိုအချိန် သပိတ်ခေတ်အတွင်း သပိတ်လက်နက်သုံးခြင်းဖြင့် အလုပ်သမား တော်လှန်ရေး ရှေ့ပြေးနှင့် မြင်ကြသောကြောင့်တည်း။

ထိုအချိန်တွင် ဗထူးကိုယ်တိုင်ကလည်း အလုပ်မှထွက်လို တော့၏။ အလုပ်သမားများ၏မျက်နှာ တရားရေးမြင်နေခြင်း ဖြင့် မခွာရက်နိုင် မထွက်နိုင်ခဲ့။

သို့စဉ်အတောအတွင်း ဂျပန်တို့၏ စစ်ကြေညာခြင်းဖြင့် မြန်မာပြည်တွင် စစ်သံ စစ်စကား ဂယက်ရိုက်သွားလေတော့၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးစီးပြီး ယိုးဒယားမှ မဟာလွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် ခွဲထွင်းခဲ့တယ်။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်နှင့် ဂျပန်အင်ပိုင်ဒီးရယ် တပ်မတော်ကြီး မြန်မာပြည်ဘက်သို့ စစ် ကြောင်းကြီးများဖွင့်၍ စစ်ချီလာပေပြီဟုသော သတင်းသည် ဗထူး၏နားတွင်းမှ မထွက်အောင်ဖြစ်လေတော့၏။ ဗမာ့လွတ် လပ်ရေးတပ်မတော်သို့ အထူးပင်လိုတော့၏။ မိခင်ဖခင် မည်သို့ပေးတော့။ ထားဝယ်တိုက်ကျန်ခဲ့သူ (သတ္တုတွင်းမှာ အားပေးနှင့် မိုင် ၂၀ ကျော်ကွာ၏) ဇနီးနှင့် သားသမီးများ

ကိုလည်း သတိမရ။ တပ်ထဲဝင်မည့်အရေး အတွေးနှင့်ပျော် နေကာ ရှိနေလေတော့၏။

သို့စဉ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးလကျားဦးစီးသော ထားဝယ်စစ် ကြောင်းတပ်မတော်ကြီးသည် ထားဝယ်မြို့ကိုသိမ်းပိုက်ပြီးသော အချိန်တွင် ဗထူးသည် စစ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။ မိမိကိုယ် ကို ဘဝသစ်ပြောင်းသူတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်တော့၏။ ကွယ် လွန်သူ သတ္တုတွင်းကန်ထရိုက်တာ ဦးလွန်းတင်၏ဇနီး ယောက္ခမ ကြီး ခေါ်စိန်ချယ်အားလည်း သတိမရ၊ ဇနီးဖြစ်သူအနီး တင်ကိုလည်း မတွေးတော၊ သားကြီးပေးဝင်း၊ သားလတ်မြဝင်း၊ သမီးတေးမခင်ဝင်းတို့ကိုလည်း ယခင်ကကဲ့သို့ မေ့ပိုက်ယုယလို စိတ်လည်းမရှိ။ သတိလည်းမရ၊ တွေးလည်းမတွေးတော။ မိမိကိုယ်ကို လူမျိုးလွှမ်းလှူလွတ်တစ်ယောက်မဟု ပျော်ရွှင်စွာနှင့် ရှိနေတော့၏။

စစ်ကြပ်ကလေး ဗထူး

ထိုစဉ်ကဗထူးသည် သာမန်ဗထူးမျှဖြစ်၏။ သာမန်စစ်ကြပ် ကလေးရာထူးရခဲ့၏။ တပ်သား ဘွဲ့ ယောက်ျားသာအပ်ချုပ်ရ၏။ စိတ်ဓာတ်ကား “ငါစစ်ပညာကြီးစားမယ်။ မဝမ်းမယ်။ ဂရုစိုက်၍ လေ ကျင့်မယ်။ မသိဘာရှိလျှင် စစ်ဗိုလ်ကို မေးမယ်။ မဟာဗျူဟာလင် လျှင် ဆင်းရဲသားကျေးတောသားဘဝမှ ကမ္ဘာကျော် စစ်ဘုရင် ကြီးဖြစ်တယ်။ ငါလဲကြီးစားလျှင် အောင်မြင်ရမှာပဲ” ဟူ၍ မိမိကိုယ်ကို အားပေး၏။ ရရှိခဲ့သောရာထူးကလေးကိုပင် နှစ်သက် ကြည်နူးခဲ့၏။

ဗထူး စစ်ထဲဝင်ခဲ့ပြီ။ စစ်ကြပ်ကလေး ရာထူးရတယ်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တပ်မထွက်မီ နှုတ်ဆက်ရန် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ သော ဗထူး၏ကားကိုကြားရသော ဆွေမျိုးတစ်စုကား...

“ဟဲ့ဗထူးရဲ့ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား။ မင်းမှာသားနဲ့မယားနဲ့၊ မလွတ်လပ်ဘူး။ လွတ်လပ်တဲ့လူဆိုပင်တော့ ဟုတ်သေးရဲ့” ဟု တားမြစ်စဉ်ကလည်း ဗထူးကားမတုန်မလှုပ်။ သားနှင့်သမီး တို့ကား ယခင် ဗထူးအလုပ်မှ ပြန်လာလျှင်...

“ဖေဖေ ဖေဖေ...သားဖိုစားစရာ တာပါသလဲ။ ကစား စရာ အရုပ်ကလေးကော မပဲ၊ ဘူးလား... သမီးဖိုကော” ဟု ပြော၍ ရှင်မှူးကြကာ လက်ကလေးများ လှမ်းလင့်ကြ၏။ ဗထူးသည် ဟိုယခင်ကသမီးကိုလက်ဆွဲ၊ သားငယ်ကို ပေ့ချီပြီး ပါလာသောစားစရာ၊ ကစားစရာများကိုပေး၏။ မှူး၏၊ ဇနီးလုပ် သူ၏ လောကဓမ္မ စောင့်လင့်ကာ ရှင်မှူးသောမျက်နှာကလေး နှင့် စောင့်လင့် ကြိုဆိုနေခြင်းပင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည့် အမော အနားသည်ပင်ဖြစ်၏။ ယခုကားဗထူးတွင် ကစားစရာနှင့် စားစရာ အစား ဗိုလ်ဖယ်သေနတ်သာ ပါလာသဖြင့် သားနှင့်သမီးတို့မှာ ဗထူးအနားသို့ပင် မကပ်ကြတော့။ ဗထူးကလည်း ခေါ်၍မချီ တော့။ သမီးမှာ မိခင်အနားသို့ကပ်ကာငုံ၏။ သားငယ်မှာ မိခင် ရင်ဖယ်မှ မျက်ရည်ကျနေသော မိခင်ကိုကြည့်၏။ ဖခင်ကို တစ်လှည့်ကြည့်၏။ ထိုသားငယ်၏ ကြည့်ခြင်းနှင့် သမီးငယ်ငိုနေ သည်ကို ဗထူးသည် မတုန်လှုပ်ခဲ့။

“ငါ့လဲဝင်ခဲ့ပြီ။ စစ်ကြပ်ထဲထူးကိုလဲလက်ခံခဲ့ပြီ။ ယနေ့တပ် ထွက်တော့မယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် သားသမီးတို့ကိုသာကြည့်ပါ”

လိက်ကြပါတော့” ဟု နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ကာ တပ်စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ ထိုအချိန်ကစ၍ နောက်ကြောင်းကို လုံးဝ မစဉ်းစားတော့ချေ။ ထားဝယ်စစ်ကြောင်းတပ်မတော်နှင့် အတူ မိမိတစ်စိတ်ကိုအုပ်ချုပ်ပြီးမြန်မာ့ဂုဏ်ထူးဆောင်ကိုစတင်ပြခဲ့လေတော့ သတည်း။

လူတစ်ဦး တစ်ယောက်သည် မိမိထူးချွန်မှုအတွက် ထူးထူး ချွန်ချွန်မြစ်စေရန် တစ်ပါးသူကပေး၍ မရနိုင်။ ကိုယ်တိုင်က ထူးချွန်အောင် ကြံဆောင်မှသာ ထူးချွန်နိုင်သည်။ တကယ် ထူးချွန်သော လူသည်ချွန် ယောက်ျားဖြစ်နိုင်သည်။ တစ်ပါးသူက ပေးသဖြင့် ထူးချွန်မှုမရဘဲ။ ထိုထူးချွန်မှုသည် အတည်မမြဲ ဖောက်လို့ဖောက်ပြန် ဖြစ်စေနိုင်သည်ကို ဗထူးသည် အမြဲတမ်း စဉ်းစားလေ့ရှိ၏။ သို့ကြောင့်လည်း သားငိုခြင်း၊ ဇနီး၏ တမ်းတခြင်းယောက္ခမ သူတို့၏ တားမြစ်ခြင်းကို နောက်မတွန်းခဲ့။ ဗိုလ်မာသော တစ်ထပ်ချ ဆုံးဖြတ်သောစိတ်၊ မဖြစ်မနေလုပ် မည်ဟူသော တကယ်ပိုင်သတ္တိတို့ ရှိပြီးဖြစ်သည့် အတွင်း ထူးထူး ချွန်ချွန်ဖြစ်တိုင်းပြည်ကို ကယ်တင်လိုတော့၏။ မြန်မာပြည်ကိုသို့ မလွတ်လပ်သေးသော တိုင်းပြည်တွင် လူဖြစ်၍လာရခြင်းသည် မွေးကတည်းက ကျန်စာရင်း ဝင်ခဲ့ရလေသည်။ မွေးကတည်းက ကြေးမဂ္ဂပေ ဖြစ်ခဲ့လင့်ခင်ရလေပြီဟု တွေးမိပြီးဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ဖြစ်နေ သောတိုင်းပြည်တွင် လူဖြစ်လာရုံ သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေး မှုမျှသာအိပ်ကဲ မဖြစ်နိုင်။ သို့မျှသာတတ်သိနားလည်ပါက သာ မနေလှပဘဲ ခေါ်လိုက်ခေါ် အပ်ပမည်ဟု အသိအမှတ်တင်လာ၏။ သို့ကြောင့် သားမယားထက် တိုင်းပြည် ကယ်တင်မှုသာလျှင် တကယ် အဓိက လိုအပ်ပေသည်ဟု သိနားလည်၏။

ထို့ကြောင့် တကယ် တိုင်းပြည် ကယ်တင်ရေး၊ တကယ် လွတ်လပ်ရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်ရန် စစ်ထဲဝင်ခဲ့လေပြီ။

တိုင်းပြည်ကယ်တင်မည့် ယောက်ျားကောင်းတို့ မည်သည့် မှာ အဘယ်မှာလျှင် တိုင်းရင်းသား အားလုံးတို့အပေါ်မှာ ညှဉ်းဆဲသင့်အံ့နည်း။ ညှဉ်းဆဲ၍ အမေပြုလျှင် အဘယ်မှာလျှင် တိုင်းပြည်လူထုအကုန်အား ရခိုင်တော့အံ့နည်း။ တိုင်းပြည်လူထု အကုန်အညီမရလျှင် အဘယ်မှာလျှင် တိုင်းပြည်ကယ်တင်မှု အောင်မြင်နိုင်တော့အံ့နည်း။ သို့ကြောင့် ဗထူးသည် စစ်ထဲဝင်တင် ချောက်အမှုထမ်းဆောင်သည်ကစ၍ တိုင်းရင်းသားနှင့် တိုင်းပြည် ကျားကို ချေးရှုလေ့ရှိ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ထူးချွန်ရန်စား ကယ်တင်လိုသည့်အတိုင်း အကျင့်စားရိက္ခာကောင်းမွန်ခြင်း၊ စစ် ပညာလေ့လာကြိုးစားခြင်း၊ ရိုးသားဖြောင့်မန်ခြင်း၊ စိတ်သဘော ထားမြဲညီခြင်း စသည်တို့ကြောင့် စစ်ကြပ်ကလေးဘဝမှ စတင် လိုက်လာရာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ချာထူးတိုးတက်ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိကိုယ်တိုင်စိုးစိုး၍ မြို့တော်ပြို၊ ရွာတစ်ရွာ ကို သိမ်းပိုက်ရန်တာဝန်ကျအံ့။

“စစ်သားဆိုတာ စစ်သားပီစေရမယ်။ စစ်သားသည် တိုင်း ပြည်ကုမျိုးတို့၏ တကယ်လွတ်လပ်ရေးအတွက် စစ်ထဲဝင်တယ်။ အဘက်ဘက်မှာ ရန်စားတယ်။ ဒီတော့ တိုင်းသူပြည်သားတို့ကို စိတ်ဆင်းရဲစေမည့်အမှုမျိုးကို လုံးဝရှောင်ကြဉ်ရမယ်။ ခုကျုပ် ကိုယ်တိုင်စိုးစိုးပြီး မြို့ကိုသိမ်းမယ်ဆိုရင် ပိုက်ပြီးလျှင် အဓမ္မစွန့်ပေး သိမ်းခြင်း၊ လူကလေးခြင်း၊ ရေတိုစေ့ပေးခြင်း အစရှိတဲ့အလေ့ဆိုး အကျင့်ဆိုးတွေကို လုံးဝရှောင်ကြဉ်ရမယ်” ဟု ရှေးဦးစွာ

ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း တပ်မတော်ကမားယွင်းသည်ဟု အပြင်ပိုင်း အမှန်မှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ မတုစားသော ဖက်ဆစ်ဝါဒအရ အင်္ဂါးမား ကျဆုံးခဲ့ခြင်းကို အရေးထား၍ ကရင်နယ်ရွာဝယ် များသို့ မီးရှို့ ခြေခြင်း၊ အတင်းအဓမ္မ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ဗုံးကြဲ သေနတ်ပစ် ပြုလုပ်ခြင်း များပြုခဲ့သည်။ (ကရင် ဗမာစစ်ပွဲ ပယောဂအမှန်မှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်သာ တရားခံ ဖြစ်ထိုက်လေ သည်။)

ထို့ပြင် မသမာသောစစ်ဗိုလ်အချို့ ရှေ့ငွေမတရားသိမ်း သည်ဟု စွပ်စွဲခံရ၏။ ထိုကိစ္စအဖို့ အမှန်မှာ ထိုစဉ်က တပ်မတော် အထူးတို့မှာ ဂျပန်အစိုးရကိုနာခံရ၏။ ပစ္စည်းထိန်းသွမှု ဗမာ အရာရှိဖြစ်လင့်ကစား ပစ္စည်းယူသွမှုမှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များသာ ဖြစ်လေသည်။ [ထိုအချိန် စိန့်သက်ရပ်စစ်သောဂျပန်၊ ရှေ့တွား ပါးလိတ်စီခလူးကပ်သောဂျပန်၊ စားရေးမတွ ဟန်မူမကျ ခေါင်းပေါင်းအုပ်ပေါင်း မန္တလေးပိုးရင်ဖုံးအင်္ကျီတတ်၍ ခြေ ထောက်တွင် စစ်မိန့်ရည်စီးကာ လမ်းသလားရှာကြည့် ဂျပန် အမြောက်အမြားရှိခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ရှေ့တိုငွေစ သိမ်းဆည်း အတွက်ကြောင့် အချို့ဂျပန်များ တပ်မတော်အကြံပေးအရာရှိ အဖြစ်မှ စစ်မြေပြင်အဖို့ခံရသည်မှာ ကိုယ်တွေ့ အမြောက် အမြားပင်။]

ထိုသည့် ဂျပန်ရက်စက်မှု၊ အဓမ္မ သိမ်းဆည်းမှုအဖြစ် အလုံး စုံကို တပ်မတော်အပေါ် အပြစ်ရှိ၍ စစ်စည်းကမ်း ညှဉ်းပေးသေး သည် ဟူသော ဖက်ဆစ်တို့၏ ပရိယာယ်ဖြင့် တပ်မတော်ကို ဖျက်သိမ်းလေသောကြောင့် ဗထူး အဘယ်မှာ ဝမ်းသာနိုင်အံ့

သူနဲ့သင်ညွှန်ကြားပြီးမှ မြို့ရွာကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လေ့ ရှိ၏။ ဤကဲ့သို့ ကိုယ်ကျိုးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း လုံးဝ မမျှော်လင့်။ လက်အောက်ခံသားတို့ကိုလည်း တားမြစ်လေ့ရှိ၏။ “စစ်သား ဆိုတာ ကိုယ်ကျိုးရှာသမား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အလုံးသတိပြု ရမယ်” ဟု အမြဲတမ်း ပြောလေ့၊ ဆုံးမသွန်သင်လေ့ရှိ၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း စေ့ ဆောင်လမ်းပြ လုပ်ကိုင်လေ့ရှိ၏။

ဤကဲ့သို့ အဘက်ဘက်မှ ထူးချွန်သော ဂုဏ်ရည်တို့ကြောင့် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းပိုက်ပြီးသောအချိန်တွင် ဗထူးကား ဗိုလ်ကြီးရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခန့်အပ်ခြင်း ခံရလေသည်။

တပ်ခွဲမှူး ဗထူး

မြန်မာတစ်ပြည်လုံး သိမ်းပိုက်ပြီးသောအချိန်တွင် လွတ်လပ် ရေး ရှေးရှုစိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မိမိအား ဗိုလ်ကြီးရာထူး ချီးမြှင့် ခန့်ထားခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ဝမ်းမြောက်စရာ ဖြစ်လင့်ကစား ဗထူး ဝမ်းမသာနိုင်တော့ပေ။

အကြောင်းကား လွတ်လပ်ရေး အရေးတော်ပုံတွင် လွတ်လပ်ရေး ရှေးရှုကာ ဂျပန်တို့နှင့် တိုက်ခိုက်ရာ အတူပီခဲ ရ၏။ တပ်မတော်က ရွေ့ဆိုဆက်လက် ချီတက်တိုက်ခိုက်နေစဉ် နောက်ကျန် အုပ်ချုပ်သူတို့ကား အုပ်ချုပ်လျက် ကျန်ခဲ့ကြ၏။ ထိုသူတို့၏ညှဉ်းပေးမှုဖြင့် တိုင်းရင်းအားအချင်းချင်း အထင်အမြင် များခဲ့ခြင်း၊ ထိုအုပ်ချုပ်သူတို့အပေါ် တိုင်းသူပြည်သားတို့က မကျေနပ်ဖြစ်ခြင်း စသည့်အချက်များကို အကြောင်းကြောင်း ပြ၏။ တပ်မတော်ညှဉ်းပေးမှုလည်း အပြစ်တင်၏။ ကရင် ဗမာစစ်ပွဲ

နည်း။ ဗထူးသာလျှင် မဟုတ်၊ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းအစ တစ်ပွင့် စစ်သားအထိ တတွေတွေကျဆင်းသော မျက်ရည်သည် မိုးသီးမိုးပေါက်သဏ္ဍာန်။

သို့ဖျက်သိမ်းပြီးနောက် တပ်ရင်း သုံး ခုဖွဲ့ပေးသည့်အနက် ဗထူးမှာ ဗိုလ်မှူးရန်နိုင် အုပ်ချုပ်သော ခြေလျှင်တပ်ရင်း အမှတ် (၂) တပ်ခွဲ အမှတ်(၃) တွင် ဗိုလ်ကြီးရာထူးဖြင့် တပ်ခွဲမှူးတာဝန် ကို ထမ်းဆောင်ရလေသည်။

တပ်ရင်းမှူးရာထူးနှင့် ဗထူး

ဆိုအခါ ဖွဲ့စည်းပေးသော ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် တွင် တပ်ရင်းအားလုံး စစ်ပညာသင်ကြားရန် ဂျပန် အကြံပေး အရာရှိများ ခန့်ထား၍ သင်ကြားပေးလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဗထူးမှာ စစ်တပ်အဖို့ စစ်ပညာသည် အထူးအရေးကြီး ၏။ စစ်ပညာကို ကြိုးစားသင်ကြားရမည်။ မတတ်-တတ် အောင် အောက်ကျ၍ သင်ကြားရမည်ဟု တောင်းတော်သည့်အတိုင်း စစ်ရေး ကျွမ်းကျင်လိမ့်မူကို မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အားထုတ် လေ့လာ၏။ မိမိတပ်ခွဲ၍ လက်အောက် ရဲဘော်များကိုလည်း နေနစ်တကျ သင်ကြားပေး၏။ သူ၏ လက်အောက် ရဲဘော် များကို ပြောလေ့ရှိသော စကား ကား....

“ လွတ် လပ် ရေး သည် တောင်း ရုံ နှင့် လည်း မရ။ ငို၍ တောင်းလည်း မရ။ စစ်စစ်တပ်ဖြစ်လျှင် စစ်ပညာသင်၍ ငါတို့က ငါတို့ တိုင်းပြည်၏ သားကောင်း၊ စစ် သူရဲကောင်းများတည်း။

ငါတို့ တိုင်းပြည်ကို ငါတို့ကာကွယ်နိုင်စွမ်း ရှိလေပြီ။ ဒီပက်ဆစ်
ခေတ်မှာ ဟက်ဆစ်ကို တော်လှန်နိုင်ဖို့ထက် အခြားအရေးထက်
စစ်ပညာ၊ စစ်ပရိယာယ်၊ စစ်ဆင်နည်း တတ်မြောက်ဖို့က အဓိက
ဆိုတာကို ရဲဘော်တို့ လေးလေးစားစား နားလည်ကြပါ။
တကယ် စိတ်ဓာတ်နှင့် တကယ်ကြိုးစားကြပါ။” ဟု စစ်မိတ်
စစ်သွေးကို နှိုးဆွပေးလေ့ရှိ၏။ တိုင်းပြည် ကယ်တင်ရေးကို
ပန်းထမ်း၍ ဆောင်ရွက်ရန် မိမိကိုယ်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်ပြု သကဲ့သို့
ရဲဘော်တို့ကိုလည်း ထွန်းသင်၏။

ဗမာကား ထူးချွန်သူများ၏။ တစ်ထွာပြုလျှင် တစ်တောတို
ဖြင့်၏။ ထူးချွန်သော ဉာဏ်စွမ်း၊ ကြံ့ပမ်းသော လူ့လိင်ရိယာ၊
ဟက်ဆစ်ဝေးပြုတို့၏ အနိုင်ကျင့်မှု၊ အခဲမကျေသော စိတ်ဓာတ်
တို့နှင့် ကြိုးစား သင်ကြားသူတို့ အထဲတွင် ဗထူးအား ဂျပန်
သုံးဆရာများကပင် အံ့ဘနန်း ချီးကျူးကြ၏။ အဲဒါလေးစား
ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရှိပြီး တပ်ရင်း သုံး ခုကို စစ်ပညာ ပြည့်စုံ
သည့်အတိုင်း၊ တာဝန် လွှဲအပ်လိုက်လေ၏။ တပ်မတော်ကို
အသစ် ထပ်မံ ဖွဲ့စည်းခွင့် ပေး၏။ သို့ အသစ် ဖွဲ့စည်းသော
စက်မှုလက်မှု တပ်ရင်း အမှတ် (၁) တွင် ဗထူး၏ တက်မြက်သော
ဉာဏ်ရည်၊ ကြိုးကုတ်သော လူ့လိင်ရိယာ၊ ကျွမ်းကျင် သော
စွမ်းရည်မျှတသော ခေါင်းဆောင်မှုအရည်အချင်းတို့ကြောင့်
ဗိုလ်ကြီးဗထူးမှ ဗိုလ်မှူးရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခန့်အပ်ရုံမျှမက စက်မှု
လက်မှု တပ်ရင်းမှူးအဖြစ်ဖြင့် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရလေသည်။

စစ်မြေပြင်ရှိ တပ်များကလည်း စစ်ဌာနချုပ်နှင့် အဆက်အသွယ်
ပြတ်၍ လွတ်လပ်ရေးပေးသည်ကိုလည်း မသိ၊ စစ် မြေ ပြင် ရှိ
ဂျပန်များပြောကြသည်ကိုလည်း မယုံကြည်ကြ။

အကြောင်းကား ရက်စက်လှသော ဂျပန်တို့သည် ယခုကဲ့သို့
အဆက်အသွယ်ပြတ်သော အချိန်တွင် ဗထူးတပ်ရင်းနှင့် တပ်ရင်း
၃ ကို နိုင်ထက်ကလွဲ ပြုကြရလေတော့၏။ တာဝန်ပေးခြင်းကို
လည်း ဗမာနှစ်လည်း၊ ဂျပန်တစ်လည်း တာဝန်ခံချပေး၏။ ဂျပန်ကို
ဆန့် နို့ ဆီဘူး တစ်လုံးပေးလျှင် ဗမာကို ဆန့် နို့ ဆီဘူး တစ်ဝက်
သာ ပေး၏။ ညှန်နက်စာဟူ၍ပင် ပြောသေး၏။ ရပ်ရွာနယ်ပယ်ရှိ
သစ်သီးသစ်ရွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့ကိုလည်း ရွာလုံးအုပ် ခြံလုံး
ချုပ်၍ အနိုင်ကျင့်ကြ၏။ ရွာသားများလည်းအငတ်ငတ် အပြတ်
ပြတ်၊ ကျုံး နွား များကိုလည်း မတရားဆွဲ၊ မတန်တဆဈေးနှိုင်း
အတင်းယူ၊ ဆိုင်ရိက္ခာရသော်လည်း ဗမာ့တပ်ကို လိုလောက်
အောင် မပေး၊ သို့ကြောင့်လည်း ရဲဘော်များ ငတ်တစ်လည်း
ပြတ်တစ်လည်း၊ မမာမကျန်းမှုတို့၌လည်း ဆေးဝါး လိုလောက်
အောင်မပေး၍ မသေသင့်ဘဲလျက် ရဲဘော်အများ သေဆုံးခဲ့
ရခြင်းမှာ ဂျပန်၏ ရက်စက်မှု။

တစ်ခန်းမှတစ်ခန်းသို့ ခခန်းပြောင်းခရွေရာတွင် ဂျပန်တပ်
ကိုးကား မော်တော်ကားနှင့်တစ်ဖုံ၊ လှည်းနှင့်တစ်ဖုံမျိုး နွားဝန်
တင်၊ လားဝန်တင်၊ မြင်းဝန်တင်တို့နှင့် တစ်သွယ်၊ ဟေးတို
တပ်သားနှင့်တစ်တန်း ရပ်သူရဲသားတို့ကိုလည်း အတင်းခေါ်
ခိုင်း၊ အမျိုးမျိုးသောနည်းတို့ဖြင့် စီစဉ်ပြောင်းရွှေ့ပေး၏။

မြောက်ပိုင်းစစ်မြေပြင်နှင့် ဗိုလ်မှူး ဗထူး

ဗထူးသည် တပ်ခွဲမှူးဘဝမှ စက်မှုလက်မှု တပ်ရင်းမှူးဖြစ်ခဲ့
၏။ ဂျင်းမနားစခန်းမှာပင် စစ်ပညာသင်ကြားနေဆဲ ကသာ
နယ်၊ ကင်းတော်နယ်တို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် အရေးကြီး
လာသည့်အတိုင်း အင်းတော်မှ ကလေးဝ စစ်ကြောင်းသို့ တာဝန်
ထမ်းဆောင်ရန် မြေလျှင် တပ်ရင်း (၃) နှင့် အတူ မြောက်ပိုင်း
စစ်မြေပြင်သို့ စစ်ထွက်ရလေသည်။

မြောက်ပိုင်း စစ်မြေပြင်တွင် ဂျပန်တပ်နှင့် အတူ တာဝန်
ထမ်းဆောင်ရ၏။ သို့တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ်အတွင်း ကလေးဝ
မှ ဗမာ့စစ်ကြောင်းသို့ ချီတက်သွားရရာတွင် အင်းတော်နယ်သို့
အင်္ဂလိပ် လေဘီးစစ်ဘားများဆင်း၍ မြောက်ကျား တိုက်ခိုက်
ခြင်းဖြင့် ဗမာ့တပ်မတော် စစ်ဌာနချုပ်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်
ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်အတွင်း ဟက်ဆစ်ဂျပန်တို့သည် မြန်မာပြည်ကို
လည်းကောင်း၊ တိုင်းရင်းသားတို့အား လည်းကောင်း၊ စစ်မြေ
ပြင်ရှိ တပ်များအား လည်းကောင်း အမိန့်နှာခံလေအောင်
ပရိယာယ်ဖြင့် မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ဆန့်ပြင်းပြနေသော လွတ်လပ်
ရေးကို ဝဉ္စဂု ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့တွင် ကမ္ဘာ့သီလီ
ကြေညာ၍ ပေးလိုက်၏။

သို့ပေးသော လွတ်လပ်ရေးကား လွတ်လပ်ရေးစစ် မဟုတ်၊
ဟက်ဆစ်ဝါဒအစုကို ထုတ်၍ မြေပြင်သက်သို့ပင် ရှိတော့၏။
သူတို့၏ ပရိယာယ်ကား စစ်မြေပြင်ရှိ တပ်များသို့ မရောက်။

ဗထူးတို့ တပ်ရင်းနှစ်ခုကိုမူကား ကိုယ်တာဝန် ကိုယ်ယူ၍
ပြောင်းရွှေ့ရမည် (စစ်အမိန့်)ဟူ၍ ပြင်းထန်သော အမိန့်ပေး၏။

(အသိလျှင် မျှတပါအံ့နည်း။ မမျှတလျှင် အဘယ်သူ
ကျေနပ်နိုင်အံ့နည်း။ ကျေလည်း လုံးဝမကျေနပ်ခဲ့၊ သို့ကြောင့်
မဟုတ်မမှန် လမ်းမကျလျှင် ဗမာသည် ဘယ်လူမျိုးကိုမူ မခံ။
အခါကောင်းကြံသည်နှင့် တော်လှန်ချေမှုန်းမည်ကား ဗမာဟူ၍
တစ်ပေါင်ပေါက်ခွဲသည်မှ ယခုတိုင်သာ ဗမာတို့၏ တကယ့်
ဇွဲနှင့် တကယ့်သတ္တိထူးများ ဖြစ်လေသည်။)

သို့ ပြင်းထန်သော အမိန့်ပေးခြင်းကို ဗထူးတို့သည် လုံးဝ
မကျေနပ်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် သည်းခံကြ၏။ ယခုမူကား
ရွှေ့ပြောင်းရမည့် ခုရှုအတန်တန်ကို မြင်ရခြင်း၊ မကျန်းမာသော
ရဲဘော်များ နှိမ့်ခွေသို့င် မရွတ်မမြင်ရက်ဖြစ်နေခြင်း၊ မိုးရေ
စွတ်စွတ်၌မြင့် ချောနေသော တောင်စောင်းများ၌ အစားက
ငတ်၊ အားကပြတ်ဖြင့် ဗုန်းခနဲ ဗုန်းခနဲ လဲကျ သည်မှာလည်း
မရွတ်နိုင်တော့။

ထိုအချိန်ကစ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မျက်နှာမြင်ယောင်
ရေးထက် မျက်စိအောက်တွင် မြင်ရသော မရွတ်ရက် မမြင်ရက်
နိုင်သည့်အရေးတို့က အလေးပို၍ လာတော့၏။

ယခုကဲ့သို့ မတရားသော ဂျပန်အမိန့်ကို ဆက်လက် နာခံ
လုပ်ကိုင်နေပါက ရဲဘော်များ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားတော့သည်ကို
အမှန်နှင့်စားတေးချိန်မီသည့်အတိုင်း စစ်မြေပြင်တွင် ဟက်ဆစ်

ဂျပန်အား တော်လှန်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက် လေ တော့ သည်။ ဂျပန်ပရိယာယ်လွတ်လပ်ရေးကား ဗထူးတို့စစ်မြေပြင်ပထောက်ခံရပ်သေးအစိုးရတို့လက်တွင် ပျောက်နေတော့၏။

ပထမဆုံး တော်လှန်ခြင်း

စခန်းကား ဂန္ဓမာတောင်စခန်းဖြစ်၏။ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် တောများခြံရံလျက်ရှိ၏။ သစ်ပင်ပန်းပင်တို့လည်း ဆိုးဆိုးဆိုးဆိုးဆိုးဆိုးဆိုးဆိုးဖြင့် တောတောင်တို့ကို တန်ဆာဆင်ထားဘိတော့၏။ ဘေးတောင်ကမ်းပါးယံ တောင်စောင်းတို့တွင်လည်း ဘောင်ကျချောင်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရေတံခွန်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း ကျဆင်းနေသည်မှာ ကြည့်နူးစရာပင်၊ တောင်မြေရှိ စမ်းချောင်းကလေးများမှလည်း ဖောက်ခြေထိမြင်အောင် စိမ်းစိမ်းလှလှကြည့်လင်လှတိ၏။ လျှိုမြောင်အကြားတွင်မူကား တပြောင်ပြောင်နှင့် ကျဆင်းသော နှင်းပေါက်တို့သည် အသည်းတိုင်းအောင် အေးစေ စိမ့်စေတော့၏။ သို့ ကြည့်လင်စရာတွေလည်း မကြည့်လင်၊ ချမ်းအေး လှ ပေ မင့် လည်း အေးဖုန်းမသိ။

ထိုကား...တို့သို့လျှိုအတွင်း၌ အမိုးအကာမရှိ၊ အခင်းလည်းမရှိ မိမိတို့ကျောပိုးအိတ်ကို ခေါင်းဆုံးချွတ်တစ်မျိုး၊ စောင်ဖြူတစ်ဖုံ အိမ်မကျနေသော ရဲဘော်များကို ကြည့်၏။ သက်ပြင်းချလျက်၏။ နောက် ထောင်တစ်ထောင်တွင် တွန်ချိုတက်နေသော ရဲဘော်တစ်ဦးကို မြင်၏။ နေရာမှထ၍ မီးဖိုကို မီးပြင်းထိုး၍ ရေခွေး ထိုးတင်၏။ ဆူလာ သော အခါ ပန်းကန် တွင် ထည့်၏။

တုန်တက်နေသော ရဲဘော်အနီးသို့ ယူသွား၏။ အိတ်အတွင်းမှ အများဖြတ်ဆေးနှစ်လုံးကို ထုတ်၍ ရဲဘော်အား ပေးထုကာ ပေး၏။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပုဂံကို ကိုယ်တိုင်မှတ်၍ တိုက်၏။ ပြီးလျှင် ရဲဘော်ကိုပေး၍ အိပ်ရာပေါ်တင်၏။ ဘေးပတ်လည်စောင်များ လုံအောင်ပြုပေး၏။ နောက် ဘေးဘက်ရှိ အခြား ရဲဘော်များ စောင်ကွာကျ နေသည်ကို လိုက်၍ ပေး၏။ ထိုကားဗထူးဖြစ်၏။ ရဲဘော်များကို ရင်တပ်သာ ပမာချစ်ခင်၏။ မမာမကျန်းမှု၌ အခွင့်ရလျှင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် ပြုစုရမူ ကျေနပ်၏။ ရဲဘော်တို့ အဖြစ်ကိုမြင်တိုင်း ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား အတိုက်အခံပြုလိုစိတ်သာ ပေါ်ပေါက်တော့၏။

ထိုနေ့အစိုကား ဗထူးသည် ပျော့လျှင်ဖယောင်း၊ မာလျှင် သံချောင်းဟူသော မြန်မာစကားပုံအရ ဂျပန်အားတော်လှန်ရန် တာဝန်ချ အလုပ်ကို မဆင်းတော့ပေ။

သို့အလုပ် မဆင်းခြင်းအတွက် အကြီးအမှူးဖြစ်သူ ဂျပန် မေဂျာဂျင် နရယ်သည် ဗထူး၏ စစ်စခန်းသို့ ဒေါသထောင်တောက်သော မျက်နှာနှင့်ရောက်လာတော့၏။ တစ်ယောက်တစ်ယောက်စူးစိုက်၍ ကြည့်နေစမှ ငါးမိနစ်ကြာသောအခါ (စကားပြန်နှင့် ပြော၍) “ငါ့ဗျားတို့ ဒီနေ့ဘာလို့ အလုပ်မဆင်းသလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ဘက် တစ်ညလုံး ကုန်းကြောင်း လာရတယ်။ ပစ္စည်းတွေလဲ ကိုယ့်တိုင်သယ်ခဲ့တယ်။ ဒီမနက် လေးနာရီမှ ရောက်တယ်။ စစ်သားတွေ သိပ်ပင် ပန်းတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် အလုပ်ဆင်းနိုင်မလဲ”

“အို ခက်တာပဲ။ စစ်သားဆိုတာ ပင်ပန်းခံနိုင်ရတယ်။ ဝါးရမယ်။ အလုပ်မဆင်းနိုင်လို့ လမ်းမပြီးယင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်။ ချိန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းဖို့အမိန့်ပေးပါ”

ထိုစကားကြားရသောအခါ ဗထူး၏မျက်နှာသည် နီလာ၏။

“မဆင်းနိုင်ဘူး မဆင်းနိုင်ဘူး။ စစ်သားဟာနွားမဟုတ်ဘူး။ နွားတောင် အမာမတန်ခိုင်းယင် ပေကတ် လုပ်သေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မတရားဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့မကျေနပ်ဘူး။ ရိက္ခာပေးတာလဲ မမျှတဘူး။ အလုပ်တာဝန် ပေးတာလဲ မတရားဘူး။ ဒီလိုသာရွှေဆက်လုပ်နေယင် ဘယ်တော့မှ အလုပ်မဆင်းနိုင်ဘူး” ပြန်ပြောလိုက်ဟု စကားပြန်အား နှီးနှိုးသော မျက်နှာ၊ ပြင်းထန်သောလေသံဖြင့် ပြောနေသည်ကို အကြီးအကဲ ဂျပန်သည် ကြည့်ပြီးနားထောင်နေစမှ မိမိ၏စကားပြန် ပြန်ပြောသည်ကို ကြားပြီးသည့်အခါ တုန်လှုပ်သလိုဖြစ်သွား၏။ မျက်နှာလည်း မာလာ၏။ သို့မှ တစ်ဖန်ဆက်၍...

“ခင်ဗျား ခုဘယ်သူ့ လက်အောက်မှာ အိမ်နိန့်ခံရသလဲ”

“ကျုပ်က အောင်ဆန်းအိမ်နိန့် ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူအလုပ်လုပ်တာ။ ခင်ဗျားတို့ အရင်ကောင်းတယ်။ အိမ်နိန့်ခံတာတယ်။ ခုမကောင်းဘူး။ အိမ်နိန့်မနာခံနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျားဒီလို အိမ်နိန့်မနာခံနိုင်ယင် ဝိုင်ယာလက်နဲ့ သတင်းပြုပြီး အောင်ဆန်းကို တိုင်ရလိမ့်မယ်။ ဒါဟာစစ်မြေပြင် ဆိုတာသိလား”

“ကျုပ်အများကြီးနားလည်တယ်။ အများကြီးစဉ်းစား ပြီးပြီ။ အောင်ဆန်းမကလို အစိတ်တစ်မတ်တိုင်တိုင်း၊ ဇွေကိုသာ ဒီလိုမတရားယင် ဘယ်သူ့ အမိန့်မှ မနာခံဘူး။ ဗထူးအမိန့်နဲ့ ဗထူး စစ်သားတွေကို ဗထူးကြိုက်တဲ့အလုပ်ကိုပဲ ခိုင်းရလိမ့်မလား” ဟု တည်ကြည် ခုံညားရရင့်စွာ စိတ်ပုံလက်ပုံ၊ မဟုတ်ယင် မခံတော့သည့် အမူအရာနှင့် ပြောနေသည်ကို ကြားတော့မှ အကြီးအကဲဂျပန်သည် အကဲခတ်သည်ပမာ မျက်နှာအမူအရာကို ပြောင်းလိုက်၏။ ပြုံးယောင်ယောင်ပြုလာကာ လေအေးနှင့်..

“ကျုပ်တကယ်လဲ မတိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဆရာခင်ဗျားတို့ ပါ ပင်ပန်းကြတာပါပဲ။ နောက်ကိုလဲ အလှည့်ကျတာဝန် ပေးမှာပါ။ ဒီကွက်ကိုလဲ မျှမျှတတရပေးပါမယ်။ ဒီကနေလဲ အလုပ်မဆင်းပါနဲ့။ နက်ဖြန်ဆင်းနိုင်တာလဲ ဆင်းပါစေ။ မမာတဲ့ လူများလဲ မဆင်းပါစေနဲ့။ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ အာရှ တိုက်ကြီး သာတည်မျှ ကောင်းစားရေးအတွက် ညီညီညွတ်ညွတ် ဆောင်မှ အောင်မှာပဲ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အရင်က မှားခဲ့တာတွေ သည်းခံပါ။ ကျုပ်လဲစိတ်မဆိုးပါ။ ခင်ဗျားလဲ စိတ်ပြေပါ။ တစ်လေ့တည်းစီး တစ်ခရီးတည်း ထွားကြမယ်။ အာရှတိုက်သားချင်း ဖြစ်ကြပါတယ်” ဟု လေအေးအေးနှင့် ပြောရမ်းမှ ပြန်ရန်မတတ်ဘဲ ထလိုက်သည်တွင်-

“ကျုပ်လဲစိတ်ပြေပါတယ်။ ကောင်းပြီ” ဟု ထိုတောင်းစွာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်၏အခါ ဂျပန်များလည်း ထွက်ခွာ သွားလေ၏။

ဤလှည့်အချိန်အခါကစ၍၊ မတရားသော ဂျပန်ကောင်
တို့သည် ဗထူးအား လည်းကောင်း၊ ဗထူး၏ တပ်တို့အား
လည်းကောင်း၊ မတရားသောအပြုအမူနှင့် မပိုင်စားတော့ချေ။
ဗထူးအမျိုးကုသ်း ထိုအချိန်မှစ၍ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်
နိုင်ထုတ်ရန်အရေးကို တရားရေးတော့တော့ ပိုင်းပြတ်လျက်
ရှိလေတော့၏။

ဗထူးနှင့်ထိုင်းမှူး

ဗထူးကား သာမန်ဗထူးဘဝမရှိ၍ တင်ရင်းမှူး ဘဝတိုင်
အောင် အပြောသမားလည်းမဟုတ်ဘဲ တကယ် အလုပ်သမား
ဖြစ်ခဲ့၏။ တကယ် အလုပ်သမားပီပီ သစ္စာရှိစွာဖြင့် ခြေဆောင်
ခြင်း၊ သတ္တိထူးချွန်စွာဖြင့် အောင်ပွဲရအောင် တိုက်ခိုက်ခြင်း၊
မဟုတ်မမှန် လမ်းမကျလျှင် ရဲရင့်စွာ အတိုက်အခံ ပြောဆိုခြင်း၊
လက်အောက် ငယ်သားများအပေါ် ရင်ဝယ် သားနှင့်မခြား
ချစ်ခင်ခြင်း၊ ရပ်ရွာနယ်ပယ် လူထုနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ကောင်းမှုန်
ခြင်းတို့ကြောင့် အလို့လိုပင်လျှင် လူထု၌ လည်းကောင်း၊
ရဲဘော်တို့ အပေါ်၌လည်းကောင်း ခေါင်းဆောင်မှုကို ရရှိ
လာလေသည်။ ဗထူး ကိုယ်တိုင်လည်း တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးကို
တကယ်ချစ်၍ လွတ်လပ်မှုအတွက် တကယ် စွန့်စားလို၏။
လွတ်လပ်ရေး ရန်လှပွန်လျှင် ခုခံတော်လှန်ရန် အသင့်ပင်။
မိမိနှင့် ဆင်းရဲအတူ ချမ်းသာအမျှ ဆင်းရဲပေတိုင်းရဲဝက်
ရဲဘော်ဟူသောစကား ရဲဘော်စစ် စိတ်စေတနာနှင့် ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံ၍ အဆင်အတန်း ခွဲခြားမှုကို မည်သည့်အခါမှ မလိုလား။
ရဲဘော်တွေ စားသလို စား၏။ ရဲဘော်တွေ အိပ်သလို အိပ်၏။
ဆင်းရဲပက်အတူတူ ဆင်းရဲခံ၏။ ရဲဘော်များ လောက်လောက်ပေ

စားရသည့်ဆိုမှုပေး ဗထူး မျိုးကြိုကျ၏။ ရဲဘော်တွေပေါ်
အကြင်နာပို၏။ အသနားပို၏။ မမာမကျန်းမှုကို ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကြပ် ပြုစုပေးရမူသာလျှင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်၏။ ရဲဘော်တွေ
တရားပေး ပျော်ရွှင်စွာ နေသည့်ကို မြင်ရခြင်းပင် အထူး
နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်ခဲ့၏။ သို့ကြောင့် ရဲဘော်တိုင်းကလည်း ဗထူးကို
အဖက်သို့လည်းကောင်း၊ အစ်ကိုကြီးကဲ့သို့လည်းကောင်း ချစ်ခင်
ကြ၏။ စစ်ခေါင်းဆောင်အဖြစ်ဖြင့် စစ်အမိန့်ကိုလည်း တစ်သေခေ
မတိမ်း လေးစားလိုက်နာကြ၏။ တို့ဗိုလ်မှူး ထိုင်းလ်မှူး ဟု အားကိုး
ကြ၏။ လေးစားရိုသေကြ၏။ ဗိုလ်မှူး ဗထူးကသာ ခိုင်းမည်
ဆိုလျှင် (မိုးရွေ့ကို တက်ရန်လည်း ဝန်မလေး။ မြောက်လျှားရ
မှားလည်း ဥပမာ လိုက်စောခေါင်း ဘုရားပုဆိုးပေးလောက် ဟု ဆင်ကြ၏။
စွန့်စားပယ်၊ တာဝန်ကျေပွန်မယ်၊ အမိန့်ကို လေးစား လိုက်နာ
မယ် စသည် တကယ်သတ္တိ တကယ်သွေးဖြင့် စွန့်စားကြမည်
အမှန်)။

ဗိုလ်မှူး ဗထူး သာလျှင် မိမိတို့အားကိုးရာ ခြေထောက်ကြီး
အလား ထင်မှတ်အားထား ကိုးစားယုံကြည်ကြ၏။ မိမိတို့
ဗိုလ်မှူး၏ တည်ကြည်ခန့်ညားသော မျက်နှာ မြင်ရခြင်းသည်
ပင်လျှင် တအားတက်ပီပီ။ လုပ်ရသည့် အလုပ်ကိုပင် ပင်ပန်းသည်
မထင်၊ အစားဆင်းရဲမှုကို မထောက်ထား၊ ကင်းစောင့်ရသည့်
ပင်လျှင် ပျော်စရာတစ်မျိုးကဲ့သို့ အားကိုး အားထား ယုံကြည်
ခဲ့သော ဗိုလ်မှူး ဗထူး မှာ...

အဘ၏ ဆင်းရဲခြင်း၊ အအိပ်၏ ဆင်းရဲခြင်း၊ အနေ
အထိုင်၏ ဆင်းရဲခြင်း၊ ရဲဘော်များ မကျန်းမာမှုကို ကိုယ်တိုင်

အအိပ်အဖျက်ခံ၍ ပြုခဲ့ခြင်း၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်၏ မတရား မမျှ
တသော အမှုအိတ်တက် စိတ်ဆင်းရဲ ပင်ပန်းခြင်းစသည်
စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ဆင်းရဲမှုတို့ကြောင့် ငှက်ဖျား ခေဂါဝံ
စိတ်လေရာ တစ်နေ့သော် ထိုနွမ့်မာတောင် တပ်စခန်း အိပ်ရာ
ထဲမှာပင် မထနိုင်အောင် ဖြစ်လေတော့၏။ အဘယ်မှာလျှင်
ရဲဘော်များ မင်းဘဲ နေနိုင်တော့အံ့နည်း။ ဝမ်းလည်းနည်းကြ၏။
ဗိုလ်မှူးဗိုလ်ကြ၏။ အဆွေးနယ်ကား ကျယ်လွှာဘိတော့၏။

“တို့သာ ဖျားလိုက်ပါတော့ကွာ။ ဗိုလ်မှူးမှ လားဖျားရ
သတိလား၊ ထိုဖျားလိုသောယင် အရေးမကြီး လောက်ပါဘူး။
ကျယ်ပြန့်ရလေတယ်” ဟု စမ်းတသကလည်းမရှား၊ ပြုစုသူများ
ကလည်း လိုလေသေးမရှိအောင် ဖေးဖေးမမ ယုယုယယ ပြုစုကြ
ရှာ၏။ ဤသို့ ရဲဘော်များ၏ တကယ်မထွာ၊ တကယ်စေတနာ
အဟုန်ကြောင့် ယနေ့အဖိုကား အတော်ကလေး သက်သာရာ
ရလာ၏။ စကားအနည်းငယ် ပြောနိုင်စ ပြုလာ၏။ ဆန်ပြုတ်
ကလေးလည်း အတော် သောက်လာနိုင်သည်ကို မြင်ရသော
ရဲဘော်တစ်စုတို့မှာ သိန်းထိကြီး ပေါက်သည့်အလား။

သို့မှ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ တစ်ထက် တစ်စ ကျန်းမာ
ပျောက်ကင်း၍ သုံးရက်မျှရှိသော ယနေ့အဖိုကား ဝမ်းသာ၍မှ
ထပ်မံ ဝမ်းနည်းစရာ အကြောင်းကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
ထံမှ ဗိုလ်မှူးလက်ထဲလာတယ်။ ဗိုလ်ဗထူး ကို တိုင်းမှူးအဖြစ်
နှင့် မန္တလေးမြောက်ရမ်းပေ ဂျပန်အကြံပေးအရာရှိ ပြောသွား
သော စကားကြောင့်ပင်။

ဗထူးကား မိမိအား ရာထူးတိုးတက်ပေးကာ တိုင်းမှူး
ခန့်ထားခြင်းကိုလည်း ဝမ်းသာပျော်မူ၊ ရဲဘော်များကို အစိုက်
ကြည့်၏။ ကိုယ်၌အင်္ကျီမရှိ၊ ဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီမှာလည်း
မူလ အစိမ်းနုရောင်ကင်းလျက် ချေးအထပ်ထပ် တက်နေပုံမျှမက
ဖင်ထိုင်မည့် နေရာ၌ အထပ်ထပ် ချုပ်ထားသည့် ချုပ်ရိုးများကို
မြင်၏။ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်း ချလိုက်ပြန်၏။ ဦးကား ရုတ်၌
ဖနောင့်ကား ပြုတ်နေသောဖိနပ်များစီးကာ ကင်းစောင့်နေသော
ရဲဘော်များကို မြင်ရပြန်သဖြင့် ခေါင်းကို မသိမသာ ခါလိုက်
ပြန်၏။ ချက်ပြုတ်နေသော အစာကို ကြည့်ပြန်တော့ ထမင်းမှာ
လည်း နို့ကြောင့်ကြောင့်၊ ဟင်းမှာလည်း ဂျပန်ပေးသည့် ရေမီး
သီးခြောက်၊ ငှက်ပျောအူ၊ မျှစ် စသည်တို့နှင့် ငါးပိခတ်ကာ
အထပ်ထပ်မွှေပြီး ကျိုထားသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ လူမမာများကို
ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ဗိုက်ပူနံ့ကားက မရှား။ အခိုးပေါ်အရောင်
ပိန်နေကြသည့်ကလည်း အများ။ အသားကြည့်ပြန်တော့လည်း
နုနုနုရောင်မော၊ မျက်ချောက်ကလေး ကျနေသည့်မှာလည်း မရှိ
ရက်၊ မမြင်ရဘိ။ ဗထူး အဖို့ တွေ့သလောက် မြင်သလောက်မှာ
ရင်ဆိုင်ရာတစ် ဖြစ်တော့၏။ သက်ပြင်းရည်ကြီးဖျားပင် ချမိ
တော့၏။ ရဲဘော်များကလည်း ဝမ်းသာပျော်၊ ဝမ်းနည်းဟန်
လည်းမပြ မိမိတို့ ဗိုလ်မှူးကောင်း နားခွင့်ခြင်းဖြင့် မတုန်မလှုပ်။

“ရဲဘော်တို့ ကျုပ်တော့ မလှူသာဘဲ စစ်အမိန့်အတိုင်း
မန္တလေးတိုင်းမှူးအဖြစ်၌ ပြောင်းရတော့မယ်။ အမိန့်အတိုင်း
အမြန်ဆုံး ပြောင်းပေးမည်မယ်။ တို့ဗိုလ်မှူးက တိုင်းမှူးပြစ်တင်ခံ
ဝမ်းသာလွန်းရုံ အမြန်ပြောင်းမယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့။ ဒီစေနံ

စိစစ်မြေပြင်နေခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ရှင်းပြချင်တယ်။ အဆက်အသွယ် အမြန်ရပြီး လိုရာအထက်ကို အမြန်ဆုံး ထောက်ပံ့ စီစဉ်ပေးချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောင်းသွားသော်လည်း ကျုပ်ရဲ့စဉ်ကကဲ့သို့ အထက်အမိန့်ကို နှာခံ၊ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ တာဝန်ကျေပွန်ကြပေ' ဟူသော နောက်ဆုံးစကားကို ကြားရသော တပ်ဗိုလ်ထံသားတို့မှာ ကမ္ဘာကြီး သွက်သွက်ခါအောင် လည်သွားသည့် တင်ဖုတ်ကြတော့၏။ မျက်စိမှာ မိုက်ခနဲ၊ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆီဆီ၊ လုပ်ငန်းလည်းမသိ၊ ကိုင်ငံငန်းလည်းမသိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များလည်းမသိ၊ အေးမှန်းလည်းမသိ၊ မှင်တက်မိသည့် လူမာ ဤမျှလောက် ထိုမျှလောက် ခံဘော်အပေါင်းတို့ အားထားရာ ဗိုလ်မှူးဗထူး မှာ မခံနိုင် မခွာရက်ရှာဖြင့် တိုင်းမှူးအဖြစ် မန္တလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ရော့ကေ၏။

မန္တလေးနှင့်ဗထူး

ဗထူး သည် မန္တလေးသို့ တိုင်းမှူးအဖြစ်နှင့် ပြောင်းခဲ့၏။ သူ တာဝန်ကား အထက်စစ်မြေပြင်တွင်ရှိသော အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့ပေးသည့် (၃)တပ်ရင်း၊ စက်မှုလက်မှုတပ်ရင်း၊ ခြေလျင်တပ်ရင်းအား (၄) စသည့် တပ်ရင်းအသီးသီးတို့မှ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသည့် တပ်နှင့် ရဲဘော်များကို စုပေါင်းသိမ်းဆည်းရန် အရေးကြီး လိုအပ်ခဲ့ပေ၏။ အဆက်အသွယ်ရရှိသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တိုင်းမှူးအဖွဲ့ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်၊ ရိက္ခာထောက်ပံ့မှုစသည်တို့ကို ပို့ဆောင်ရန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မန္တလေးသို့

ထောက်ပြီးနောက် မကြာမီပင် အနောက်မြောက်တိုင်း စစ်ရှုံးသို့ ဌာနအသီးသီးဖြင့် ၁၉၄၄ ခု၊ မေလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ပစ်လွှတ်လိုက်လေသည်။

သို့ရင့်လှပီပြီး ရှမ်းပြည်နယ်၊ လားရှိုး-သီပေါ၊ ဂုတ်ထိပ်စခန်းများရှိ တပ်များသို့ လည်းကောင်း၊ အင်းတော်နယ်ရှိ တပ်များသို့လည်းကောင်း၊ ကလေး-တပျားတက်ရှိ တပ်များသို့လည်းကောင်း အထူးဆက်သွားများ စေလွှတ်ကာ ထောက်လှမ်းဆက်သွယ်စေခြင်းဖြင့် တစ်လအတွင်းမှာပင် တပ်အားလုံးအဆက်အသွယ်ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ အဆက်အသွယ်ပြတ်စဉ်က လမ်းစခန်းတွင် ကျန်ရှိနေသော ရဲဘော်အားလုံး စုပေါင်းသိမ်းဆည်းမိကြောင်း၊ သို့ အဆက်အသွယ်ရသည့်နှင့် မိမိလက်အောက်ရှိ တပ်အသီးသီးကို စစ်မြေပြင်မပြန်လာသော စက်မှုလက်မှုနှင့်တပ်ရင်း(၃)ကို အနားပေးကာ ရေဒီနှင့် ငရုတ်တုံစခန်း၌လည်းကောင်း၊ အထက်ပါ တပ်ရင်းနှစ်ရပ်နှင့် တာဝန်လွှဲပြောင်းပေးသော ခြေလျင်တပ်ရင်း (၁)ကို မုံရွာနှင့် ကလေးစခန်း၌ လည်းကောင်း၊ ခြေလျင်တပ်ရင်း (၄) ကို တပ်နားခွင့်ပေးကာ မန္တလေးတောင်ခြေစခန်း၌လည်းကောင်း၊ ခြေလျင်တပ်ရင်း(၅)ကို မိတ္ထီလာစခန်း၌လည်းကောင်း၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတပ်ကို ပျဉ်းမနားစခန်း၌လည်းကောင်း ကျန်အမြောက်ကြီးတပ်နှင့် စက်အမြောက်တပ်များကို မန္တလေး၊ မြစ်ဝယ်၊ ရွှေဘို၊ စစ်ကိုင်း၊ ကလေး၊ လားရှိုးသီပေါ၊ ဂုတ်ထိပ် အသီးသီးသော စခန်းတို့၌ တာဝန်ပေးပေးအပ်ချုပ်ပီစီစဉ်ရလေ၏။ ဤမျှကျပ်တည်းသော စစ်နယ်ကို အဖန်အားဖြင့် စစ်သေနာပတိကိုယ်တိုင် သော်လည်းကောင်း၊ ၎င်းမှ

လွှဲအပ်သည့် စစ်ဦးစီး ဗိုလ်ချုပ်များမှ သော်လည်းကောင်း အပ်ချုပ်စစ်ဆင်ရလေသည်။ ယခုကဲ့သို့ တိုင်းမှူး ဗထူး အား ခန့်ထားခြင်းမှာ ၎င်း၏အုပ်ချုပ်မှုဝင်ရည်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု၏ ကောင်းမွန်သော အရည်အချင်း၊ စစ်ဆင်-စစ်ငင်ရေး ကျွမ်းကျင်မှု၊ မြင်မြတ်သောအကျင့်စရိတ္တ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် မိမိ၏ညာလက်ရုံးသဖွယ် အသုံးပြုနိုင်ရည်ရှိသူဟူ၍ခန့်ထားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဗထူးစွမ်းရည်ကား ထက်မြက်လှတော့၏။ သို့မဟုတ်စစ်နယ်ကို နိုင်နင်းစွာအုပ်ချုပ်နိုင်ခြင်း၊ စစ်ဆင်နိုင်ခြင်းတို့ကား ပထမစစ်ကြပ်ကလေးဘဝကတည်း ယခုတိုင်းမှူးအဖြစ်သို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် သာတူညီမျှသဘောကို ကောင်းကောင်းကြိုးလိုက်စား ပြုမူလုပ်ကိုင်သောကြောင့်ပင်။

ဗထူး သည် တပ်မှူးကို တပ်မှူးအခွင့်အရေး၊ တပ်ဗိုလ်ကို တပ်ဗိုလ်အခွင့်အရေး၊ တပ်သားကို တပ်သားအခွင့်အရေးလမ်းမှန်အခွင့်အရေးပေးမည်ဟု နားလည်၏။ ဗိုလ်နှင့်တပ်သားဟူ၍ မည်သူ ကိုမှ အထိန်းအစားမပြုခြင်း၊ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာအခွင့်အရေးကို ပေးမြဲပေးစေမိ၏။ သို့ကြောင့်သာ သူ၏အုပ်ချုပ်စစ်ဆင်မှုမှာ မည်သည့်အခါမျှ ချို့ယွင်းချက်မတွေ့ခဲ့ရပေ။

သတ္တိတူချွန်သည့်ဗထူး

တစ်နေ့အခါ အမရပူမြို့ လူထုအစည်းအဝေး တစ်ခုအတွက် ဖိတ်ကြားသဖြင့် အမရပူ၌ အစည်းအဝေးတက်ကာ တစ်ခင်းဖြင့် ထွက်သွားကြ၏။ အစည်းအဝေး ကိုစပြီး၍ ည ၉ နာရီခန့်တွင် ပြန်လာခဲ့၏။ ၎င်းတို့၏ကားနောက်မှ ဂျပန်

ကားတစ်စီးသည် မောင်းနှင်၍လာ၏။ ရွှေကျော်တက်ရန် ကားဟန်ကို အဆက်မပြတ်တီး၍လာ၏။ ဗိုလ်မှူး ဗထူး သည် နောက်ကိုတစ်ချက်ကြည့်၏။ ဂျပန်ကားမှန်းသိသဖြင့် ကားမောင်းသည့်ရဲဘော်အား ဘေးရွာခင်းပေးလိုက်ရန် ပြော၏။ သို့သော်လမ်းမှာ လမ်းကျဉ်းဖြစ်၍ နောက်ကားသည်ရွှေကျော်တက်ရန်မဖြစ်နိုင်။ သို့လမ်းကျဉ်းမတက်နိုင်သည့်ကို ကားပေါ်ရှိ ဂျပန်သည် ခူရှား၊ ချော့၊ ချော့၊ ချော့ဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းထွား၏။ ဗထူး သည်အနည်းငယ်နားလည်၏။ နောက်ကိုပြန်၍ လှည့်ကြည့်၏။ ရွှေတံနေသူမှာ စစ်သားမဟုတ် အရာရှိမှန်သိ၏။ သူနှင့်ဆက်လက်မောင်းလာရာ လမ်းကျယ်သို့ရောက်သည့်နှင့် ဘေးသို့ ရှောင်ပေးလိုက်၏။ နောက်မှကားသည် ရွှေကျော်မတက်ဘဲ ၎င်းတို့ကားရွေမှ ပိတ်၍ရပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ကားနှစ်စင်းလေးရပ်သွား၏။ ဗထူး သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ဂျပန်အရာရှိသည်လည်း ဧဝါသထွက်သောမျက်နှာနှင့် ဓားရိုးစိုက်ကဆင်းလာ၏။ ဧဝါသနှင့်စေတနာကားပြောရာမှ မိမိဝေးကိုဆွဲဖိတ်တော့မလို လုပ်လိုက်သည့်နှင့် ဗထူး သည် မိမိဝေးကို အမြန်ဆွဲထုတ်၍ လက်နှစ်တက်နှင့်ဓားရိုးကိုကိုင်ပြီးလျှင် ဂျပန်ဦးခေါင်းတည့်တည့်သို့ ခုတ်လိုက်လေ၏။ ဤကဲ့သို့ဓားချင်းယှဉ်ရန်လည်း ရဲဝံ့သောသူရဲသတ္တိ ရှိပေ၏။ သို့ပြန်ပျက်ခြင်းကိုလည်း တစ်စုံတစ်ရာ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။

ထိုသည့်ကားချင်းယှဉ်ခြင်းရေရှည်တက်၍ အခြားသူတစ်ဦး တစ်ယောက်သာသိပုံက တပ်တော်အရာရှိကြီးများ အလုပ်ရွပ်ရေး၊ ယခုမှကား ဂျပန်တို့လေးစားသော ဗထူး၊ ဗထူး အကျ

အညီကိုလည်း ဂျပန်တို့များစွာ အလိုရှိနေခြင်း၊ ဗထူး သည် လမ်းမကွဲလျှင်မည်သည့်အခါ မျှမခံကြောင်းကိုမခင်မြောက်ပိုင်း စစ်မြေပြင်မှ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ဂျပန်တို့နားလည်ခြင်း၊ ဗထူး ကိုယ်တိုင် မတရားတာကိုမလုပ်ဘဲ ဂျပန်တို့နားလည်ခြင်း၊ ယခု ကိစ္စမှာ မိမိတို့ ဂျပန်အစုစုပင်လျှင် မှူးမတ်ရမ်းကား၊ ဆဲရေး တိုင်းစွာခြင်းမှာသု၏အဖြစ်သာဖြစ်သည်ကို ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့ သိရှိကြခြင်း၊ သူ့၏အပြစ်သာ လုံးဖြင့်၍ ဗထူး လမ်းမမှန်သည် ဟု ယူဆခြင်းဖြင့် အမျိုးပြတ်ခဲ့ရလေသည်။ [နော့ဘဲနောင် ဤကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းဖျတ်မာသော အပြုအမူမျိုးနှင့်ထွေပါက ဝားနှင့်မဆုံးမတ် လက်သီးနှင့် ဆုံးမဟု၍ လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ဗထူး၏ရဲတော်များကိုလည်း ဤကဲ့သို့တစ်စုံတစ်ရာ အမှုဖြစ် လျှင် လွှတ်ပေးနိုင်သေနှုတ်ကိုမသုံးဘဲ လက်သီးကဲ့သို့ သုံးမဟု၍ လည်းကောင်း ဂျပန်များကပင် တောင်းပန်ကြရှာ၏။] ထိုမျှ လောက် ဂျပန်တို့ လေးစားခြင်းမှာလည်း ထူးထူးကဲကဲပင် တစ်ရပ်ပင်။

လူထုနှင့်ဗထူး

ဗထူး တိုင်းမှူးမဖြစ်မီအခါက မန္တလေး တစ်နယ်လုံးတွင် ဂျပန်စစ်ဗဟိုစစ်ခေါင်းစဉ်အောက်ခံပန်းခြင်း၊ နှိပ်စက်ခြင်းအမျိုးမျိုး ခံခဲ့ရ၏။ ဘုရားကျောင်းသွားရာမှ မသွားခင်မလားဝါ၊ ဈေးဝင်က ရာမှာ မထက်ပုံ မထောင်ဝါ၊ အိမ်ထဲဆိုလည်း အတင်းဝင်။ အိမ်ပြင်ခြံရံ ပန်းသစ်ပင်များကိုလည်းအတင်းခူး၊ ယောက်ျား

ဆိုပါရိုက်။ မိန်းမဆိုလက်ဆွဲ၊ ဘုန်းကြီးလည်း ဂရုမထား၊ လူသူတော်များကိုလည်း မာန်မဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ အမျိုးမျိုးဖြင့်ခံခဲ့ရသော ဒုက္ခတွေမှာ ဗထူး တိုင်းမှူးဖြစ်သည့် အပိုင်းကစ၍ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ကံမာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဂျပန် ရမ်းကားခြင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စကောင်းရှင်းလာတော့ ၏။ ဗထူး ၏ စလွယ်နီနှင့် မြို့ကိုစောင့်ရှောက်သော မြို့စောင့်ဗိုလ် များကိုလည်းကောင်း၊ လက်ပတ်နီနှင့် မြို့စောင့်ရဲတော်များကို လည်းကောင်း ထားရှိစောင့်ရှောက်စေခြင်းဖြင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန် တို့မှာလည်း အတတ်မဲ့ရဲတော့ပေ။ သို့ကားလုံ မြို့သူမြို့သားကိုလည်း စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ မြို့သူမြို့သားတို့၏ အလိုဆန္ဒအရ လူငယ် လူရွယ်များကို အလိုရှိသောစည်းရုံးရေးပညာများကို သင်ကြား ရန် ဗထူး စီစဉ်ပေးခြင်း၊ မိန်းမပျိုမိန်းမရွယ်များကို သူနာပြု အတတ်ပညာ စစ်ဆေးရုံသို့ပို့၍ သင်ကြားပေးခြင်း၊ လူထု ဆန္ဒဟူသရွေ့ကို လမ်းမမှန်အတိုင်း ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခြင်း၊ ဗထူး ကိုယ်တိုင်မှာလည်း နိုင်ငံရေးသမားမဟုတ်၊ (တတ်သိနားလည် အောင် လေ့လာ၏) မည်သည့် နိုင်ငံရေးပါတီကိုမျှ မဝင်။ လွတ်လပ်ရေး ရှေးစွမ်းတို့ဖြင့် လွတ်လပ်ရေးရရန်သာ အဓိက စိတ်ရင်းစားသည့်အတိုင်း မန္တလေးမြို့နယ်ရှိ လူထုအစည်းအရုံး ပါတီဟူသရွေ့နှင့် စည်းလုံးဆက်သွယ်နိုင်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဗမာ့တပ်မတော် စစ်ခေါင်းဆောင် ဗထူးမှာ မန္တလေးမြို့နယ် လူထု၏လူထုခေါင်းဆောင်အဖြစ် အလိုလို ဖြစ်နေတော့၏။ ဗထူးက ဆိုလျှင် မြို့နယ်လူထုမှာလည်း အဘက်ဘက်မှ ကူညီရန် အသင့်ပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ဗထူး၏ စေတနာထူး

ဗထူး သည် အမည်နှင့် လိုက်အောင် ထူး၏။ တစ်နေ့သော် မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ ရက်စက်မှု၊ မမျှတမှု၊ အသနားအညာတာကင်းခံမှုတို့ကြောင့် ဝယ်ခြင်းစားသောက်မှု ဈေးကြီးမြင့်များပါးသဖြင့် ငါ့တည်တံ့ဘုရား လင်းတပင်နား နား ဟုတ်သို့ မျက်စိကိုစုံစိုက်၍ ဝပ်မသိတ်နေခဲ့ရသော ရပ်သေး မဟာဗမာအစိုးရတို့သည် အပို ရှားပါးစေရိတ် ထုတ်ပေးရန် စီမံ တော့၏။ ထိုပုံအခါက ဗထူး သည် အပိုစရိတ် ဂျပန်ကျွန် တော်စော်များများရလေသည်။ မိမိရုံးမှ ငွေစာရင်းအရာရှိက ငွေကျွန် အထပ်ကြီး စာပုံပေါ်တင်ထားသည်ကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေ၏။

တချို့တော်လှဲသားမယားဆီ မြန်မိကြတော့ပဲ၊ ငါလဲ အိမ်ကို တစ်ခေါက်မပြန်မီ၊ အိမ်ကလူတွေအတွက်လဲ တစ်ခါမှသတ်မပူ၊ ငါ့မိဘနှစ်ပါးနှင့် ငါ့ဇနီးတို့မှာလဲ မရှိမရှားဘူး၊ ငါ့ သား သမီး ကလေးများ ကျောင်းနေရေးအတွက်ဆိုလျှင်လဲ မိမိငွေပျောက်နဲ့ လူမွေပေးလက်နိုင်၊ သူတို့တစ်တွေမှာ ထားဝယ်ကျန်ခဲ့ကြတယ်။

ဤတကားနည်းသော်လော၊ “ဆွေမျိုးဆိုအားထောက်ပံ့ရမည်” ဟု ဘုရားဝေးဝေးခနာကားရှိပါ၏။ မင်္ဂလာတရား (၃၈) ပါး မှူးပြု၏။ ဒါပေမယ့် ငါ့ယခု အလုပ် လုပ်နေသည့်မှာ မင်္ဂလာ တရားတော်နှင့်အညီ သားကျေးမှု၊ မယားကျေးမှု၊ ဆွေမျိုးများ ထောက်ပံ့မှုအတွက် စစ်ထိထိခံခြင်းမဟုတ်။

ခိုလှုံမှုကြီးထွား

ဟိုရက် ထောက်ပံ့ခဲ့ပြီ၊ ကျေးမွေးပြုခဲ့ပြီ၊ ခုအဖို့ကား ဟိုရက် ကယ်တံ့မှုအတွက် ငါ့စစ်ထိထိခံခြင်းပါ၊ ငါ့အလုပ် တိုင်းပြည် ကယ်တံ့မှုအတွက် ငါ့မိဘလဲမပါ၊ ငါ့ဇနီးလဲမပါ၊ ငါ့ အကုစည်းပေးသူများပင် ငါ့မိဘလဲမပါ၊ ငါ့ဇနီးလဲမပါ၊ ငါ့ရဲတော်များ သားသမီးများလဲမပါ၊ ငါ့ဆွေမျိုးလဲ မလိုက်ခဲ့၊ ငါ့ရဲတော်များ သားလျှင် ငါ့နှင့်အတူပါကြ၏။ ငါ့နှင့်အတူသာလျှင် ငါ့ရဲတော် များ အဆင်းရဲခံခဲ့ကြ၏။ ဆင်းရဲရပ်ဘဲ ဆင်းရဲဖက်၊ အလုပ် လုပ်ကံသည် ငါ့ရဲတော်များသားလျှင်ဖြစ်တယ်။

အကယ်၍ မင်္ဂလာတရားတော်နှင့်အညီ ကျင့်လိုက် အမြတ် ဆုံးသော ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာ ပွားများ၍ ကုသိုလ်တရား အားထုတ်ရန်သာသင့်သည်။ ယခု တိုင်းရေး ပြည်ရေး ဆောင် ရွက်ခြင်းသည် ကုသိုလ်-အကုသိုလ်ကိုစဉ်းစားရန်မလို၊ အကုသိုလ် ပြုနေရန်လည်းမဟုတ်။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး လမ်းစခန်း အလုပ် သားလျှင် ရှန်စားဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ဖြစ်လေသည်။

ကုသိုလ်မှု အတွက် ဆိုသင့်လည်း မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး ရွှေရန်သည့် တိုင်းပြည်လူထု၏ ကုသိုလ်ရှင်များ တာဝန်သာ ဖြစ်တော့သည်။ အထပ်ထပ်၊ အစားချီတဲ့၊ အိုးမုဒ်မိမ့် ဆင်းရဲသား တို့အစိုးဆိုသင့်လည်း လတ်တလောအားဖြင့် အစိုးရသာ တာဝန်ခံ ဖြစ်ပေသည်။ ဂျာနန်းသံဘလောအားဖြင့် အစိုးရသာ တာဝန်ခံ ပစ္စည်းလေးပါး၊ လူ့ခန်းမူဟူသည့် တိုင်းပြည်ရှိ စေတနာ သာ တရား ပြည့်ဝကြသော စီးပွားရေး ပြည့်စုံသည့် ပစ္စည်း လေးပါး ဒါယကာရှင်များ ရှိခဲ့ပြီ။

ဤသည်တာဝန်တို့ကား ငါ့ဆောင်ရွက်ရန်မလို၊ သို့ကြောင့် ဤရေးနဲ့စာကို ငါ့ရဲဘော်များသာ ထောက်ပံ့သင့်ပေသည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည့်အတောင့်ဖြင့် စစ်မြေပြင် ပင်ပန်းမှု အမျိုးမျိုးကို အတိုးချကာ ပျော်ရွှင်စေရန် ပဲ့လမ်းသဘင် ပြုလုပ်ပျော်ရွှင်စေ ခဲ့ခြင်းသည်လည်း ထူးကဲသော တကယ် စေတနာတစ်ရပ်ပင်။ သို့ကြောင့်လည်း ဗထူးက အစဉ်သဖြင့် ရဲဘော်များအား သတိရ အားကိုးသလို ရဲဘော်တို့ကလည်း ဗထူးအား လေးစားယုံကြည် အားထားခြင်းမှာ မြန်မာ့ လူ့တပ်ရေး အောင်ပန်း တက်လမ်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ခေါင်းဆောင်မှု ဂုဏ်ရည်စွမ်းကို မှတ်တမ်း တင်ထိုက်လေတော့သည်။ အဘယ် ရဲဘော်သည် ဗထူးအား မေးနိုင်တော့အံ့နည်း။ အဘယ်ရဲဘော်သည် ဗထူးအား လေးစားရိပ်သေခြင်း၊ အမိန့်နာခံခြင်းမရှိဘဲ နေနိုင်တော့အံ့နည်း။ သို့ကြောင့် ခေါင်းဆောင်မှုဂုဏ်ရည်သည် မိမိကိုယ်တိုင်က လိုချင် လည်းမရနိုင်၊ သူတစ်ပါးပေးမှသာ ဂုဏ်ရည် အစစ်အမှန်ကို ရနိုင် လေသည်။ သို့ရခြင်းသည်လည်း သူ၏လုပ်ပွဲသောအလုပ်ကြောင့် ဟု ဆိုရပေမည်။ ဤသည်လည်း မှတ်တမ်းတစ်ရပ်ပင်ပင်ပင်။

တိုင်းရုံးရွှေ့ပြောင်းခြင်း

ရဲဘော်ချစ်သော ဗထူး၊ ရဲဘော်စိတ်ရှိသော ဗထူး၊ တိုင်း ပြည်ချစ်သော ဗထူး၊ မြို့ရွာနယ်ပယ် အားကိုးသော ဗထူး၊ စစ်မှု ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သော ဗထူး၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ညာလက်မှ်း သဖွယ် အားကိုးရသော ဗထူး၊ စစ်သူရဲကောင်း ပီသသော ဗထူး အား အဘယ်သူ မမြင်လိုဘိတော့အံ့နည်း။ အဘယ်သူ အားမ

ကိုးလိပ် ရှိတော့အံ့နည်း။ မိမိတို့မြို့ရွာနယ်ပယ်မှ အဘယ်မှာလျှင် ပြောင်းရွှေ့ထွားခြင်းကို နှစ်သက်နိုင်တော့အံ့နည်း။ သို့သော်လည်း စစ်မှုရေးရာသည်သည်ကား ကြက်ဥအရောင် တိမ်တောင် သဖွယ် မင်းဓမ္မကျယ် ဟူသည့် စကားအရ ကျယ်ဝန်း ရွှပ်ထွေးလှတ၏။ စစ်တို့မည်သည်မှာ အခါအခွင့် သာသည့်အခါ စစ်ရေးသာ။ မူလ စခန်းမှသည် ရွှေစခန်းသို့ တိုးတက် ချီတက် တိုက်ခိုက် ရလေသည်။ အခွင့်မသာ စစ်ရေးမလှသည့် အခါ မူလ စခန်း မှသည် နောက်စခန်းသို့ စည်းကမ်းသေဝပ်စွာ ဆုတ်ရပြန် သည်ကား စစ်တို့ သဘောတရားပင်။ ဤသည် လမ်းကြောင်းမှ ရန်သူလာအံ့၊ ထိုသည့် လမ်းကြောင်းမှ ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် စစ်ရေး ဆင်မှုကို စီစဉ်ရလေသည်။ ဤနေရာ စခန်းသည် ရန်သူနယ်နှင့် နီးကပ်စွာ ရန်သူပိုင်အံ့၊ ထိုသည့် စခန်းမှ ပြောင်း၍ စစ်ကြောင်း ပြောင်းလွှဲရလေသည်။

ထို့တူ ယခုကား ဂျပန်တို့မှာ မိမိတို့၏ ဖက်ဆစ် သဘော တရားအရ မြောက်ပိုင်း စစ်မြေပြင်တွင် လုပ် ဖော် ကိုင်ဖက် ဆင်းရဲဖော် ဆင်းရဲဖက်ဖြစ်သော ဗထူး တပ်နှင့် တပ်ရင်း (၁) ကို မတရားသမ္မ ပြုခြင်း၊ မိမိတို့ ဂျပန် အချင်းချင်းပင် စစ်သား စစ်ဗိုလ်က ဂရုမစိုက်၊ စစ်သားက စစ်ဗိုလ်အမိန့် မနာခံ၊ မိမိတို့ အချင်းချင်းပင်လျှင် ခိုကွာဝေမှု မမူထား၊ အချို့ ခိုကွာ ပြတ်လပ်၍ စစ်သား စားစရာမရှိလျှင် ရသည့်နည်းနှင့် ရအောင် ကြံရွယ်ဆိုသော ဂျပန် ဖက်ဆစ်တို့၏ စစ်သဘောတရား အရ မြို့ရွာ နယ်ပယ်တို့တွင် မတရားသမ္မ ပြုခြင်းတို့ကြောင့် တိုင်းသူ ပြည်သားတို့၏ ကူညီခြင်းကိုမရ၊ အစစ အဘက်ဘက်မှ ဖက်ဆစ်

စခန်း၏ ချို့ယွင်းမှု အလုံးစုံတို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်တို့ စစ်ရေး သာလေစေတော့သည်။ ဗန်းမော်ကိုလည်း သိမ်းပိုက်ခဲ့လေပြီ။ မြစ်ကြီးနား မြို့နယ်၌လည်း စစ်အစိုးရအဖွဲ့ ဖွဲ့၍ အုပ်ချုပ်လေပြီ။ တမူးကိုလည်း သိမ်းပိုက်လေတော့သည်။ ဂျပန် တပ်တို့လည်း အမျိုးမျိုး ဆုတ်ခွာကာ ကစဉ့်ကရဲ ဆုတ်ခွာခဲ့ရ လေတော့၏။ ထိုအခါ အချိန်တွင် မန္တလေး စခန်းတွင်ရှိသော ဂျပန်အာဏာ ပိုင်တို့ကား မန္တလေး စစ်ရေးရှုံးနိမ့်ရတော့မည်ကို သိ၏။ ဤသည် အထဲတွင် ဗမာ တပ်ဖော်တို့ သို့မဟုတ် ဗထူး၏ အနောက် မြောက်တိုင်း စစ်နယ်ပယ်မှ စစ်ရဲဘော်များ၊ စစ်ဘင်များနှင့် မသင့်မတင့် ဖြစ်ပဲ ကာ ပို၍ လျင်မြန်စွာ စစ်ရေး ရှုံးနိမ့်မည်ကို တစ်တစ်ချ သိလာတော့၏။ သို့ကြောင့် ဖက်ဆစ် ပရိယာယ် တစ်မျိုး ဆင်ကာ ဗမာတပ်ဖော်ကို အရေးယူလာ ပြန်တော့၏။ ဗထူးအားလည်း အချိန်အားမရှိလောက်အောင် ဂျပန်အာဏာ ပိုင်တို့နှင့် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးရသည်က တစ်မျိုးလားသမျှ ဂျပန်တို့ အလေးပြုကြသဖြင့် လက်မှာ တ ကွေး ထဲ ကွေး၊ ခေါင်းမှာ တညိတ်ထညိတ်၊ ကိုယ်ကိုလည်း ကိုင်းကာ ညွတ်ကာဖြင့် ရှိတော့ ၏။ ဂျပန်တို့ အကူအညီ တောင်းကြ၏။ ဂျပန်တို့မှာလည်း ထိုအချိန်သာ မြန်မာ့သူရဲကောင်း ဗထူးကိုယ်တိုင် ဦးစီးသည့် မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်း တပ်ဖော်နှင့် ဂျပန် တပ်ဖော်တို့ ပူးပေါင်းကာ တညိတ်ညွတ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတည်း တိုက်ခိုက်ရန် စီမံ စိုင်းပြင်းရမည် အပဲ က မရ၊ စစ်နိုင် နိုင်ပါ သေးသည်။ စိုင်းပြင်း ကြပဲ ။ ပူးပေါင်းကြပါစို့၊ ကျည်ကြပါ တော့ဟု အောက်ကျီ၊ တောင်းဆိုလှ ကစား ဗထူး သည် အဘယ်မှာလျှင် ကူညီလို

တော့ အံ့နည်း။ အဘယ်မှာလျှင် တကယ် စစ်ဆင်ရေး စစ်အောင် နိုင်ရေးကို အကြံဉာဏ် ပေးတော့အံ့နည်း။ သို့သော်လည်း မချစ်သော်လည်း အောင်ကနန်း ဟူသော စကားအရ အမျိုးမျိုး ဂျပန်တို့ အကူအညီ တောင်းခြင်းကို အမျိုးမျိုးသော ကောက်ပြင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့် စေနိုင်ခြင်းမှာလည်း ဗထူး ၏ ထူးချွန်သော စကားအရာ လိမ္မာရေးခြား ရှိခြင်းပင် ဖြစ်လေ တော့၏။

စစ်ရေးစစ်ရာ ပါးနပ် နားလည်သည့် အလျောက် မိမိ၏ တပ်များကိုလည်း အမြန်ဆုံး စည်းကမ်းသေဝပ်စွာ ဆုတ်ခွာ လာစေရန် စီမံ စိုင်းပြင်းလေတော့ သူ။ ဂျပန်တို့မှာလည်း ဗထူး၏ ပြောစကား အလုပ်စွမ်းရည်-သူ့ရသတို့၊ အဘက်ဘက်မှ ဗထူးကို အားကိုးလိုသည်နှင့်အညီ၊ ဗထူးတပ်များအဖို့ ဗထူး စီစဉ်သလိုပင် ကျေနပ်ကြတော့သည့် အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့် အယှက် မတွေ့ရပေ။

ထိုကဲ့သို့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့မှာ ဖက်ဆစ်စိတ်ကြောင့် တပြည်း ပြည်း တစ်တစ်စနှင့် စစ်ရေးရှုံးနိမ့်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး အင်္ဂလိပ်တို့ ကလေးမှု ရှေးဦးစစ်ကြောင်း၊ စစ်တကောင်းမှ ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်း အလျက် စစ်တွေကြောင်း၊ ရွှေဘို၊ စစ်ကိုင်း စစ်ကြောင်း အသီးသီးတို့ဖြင့် ဆက်လက်သိမ်းပိုက် ချီတက် ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန် မကျမီကပင် တော်လှန်ရန် စိုင်းပြင်း လိုခဲ့သော ဗထူးကား ယခုအခါ ဂျပန်ကို တော်လှန်ရန် စိုင်းပြင်း စီမံခြင်း တို့ကို စတင်ခဲ့လေတော့၏။ အင်္ဂလိပ်တို့ စစ်ဆင်ရေး အခြေအနေ

ကိုလည်း သတင်းထောက်စေ၏။ ဂျပန်တို့၏ စစ်ဆုတ်ခြင်း အခြေအနေကိုလည်း ကင်းထောက်များ စေလွတ် သတင်းယူစေတော့၏။ ဂျပန်တို့၏ စစ်အင်အား၊ စစ်ဆုတ်ခွာလမ်း၊ စစ်ရိက္ခာသိမ်းရာစခန်း၊ လက်နက် အင်အား စသည့် စစ်အခြေအနေအားလုံးကို သိရှိရသည့်နှင့် အထက် လူကြီးများထံသို့ တော်လှန်ရေးမဟုတ် အစီအစဉ်ကို ပေးပို့ စေလွှတ်တော့မည့် အခိုက်အထက်မြန်မာပြည် တိုင်းမှ အပြန်ကြားတပ် စက်အမြောက်တပ်များမှ အပ ကျန်ခြေလျှင်တပ်ရင်း အားလုံးနှင့် စက်မှုလက်မှုတပ် အားလုံး ပဲခူးစခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းရမည့်ဟူသော အမိန့်သိရသောအချိန်တွင် ခဲလောသမျှသင့်ရာမျှ ဖြစ်နေတော့မှသာ ပါလားဟူသော အတွေးဖြင့် အမိန့်ကို ရိုသေစွာ စစ်ဆင်ရေး အစီအစဉ်ကို ရုပ်သိမ်းကာ ပဲခူးစခန်းသို့ တိုင်းရုံးကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရ လေတော့သတည်း။

အထက် မြန်မာပြည် တိုင်းမှူး ဗထူး

ဗထူးကား ဂျပန်ကို အသည်းနာ၏။ ရဲဘော်များ မသေသင့်တဲ့ မြောက်ပိုင်း စစ်မြေပြင်တွင် သေခဲ့ရသည်မှာ ဂျပန်ပယောဂ ဟု တစ်လစာ ယူဆ၏။ မှန်လည်း မှန်၏။ မမာလွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ခေတ်က တိုင်းပြည်မှ အမျိုးမျိုး ဟစ်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း ဂျပန်တို့မတောင်းသမျှ လိုလိုပြုသည်ကို ကိုယ်တိုင် သိ၏။ ပြည်တွင်းရေးအခက်ရောင်း ဖြစ်သည်မှာလည်း ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ ပရိယာယ် အမှန်ကိုလည်း နားလည်ကြ၏။ လွတ်လပ်ရေးရေးသည်မှာလည်း သာတူညီမျှ ကောင်း စား ရေး ဆိုလင့် က စား ဖက်ဆစ်သည်

ဖက်ဆစ်ပီပီ ကျင့်တာပဲဟု မျက်မြင်ဖြစ်ခဲ့၏။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် ဖျက်သိမ်းခဲ့ခြင်းကိုလည်း ယနေ့တိုင် မြင်ယောင်သေး၏။ သို့ကြောင့် ဂျပန်ဟူသောလူမျိုးကို မမှန်းတီးလင့်ကစား ဖက်ဆစ်ဝါဒ၏ ဆိုးဝါးယုတ်မာမှုကို သူ၏တစ်သက်တာအတူဟု မယူနိုင်။ မယူနိုင်သည့် အတိုင်းလည်း "တစ်နေ့တော့ သီဟပတေ့ မယူနိုင်။ မယူနိုင်သည့် အတိုင်းလည်း - ဝိုင် ချုပ် ဇာတ်ခင်းရမှပဲ" ဟု သော ရဲဘော် တို့ ဘု ရား - ဗိုလ် ချုပ် အောင်ဆန်း၏ လျှို့ဝှက် မိန့်ခွန်းကို အ မြဲ တမ်း ကြား ယောင်မြင်ယောင်မြင်ခဲ့၏။ ဂျပန်တော်လှန်ရေး၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒ အ မြစ် ပါ ပြုတ်ရေးကို အမြဲတမ်းသာ လေ့လာခဲ့၏။ စစ်ရေးငင်မှု၊ စစ်ရေးဆင်မှု၊ စစ်ပရိယာယ်အရာ လိမ္မာမှုကိုသာ အမြဲတမ်းလေ့လာ အားထုတ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ယနေ့အဖို့လည်း။

"တပ်တေ ဘာကြောင့်ပဲခူးရသလဲ။ ဂျပန်တပ်တွေ ပဲခူးနှင့် ရန်ကုန်ကားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ တပ်ပြန်ထားတယ်။ ဂျပန်ဟာ လူမသမာတစ်စုကိုလဲ လက်နက်ပေးပြီး သူပြန်ထခိုင်းဖို့ စီစဉ် တယ်လို့လဲ ကြားရတယ်။ နောက်တကယ်လို့ သူပြန်ထထင် ဗမာ့ တပ်မတော်ကလေး စွပ်စွဲချင်ဟန် တူတယ်။ ဪ...ဗမာ၊ ဗမာ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း။ တစ် ဝမ်း တစ် ခါး။ တစ်ဆွေမျိုးအတွက် တိုင်းပြည်ရန်သူ လုပ်ရက်သူများလဲ တော်တော်ကို အံ့ဩစရာပဲ။ သူတို့ တစ်ကိုယ်ကောင်း မြင်မြော်မှုဖြင့် ဂျပန်စနစ် တကယ် လုပ်ဖြစ်ယောင် အောင်မြင်ယောင် တယ်လို့ဖြစ်မယ်ကိုမမှ စတင်စားမိတာ။ ဗမာ့ ဆင်းရဲသား လူထုရန်သူ၊ ကမ္ဘာ ဆင်းရဲသား လူထုရန်သူ ခေါ်လောက်တဲ့ လူတွေပါပဲ။ ဖက်ဆစ်ကို အားပေးနေကြယောင် အဆိပ်ပင်ရေလောင်း။ အဆိပ်သီးတွေသီး။ အဆိပ်သီးတွေစား။"

ဗမာများသာမက ကမ္ဘာ့တလားမှာ ထိခိုက်မယ်ဆိုတာ သတိပြု၍ ကောင်းပါလို့။ ခုအတိုင်းသာ ဆိုယင် မူချု တပ်မတော်ကို လက်နက်သိမ်းဖို့ ရည်ရွယ်တာပဲ။ နောက်ဆုံး တပ်စွဲသိမ်းခွင့်ပေးစဉ်ကလည်း တပ်စွဲခွင့်သာ ပေးတယ်။ လက်နက်ကုန်တော့လဲ အပြည့် အစုံ ပေးဘူး။ တချို့ စစ်သား ရဲဘော်တွေ ခုထက်ထိ လက်နက်ကိုင်စရာတောင် မရှိသေးဘူး။ အထက် စစ်မြေပြင်ကလဲ စစ်ရုံး ဆုတ်ခွာ လာပြီ။ ဗမာ့တပ်မတော်ကို လက်နက်ကိုင် အားယင် ဖက်ဆစ်အနှောင့်အယှက်လို့လဲ တွက်ပြီတယ်။ သူတို့ ပရိယာယ်စက်ကင်းက အရင် ဦးသွားယင် ရုဟူပဲ" ဟူသော စစ်ရေး စစ်ရာကိုသာ လေ့လာတောင်းတော့လေ့ရှိ၏။ ထိုသို့အားလပ် ဝိုင်း တော်လှန်ရေးတွေ၏။ ဖက်ဆစ်ဝါဒကို အမြဲစိပ် ၂၆ ကျန်အောင် သုတ်သင်လို၏။ သို့ကြောင့် ပဲခူးစခန်းတွင်လည်း မိမိတပ်မှူးကို အချိန်ရတိုင်း စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန် တိုင်း၏။ ရပ်သူရွာသားများ၏ အားကိုးလိမ္မာရအောင်လည်း အစပဲ ဆက်ဆံပေး လိုသင့်မှုကို သွန်သင်ညွှန်ကြားလေ့ရှိ၏။ မိမိ ကိုယ်တိုင်လည်း ကမ္ဘာ့စစ်မှရေးရာ ဗမာ့စစ်မှရေးရာ အခြေအနေကို လေ့လာခြင်းဖြင့် အချိန်မလပ် အားထုတ်လေ့လာခဲ့၏။

ထိုအ ချိန် တွင် ဇိုလ် ချုပ် အောင် ဆန်း အ မှူး ရှိ သော တပ်မတော်အရာရှိများ၊ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဖက်ဆစ်တော်လှန်လိုသော အစည်းအရုံးများ၊ အသင်းအဖွဲ့အစည်း၏ စည်းဝေး ဆုံးဖြတ်ချက် အပူ ဂျပန်အားတော်လှန်ရန် သတ်မှတ် ဆုံးဖြတ် စေ၏။ တပ်မတော် စစ်ရေးဝါဒဆောင် အ စည်း အ ရုံး များ မှ လူထု စည်းရုံးရေး ခေါင်းဆောင်များရွေးချယ်ပြီး နယ်စွဲခြား သတ်မှတ်

ခန့်ထားရာတွင် တိုင်းမှူး ဗထူး မှာ မူလ မိမိ စီစဉ်ထားရှိပြီး ဖြစ်သော အထက်မြန်မာပြည်တိုင်းကိုပဲ တာဝန်ခံခေါင်းဆောင် တော်လှန် ရွေးချယ် စေလွှတ်တော့သည့်အတိုင်း အထက်မြန်မာ ပြည် တိုင်းမှူး အဖြစ်ဖြင့် ကြိုက်ရာ လက်ရွေးစင် ရဲဘော်များ ခေါ်ဆောင်ကာ ပြောင်းရွှေ့ရပြန်လေသတည်း။

တော်လှန်ရန် စတင်စီမံခြင်း

ဗထူး ကား ပထမ တပ်မတော်ဝင်ရောက်စဉ် အခါက အသိဉာဏ်ဖြင့် တာသစ်ရောက်သူအဖြစ် အထူးပျော်ရွှင်ခဲ့၏။ ယခု တစ်ဖန် အသိဉာဏ်တက်လာသည့် ဗထူး အဖြစ်ဖြင့် ပိုမိုချီ ပျော်ရွှင်လျက်ရှိတော့၏။ မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သော တိုင်းပြည် ကယ်တံ့မှု ပြုရတော့မည်။ မတရားသောဂျပန်၊ ရက်စက်သော ဂျပန်၊ ဖက်ဆစ်အမှုဆောင်ကျင့်ယုတ်တို့ဖြင့် တိုင်း သူ ပြည် သား တို့အား ညှဉ်းဆဲသောဂျပန်၊ မြန်မာ၏ ရန်သူသမားက ကမ္ဘာ၏ ချစ်သူဖြစ်သော ဖက်ဆစ်ဂျပန်အား တော်လှန် အောင်မြင်ပြီး ဇာတိ တညွတ် တည်း ဝိုင်းပြင်းလျှင် မူချု လွတ်လပ်ရေး ရပေ တော့သည်။ ငါတို့၏ သားသမီး နေောင်လာနေောက်သားတို့သည် လွတ်လပ်သော မြန်မာပြည်ပွား သူရဲကောင်းများ ဖြစ်ကြရပေ တော့မည်ဟူသော အတွေးအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် အထက်မြန်မာပြည်သို့ ချီတက်လာခဲ့ပြီးနောက် မန္တလေးစခန်းသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဆိုသလိုပင် တော်လှန်ရေးကို စတင်စိုင်းပြင်းလေတော့သည်။

ထိုသည့်အချိန်ကား အင်္ဂလိပ်တို့၏ အမှတ် (၁၇) တပ်မကြီး သည် တောထဲကုတ်စစ်ကြောင်းကို သိမ်း ပို့က် ရန် ချီ တက် ခဲ့ ၏။

ငင်းအမှတ် (၃၃) တပ်မကြီးသည် ရွှေဘိုမှ စစ်ကြောင်းနှစ်သွယ် ပြန်၍ မန္တလေးနှင့် မေမြို့စစ်ကြောင်းများသို့ လည်းကောင်း၊ အမှတ် (၄) တပ်မကြီးသည် ဘေတော်မြစ်ကိုဖြတ်ကျော်၍ မိတ္ထီလာ ကားလမ်းကို သိမ်းပိုက်ရန် လည်းကောင်း၊ ချီတက်လာသော အချိန်ပြင်ခဲ့၏။

တိုင်းမှူး ဗထူး ကား အမည်နှင့် လိုက်အောင် အစေ့အရာ ထူးချွန်ခဲ့၏။ ထူးထူးချွန်ချွန်လည်းဖြစ်လို၏။ ဖြစ်လိုသည့်အတိုင်း လည်း လေ့လာအောင်ရွက် ရွှေဆောင်လမ်းပြ လုပ်ကိုင်လေ့ရှိ၏။ သို့ကြောင့်လည်း သာမန် ဗထူး တာဝန် တိုင်းမှူး ဗထူး တာဝန် ရောက်သောအခါ တိုင်းပြည် လူထုသို့တိုင်အောင် ထင်ပေါ် ကျော်ကြားခဲ့၏။ ဖက်ဆစ် ဂျပန်တို့လျင် အခန်းပန် အားတိုး အားတားပြုခဲ့ကြ၏။ ကြောက်လည်း ကြောက်၍ကြ၏။ ရိုလည်း ရိုသေကြ၏။ လေးလည်းလေးစားကြရ၏။ ထိုအခြေတင်ပို၍ ယခုကား... မိမိကိုယ်တိုင်ကို လည်းကောင်း မြန်မာကို ကမ္ဘာတစ်ဆီအောင် မျိုးစေ့ချပေးရန်အတွက် စတင်လုပ်ကိုင် စီမံခဲ့သော ၁၉၄၅ ခု မတ်လ ၅ ရက်နေ့ကား မမေ့ထိုက်သောနေ့ဟုဆိုအပ်၏။

အကြောင်းသော်ကား အထက်ပါ စစ်ကြောင်း များအရ ချီတက်တိုက်ခိုက်လာသော အင်္ဂလိပ်တပ်တို့သည် မဏ္ဍ ခန်းသို့ ပင် အချို့တပ်များ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ၏။ အချို့တပ်များ မေမြို့ဘက်သို့ ချီတက် လျက်ရှိခဲ့၏။ အချို့ တပ်များ မိတ္ထီလာ ကားလမ်းကို အရယူနိုင်တော့မည့် အခြေသို့ ရောက်လျက် ရှိသော ထိုအချိန်တွင် တော်လှန်ရေး အချိန်ကျရောက်မပြီပေ။

သည်ကိုမြင်ရခြင်းဖြင့် ယုံကြည်အားထား၏။ သို့ရာတွင်ဂျပန်ကား မိမိကိုယ်ကို ရန်သူအဖြစ်ထား၍ မကြည့်သဖြင့် ဗထူး ၏ တကယ် အစီအစဉ်သည် ဂျပန်အား လည်းချီ ညှဉ်းပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ထိုကဲ့သို့ ဂျပန်အား အသိပေး စခန်းချ ထားသည်က တစ်မျိုး၊ ဂျပန်အားအသိမပေးဘဲ ကြိုတင်စွာ စစ်ကိုင်းအောင် ပင်လယ်၊ ရန်ကင်းတောင်း၊ အမရပူရစသော စခန်း အသီးသီးကို တွင်လည်း ထပ်ပြန် ထားရှိပြီးဖြစ်လေ၏။ ဂျပန် အင်အား အလျောက်ပြောက်ကျား သင့်က ပြောက်ကျား ရင်ဆိုင်ဆင်နွှဲ ခိုင်ခံ့ တိုက်ခိုက်ရန်စီစဉ်ညွှန်ကြားထား၏။ ထိုကဲ့သို့ မိမိလက် အောက် တပ်မှူးတို့အား ညွှန်ကြား စီစဉ်စေကာ မိမိမှကား မန္တလေးမြို့တွင်းတွင် ဗထူး မန္တလေးမြို့တွင်းမှာ ရိုတယ်အောက် အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်အောင်၊ ဂျပန်တို့ကြည့်လေအောင် မိမိစစ်ရုံး နှင့် ဂျပန်စစ်ရုံး မန္တလေးမြို့တွင်း စသည်တို့တွင် တရလူ လွှဲနေ သော ကားအလံနံ ကလေးပြု၍၊ ဂျပန်တို့ကို ပိုမို၍ ယုံကြည်စေ လေတော့သည်။ ဤသည်တိုင်လျှင် ဗထူး ၏ ခိုင်မာသော စိတ်ဓာတ်၊ရဲရင့်သောသူရသတ္တိ၊ ကောင်းမွန်စွာချွန်သော စစ်ပညာ ယာယံပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ကမ္ဘာသို့ အစွမ်းပြသည့်နေ့

ဗထူး ၏ ရာဇဝင် ထင်ရှားစေမည့် နေ့ကား ၁၉၄၅ ခု မတ်လ ၈ ရက်နေ့ပင်တည်း။ ဗထူး သာလော မဟုတ်ဘဲသော၊ ဒီဇေတ်မြန်မာသည် ၄၅ ခုနှစ် မြန်မာဟူသော ရက်စွဲရက်စွဲ ကမ္ဘာ အားသိစေခဲ့၏။ ၄၅ ခုနှစ် မြန်မာသည် လူ့ဘုံ နိုင်ငံကြီးများနှင့်

တစ်တစ်ချ ဆုံးဖြတ်ကာ တော်လှန်ရေး ကြေညာစာတမ်းများ ကို အသင့်ပြင်လေတော့၏။ အချို့သော ဖက်ဆစ် အလိုတော်ရှိ၊ မြန်မာ့ရန်သူ ကမ္ဘာ့ရန်သူတို့အားလည်း လျှို့ဝှက်စွာ ဖမ်းဆီးစေ လေ၏။ ဂျပန်တို့၏ တပ်ကူအင်အား၊ စစ်စခန်း အခြေအနေ၊ ရိက္ခာ သိုလှောင်ရာဌာန၊ လက်နက်တိုက် အခြေနေထား စသည် တို့ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်း စေတော့၏။ သို့စီစဉ်ပြီးလျှင် အထက် မြန်မာပြည် စစ်အခြေအနေအရ ယတ်မှတ် သောရက်သို့ ဆိုင်းငံ့ နေရန် မဖြစ်နိုင် တော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မတ်လ ၁၂ ရက် နေ့ အတွင်းမှာပင် တော်လှန် တော့မည့် အကြောင်းကို အိမ်နီးပါးပြည် အင်အားရှိ ငွေငွေအဖွဲ့ ပါဝင်စခန်းရှိ ဗမာ့တပ်မတော် အင်အားပေး ငွေငွေ သို့ ငင်းပုတစ်ဆင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ထံ သတင်းပို့လိုက်၏။

မိမိစိတ်ဆင် စခန်းချထားလိုသော နေရာ စခန်း များတွင် တပ်များ စခန်းချနိုင်အောင်၊ ခံစစ်မြေကတတ်များ ပြင်ဆင်နိုင် အောင်၊ ဂျပန် စစ်တပ် အရာရှိတို့ထံသို့လည်း ရန်သူ စစ်အခြေ အနေကို သွားရောက်တိုင်ပင်၏။ အကြံပေးသည့်သဖွယ် ပြော၏။ ထိုသို့စီစဉ်ပုံစံ ခုခံအောင်မြင်နိုင်မည်ဟု ထင်မြင်ချက် ပေး၏။ ဂျပန်တို့ကား အားကိုး အားထား ပြုလှသူဖြစ်သည့် အတိုင်း တကယ်ပင် မိမိတို့နှင့် ခိုးတူပေါင်းဖက် တိုက်ခိုက်တော့မည်ဟု ယုံ မလေစေတော့၏။ အလိုအတိုင်း တပ်ပြန်ခွင့် စစ်တော်တော်ပြုလုပ်ခွင့် ကောင်းသည်ကို တွေ့ရ၏။ အင်္ဂလိပ်ကို ရန်သူ အဖြစ်ဖြင့် ဂျပန်က ကြည့်လေလေ စစ်ဆင်မှု အစီအစဉ်မှာ ကောင်းလေလေ ဖြစ်နေ

တန်းဟု ဖက်ဆစ်တိုက်ပဲတွင် ဆင်နွှဲခဲ့ကြောင်း အထင်အရှား ပြခဲ့ သောနေ့ပင်တည်း။ မြန်မာသည် လွတ်လပ်ရေးကို ဆန္ဒပြင်းပြလှ ၏။ လွတ်လပ်ရေး၏ အနှောင့်အယှက်ကို လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့ ရန်သူ ဖက်ဆစ် စခန်းဆိုးကို လည်းကောင်း တော်လှန် ချေမှုန်းခဲ့ သောနေ့ဟုခြံငဲ့ပေသတည်း။

ထိုသည့် မတ် ၈ ရက်နေ့တွင် အထက် မြန်မာပြည်မှ စတင် တော်လှန်၏။ ထိုအချိန်တွင် အောက်မြန်မာပြည် စစ်တပ်များ အပို စီစဉ် ဖြစ်နေသေး၏။ အောက်မြန်မာပြည် စစ်တပ် များကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန်၊ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းကို လည်းကောင်း၊ အစိပတိ ဘမော်ကို လည်းကောင်း၊ ဂျပန် အာဏာပိုင်တို့ကို လည်းကောင်း တော်လှန်ကြောင်း ကြေညာ ထုတ်ပြန်ခဲ့၏။ သို့ကြောင့်လည်း ဂျပန်တို့မှာ ဗထူး တော်လှန်ခြင်း သည့် ဗထူး ၏ အယူအဆဟု ယုံကြည်ကာ အောက်မြန်မာပြည် တပ်များကို အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်တော့ပေ။

မတ်လ ၈ ရက်နေ့တွင် အထက်မြန်မာပြည်မှ စတင် တော်လှန်ခဲ့၏။ ဤတိုင် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည့် တစ်ကြောင်း၊ ဗထူး ၏ ခေါင်းဆောင်ဂုဏ်ရည်နှင့် လူထု၏ကိုးစားယုံကြည်ခြင်း ကြောင့် လူထု၏ အကူအညီကို ရခြင်းက တစ်ကြောင်း၊ ဗထူး ၏ စစ်ရေးရည် သူရသတ္တိ ရှိသောတို့၏ ရဲရင့်စိတ် ဤသည့်အသက် အကယ်ပိုင်ရွယ်ချက်၊ မလွတ်လပ်သော ကျန်တိုင်းပြည် လူဖြစ်နေ ရခြင်းထက် သေခြင်းကပင်လျှင် မြတ်၏ဟူသော ယူဆချက်ဖြင့် ကယ်တင်လို၏။ ငါ့၍ ယခုကဲ့သို့ သားတော် မယားတော်၊ ဆွေကု

မျိုးကွဲဖြစ်ကာ စစ်မြေပြင် ထွက်ခွာလာခြင်းမှာ မလွတ်လပ်သော တိုင်းပြည်ဖြစ်ခြင်း၊ ဖက်ဆစ်ရန်သူကလည်း အမေ့စဉ် ပြုမူချက်ဖြင့် နယ်ချဲ့ခြင်းကြောင့်ဟူသော သဘောတရားသက်ဝင်ယုံကြည်ရန်အထိအတိုင်း တကယ်သွေး တကယ်ချွေး တကယ်ယူရသတ္တိ၊ တကယ်ခွန်စားခြင်းတို့ဖြင့် လူထု ဗထူး သားမယားထက် ရဲဘော်ချစ်သော ဗထူး၏ ကောင်းမွန်သည့် အတတ်တက်စွယ်စုံသော အရည်အချင်းတို့ကြောင့် မန္တလေးနယ် အောင်ပွဲဆင်နွှဲရရှိလိုက်လေတော့သတည်း။

စစ်ကိုင်းစခန်းရှိ တပ်မ တော် သား များကလည်း မြန်မာသွေးဖြင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်အစုဖွဲ့နှင့် တပ်သားပေါင်း ၂၀ ယောက် ကျဆုံးပေးပြီး ၁၈ ယောက် ခက်ရာ အနာတရ ဖြစ်စေကာ ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲဖြင့် အောင်ပွဲ ရယူလိုက်၏။ ဇိုလ်မူးကြီး တစ်ယောက် ကျဆုံးခဲ့ခြင်းကိုလည်း အမဲမကျေ။

မန္တလေးစခန်းရှိ ကြေးနန်းရုံးကိုမကား အချိန် အနည်းငယ် နောက်ကျသဖြင့် လုံးဝမစီးနိုင်ခဲ့။ သို့တိုင်လည်း အဆက်အသွယ်အားလုံးကို လုံးဝပြတ်တောက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ (လုံးဝအောင်မြင်ခဲ့မှု ထိုနေ့ကပင် ဖက်ဆစ် ဂျပန်အား တော် လှန် ခဲ့ လေ ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကမ္ဘာသိ သတင်းလွှင့်နိုင်စေရာ၊ မဟာမိတ် အင်္ဂလိပ်တို့ အားတက်စရာ စစ်ပြန်နိုင်စေပေ။)

မအူဝဲရွာ၊ ညောင်ပင်ရွာ စခန်းများ၌လည်း ဂျပန်ကင်းစောင့်ချထားသည့်ကို အတား စီမံကာ အနိုင် အောင်ပွဲဆင်နွှဲလိုက်ကြောင်း၊ အမရပူရနှင့် မန္တလေးကားလမ်းအတိုင်း

ထိုနေ့က ပြောက်ကျားတပ်ကူများ ထောက်လာသည့် အတိုင်း ဂျပန်တို့ရမ်းမဲဟော ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးကြောင်း၊ ဤသည့် ဗမာ့ ငွေနှင့် တိုက်ပွဲတွင် ဂျပန်အလောင်း ၁၀၀ ခန့် တွေ့ရှိရကြောင်း သိသော်လည်း ရဲဘော်နှစ်ယောက် ကျဆုံး၍ သိုးယောက်ခက်ရာ ရခဲ့ခြင်းကြောင့် ဂျပန်ကို အမဲမကျေနိုင်။

အထက်ပေးပြခဲ့သော တိုက်ပွဲအသီးသီးတွင် အချို့နေရာ များ၌ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ စစ်ဆင်ခဲ့ရကြောင်း၊ အချို့ စခန်းများ၌ကား ပြောက်ကျားစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရကြောင်း။

သီ မတ်လ ၈ ရက်နေ့မှ ၂၀ ရက် အတွင်း တော်လှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော တိုက်ပွဲများအရ ဂျပန် ၃၀၀ ကျော် ကျဆုံးခဲ့ကြောင်း၊ ၂၀၀ ခန့်ကို ခက်ရာရရှိခဲ့ရကြောင်း၊ စစ်သေနတ် နှစ်လက်၊ စိန်ပြောင်းကြီး နှစ်လက်၊ တရင်းဂန်း လေးလက်၊ သံချပ်ကား လေးစီး၊ ဝါးရိုးကားနှစ်စီး၊ ဇိုလ်မူး ၁၅ လက်၊ အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်း ပြေပွဲများရရှိလိုက်၏။ သို့ရာ၌ ငြင်းကြောင့်လည်း ရမ်းပြည် ချီတက်တိုက်ခိုက်ရေးမှာ များစွာ အသောက်အပူ ရခဲ့သည်။

ထိုပြင်လည်း ကြေးနန်းအဆက်အသွယ် ပြတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ရိုးကွဲခေါင်းများကို မီးခိုး ခြင်း၊ ရန်ကင်းတောင် အောင်ပင်လမ်းစခန်း၊ အမရပူရအပူ အထင် မန္တလေးမြို့နယ်ကို သိမ်းပိုက် ရှိလိုက်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်တို့စစ်ဆင် ချီတက် ရေးမှာ ပိုမိုပြန်ဆန် အောင်မြင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

မောင်းနှင်လာသော (သံချပ်ကားများပါသည်) ကားတပ်ကို လက်ပစ်ဗုံးများနှင့် ပစ်ခတ်၍ ပြောက်ကျားတိုက်ခိုက်ရာ ရန်သူ ၁၀ ယောက်သေ၍ သံချပ်ကား လေးစီးနှင့် ရိုးရိုးကား နှစ်စီး ရရှိ လိုက်ကြောင်း၊ တိုက်ခိုက်စဉ်က လက်ပစ်ဗုံးများနှင့် ပစ်ခတ်ခြင်း၊ ဓာတ်ဆီပုံးလင်းများ မောက်ခွဲကာ မီးလောင်စေခြင်းတို့ကြောင့် အဆုံးပြု၍ မရတော့ချေ။ ဤသည်လည်း အောင်ပွဲတစ်ရပ်။

မအူဝဲပြောက်ရွာ၊ သာဒွန်းရွာ၊ ခေါင်းရွာများကိုလည်း လက်ရှိဂျပန်များကို တိုက်ခိုက်ကာ သိမ်းပိုက်ရာ ရရှိလိုက်၏။ ထပ်မံ စစ်ကူထောက်လာသော ဂျပန်လည်းတပ်ကိုလည်း အပြီးသတ် တိုက်ခိုက် အောင်ပွဲယူလိုက်၏။ ဤတိုက်ပွဲတွင်လည်း ဖက်ဆစ် ဂျပန်အလောင်း ၂၀ ခန့် တွေ့ရှိရကြောင်း။

သပြေရွာ၊ ကျွဲလေးရွာ၊ ညောင် တန်း ရွာ များတွင်လည်း ထွက်ပြေး ခိုအောင်းလျက် ရှိသော ဂျပန်များကို စက်သေနတ် ကလေးအဖွဲ့ ၄ ယောက်မှနှင့် ပြောက်ကျား စစ်ဆင်တိုက်ခိုက်ရာ ဂျပန် ၂၀ ကျော်ခန့် ကျဆုံးပြီး ရွာများကို ဂျပန်တို့လက်မှ သိမ်းပိုက်ယူလိုက်ကြောင်း။

ဝဲကြီးရွာသို့ ဆုတ်ခွာလာသော ဂျပန် ၃၀၀ တပ်ကို ပြောက်ကျားတပ်စိတ် နှစ်စိတ်ဖြင့် ပြောက်ကျားစခန်း စစ်ဆင်ကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ သို့တိုက်ခိုက်စဉ် မဟာမိတ် လေတပ်မှ လာရောက်အကူအညီပေးကာ စက်သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်ပေးသဖြင့် အင်အားမမျှလက်ခံစား ခုခံ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ညနေ ၄ နာရီခန့်မှ ၂၀ နာရီ ၄၅ မိနစ် တိုင်အောင် ခုခံနိုင်ခဲ့၏။

မန္တလေးမြို့နယ် သိမ်းပိုက်တိုက်ခိုက် အောင်မြင်ခြင်းဖြင့် ၄ ရက်ခန့် သော စစ် လက် နက် ကံ ရိ ယာ၊ စစ် သို့ ပန်း တို့ကိုလည်း ယောင် ကင်ပေအဆက်အသွယ် ရှိပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း မန္တလေးစခန်းရှိ မဟာမိတ်တပ်သို့ စာရင်းနှင့်တကွ လွှဲအပ်အကူ အညီ ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

မန္တလေးမြို့နယ် သိမ်းပိုက် အောင်မြင်ခြင်း၊ ဂျပန်တို့သံချပ် ကားထက်ပို တကယ့် ပြောက်ကျားစခင်းဖြင့် အနိုင်တိုက်ခဲ့ခြင်း၊ ရန်ကင်းတောင်၊ အေးပင်လယ်၊ မဟာမုန့်၊ မန္တလေးတောင်ခြေ သည့် တိုက်ပွဲတွင် အချို့ရင်ဆိုင် တိုက်ပွဲ ကျင်းပခဲ့ရခြင်း၊ ထိုတိုက်ပွဲများအနက် ထူးချွန် စွန့်စား တိုက်ခိုက်ပုံကို မဟာမိတ် တပ်များသိရှိခြင်း၊ စစ်ခေါင်းဆောင်ပီပီ ရွှေဆောင် ဦးစီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း၊ မအူဝဲသည့်မဟာ တပွဲကျသော ကျည်ဆန်များ အကြားကြောင့် ခြောက်တန်းခြင်းမရှိကြသော မဟာသတ္တိရင်ဆိုင် စစ်ဆင်မှု ပြောက်ကျား၏ စစ်ဆင်မှုသည် ကျွမ်းကျင်သော စစ်မှ ရေရာ အရာထက်မြက်မှု အလုံးစုံတို့ကြောင့် မအူဝဲတပ်မတော် သတင်းသည် မဟာမိတ်တပ်အတွင်း ချဉ်းနင်းထိုးဖောက် သတင်း ပျံ့လွင့်ခဲ့၏။ မအူဝဲတပ်မတော်သား တို့အား လည်းကောင်း၊ ဦးစီး ခေါင်းဆောင်သူ ဇိုလ်မူး ဗထူး အားလည်းကောင်း ကျေးဇူး တပ် ပါကြောင်း အစချီကာ စာမျှော်ရေး ရရှိခဲ့လေသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့နယ် ဂျပန်တပ်များ ဆက်လက်ခင်ခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ဆုတ်ခွာရခြင်း၊ မဟာမိတ်တပ်များ အလွယ်တကူ သိမ်းပိုက် အောင်မြင်ရခြင်းမှာ မအူဝဲတပ်မတော် ပြောက်ကျား တပ်သို့များ အကူအညီကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မန္တလေးမြို့နှင့်မြို့နယ်ကို ဗမာ့တပ်မတော်မှ ကြိုတင်သိမ်းပိုက်
အောင်မြင်ကာ ဘိမ်းပိုက်ရရှိသော လက်နက်၊ သူ့ ပန်းစသည့်တို့
လွှဲအပ်ခြင်းကိုလည်း အထူးကျေးဇူး တင်အပ်ပါကြောင်း စသည့်
တို့နှင့် မေဂျာ ဗထူး အကူအညီလိုအပ်ပါက မဟာ မိတ် တပ်မှ
အကူအညီပေးလိုပါကြောင်း၊ မေဂျာ ဗထူး တပ်များနှင့် ရွေ့ကို
ဆက်လက်တိုက်ခိုက် ကူညီပေးမည်ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်း ဟု
သော စကားကမ်းလှမ်းခြင်းတို့ကို ထောက်လျှင် ဗမာ့တပ်မတော်
မှ အကူအညီ မည်မျှပေးခဲ့ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။ ဗထူး၊
မေဂျာ ဗထူး၊ မြန်မာ့သူရဲကောင်း စသည့် သတင်းများလည်း
မန္တလေးမြို့နယ်သူ မြို့နယ်သားများ ပါဝင်စွာတွင်မက မဟာ
မိတ်တပ်အတွင်းသို့တိုင် သတင်းပျံ့ကြွင်စေတော့၏။ ဗမာ့တပ်မ
တော် အကူအညီနှင့် မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်ကို ကမ္ဘာသို့သည့် အခြေသို့
တိုင် ပထမဆုံးအရမ်းပြသခဲ့သူကား ဗထူး ဆိုလျှင်မှာမည်မည်ပေ။

မဟာမိတ် တပ်မှူးကြီး (General Slim) ဂျင်နရယ် စောင်း
ကိုယ်တိုင်ပင် ဗထူး၏ သတင်း၊ သူ့ရုဏ်းတို့ စစ် ခေါင်း ဗထူး
ရမ်းရည်၊ ဗမာ့တပ်မတော်၏ အကူအညီ၊ ဗမာ့ ရဲ တော် များ
ရင်းထိုအား တကယ်စုမ်းရည်နှင့် ကူညီကြပုံကို တအော့အန် မြန်မာ
မျှမက ကမ္ဘာသစ်ပင် ကြေညာ ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော်
ရမ်းရည်ကြောင့်လည်း ရွှေကိုဆက်လက်၍ ဗထူး ကိုယ်တိုင် ငှင်း၏
တပ်များနှင့် ကူညီရန် စကားကမ်းလှမ်းသည့်အတိုင်း အထက်
မြန်မာပြည် တိုင်းမှူး ဗထူး သည်မဟာမိတ်တို့ထံမှ လိုအပ်သော
လက်နက်၊ ဝိက္ခာ၊ ဆေးဝါးစသည့် ထောက်ပံ့မှုရှိသူက မြန်မာ့
လွတ်လပ်ရေး ရှေးရှုလျက် ရှမ်းပြည်သို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ကြောင်း

မိမိကိုယ်တိုင် ဦးစီးသော တပ်ကို ရေဝန် စစ်ကြောင်းဖြင့်
ရှမ်းပြည်စစ်ကြောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ အသီးသီး ချီတက်ရန်
အထူးဆက်သားများ စေလွှတ် အကြောင်းကြားလိုက်ပြီးလျှင်
ရှမ်းပြည်သို့ စတင်ချီတက်လေသည်။

ဂျပန်တို့မှာ မဟာမိတ်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန်ထက် ဗမာ့
တပ်မတော် ပြောက်ကျားကို အထူးကြောက်ရွံ့ကာ အပြင်းဆတ်
ခွာ ထွက်ပြေးရသည့်အတိုင်း မိမိတို့ဆိုင်ရာစခန်းမှ ချီတက်ခဲ့ကြ
ရာ ကျောက်ဆည်စခန်းသို့တိုင်အောင် ဂျပန်တပ်များကို လုံးဝ
မတွေ့ရတော့ချေ။ တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် မတွေ့ရပေ။

ထိုမှတစ်ဖန် ဆက်လက်ချီတက်ကြပြန်ရာ ဒွေးလှစခန်းသို့တိုင်
အောင် ပျံ့ပွန်ကို လုံးဝမတွေ့ရတော့ပေ။ ဂျပန်တို့မှာလည်း ယခင်
ကင်ရှမ်းပြည်စခန်းမများမှ ခုခံရန်စီစဉ်သည့်အတိုင်း အဆင့်မြင့်
ထားရာသို့ ဆုတ်ခွာကြကြောင်း၊ ဗထူးတပ်များလည်း ဒွေးလှ
စခန်းသို့ ထောက်သောအခါ တပ်အသီးသီး စေ့ပါင်းကာ စစ်ရေး
ငင်မှု ပြောက်ကျား စစ်ဆင်မှု စီစဉ်ရန်နှင့် ရှမ်းပြည်သို့
စစ်ကြောင်းမှ ချီတက်လာမည့်တပ်များကို စောင့်ငှင်း ထိုဒွေးလှ
စခန်းမှာပင် စခန်းချရပ်ခဲ့ကြောင်း။

ထိုစခန်းမှာပင် ရန်သူအခြေအနေကို သတင်းထောက်လှမ်းစေ
၏။ ရပ်ရွာများလည်း ရပ်ရွာအပူအအေးများ စီစဉ်ပေး၏။
အချိန်ရသောအခါတိုင်း လက်ထောက်တပ်မှူးတို့အား....

စစ်တိုက်မည်သည်မှာ အင်အားသည် ပမာဏမဟုတ်၊ အခြေ
အ နေနှင့် နည်းပုံပုံယာယ် သာလျှင် ပမာဏ ဖြစ်လေသည်။
ပြောက်ကျားစစ်ကို ရင်ဆိုင်အသုံးပြုက သူ့ရသတ္တိရှိသော

တာဝန်ယူလိုက်လေတော့သည်။ ဤကား... မြန်မာကို ကမ္ဘာသို့
အောင် ပထမ ပြသခဲ့သူကား... ဗထူး၊ မြန်မာပြည် ဖက်ဆစ်ကို
အမြဲပျံ့ပြွတ်အောင် မဟာမိတ်တို့အားကူညီခဲ့ကြောင်း၊ ပထမဆုံး
ကူညီခဲ့သူကား... ဗထူး။ သို့သော် ဗထူး အား အဘယ် မှာ လျှင်
မေ့လျော့ထိုက်အံ့နည်း။

ရှမ်းပြည်စစ်ကြောင်းနှင့် ဗထူး

သူရဲကောင်းတို့ မည်သည့်ကား ရန်သူဆုတ်ခွာ၍ သိမ်း ပိုက်
အောင်မြင်ရခြင်းထက် လိုက်လံတိုက်ခိုက်၍ အောင်မြင်ရခြင်းကို
ပို၍ နှစ်သက်၏။ မိမိစစ်ဆင်ရေး၊ စစ်ငင်ရေး၊ စစ်စွမ်းရည်ကို
ပြနိုင်လေအောင် ရန်သူကိုယှဉ်ယှဉ်ကြ၏။ ထိုတူ ဗထူးမှာလည်း
ရန်သူပြေး၍ သိမ်းပိုက်ခြင်းထက် လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရန် လိုလား
ခဲ့၏။ ဆုတ်ခွာထွက် အိုက်ဆတ်၂၁ဆုံးဖြင့် အမျိုးမျိုး ညှဉ်းပန်း
မည်ကို သိသည့်အတိုင်း မဟာမိတ်များနှင့် စေ့စပ်ဆက်သွယ်ပြီး
လျှင်ပြီးချင်း—

သိန္နီစခန်းဘက်တွင်ရှိသော တပ်များကို ရှမ်းပြည်သို့ချီတက်
ခဲ့ရာ၊ ဒွေးလှစစ်ကြောင်းမှ ချီတက်ခဲ့ရန်ကို အထူးဆက်သား
စေလွှတ်လိုက်၏။

မန္တလေးမြို့နယ်ရှိ တပ်များအနက် စစ်ကိုင်းစစ်ကြောင်းမှ
ဗိုလ်စောမောင်စိုးစီးသောတပ်ကို ကျောက်ဆည်သို့ ငှင်းမှ တစ်
ဆင့် နှစ်မြင့်နယ် ဒွေးလှစစ်ကြောင်းသို့လည်းကောင်း၊

မြစ်ဝစစ်ကြောင်းမှ ဗိုလ်ရဲခေါင်ဦးစီးသောတပ်ကို ကူပဲနှင့်
မြို့ကြီးစစ်ကြောင်းမှ ရှမ်းပြည်သို့လည်းကောင်း။

သူရဲကောင်းမည်မျှပင် ရှိလင့်ကစား စစ်ရေးရှုံးနိမ့်ရမည်ကား
မလို့။ ရင်ဆိုင်စစ်ကို ပြောက်ကျားစစ် ဆင်ပြန်ပါကလည်း
ရန်သူခိုင်း၍စစ်ရေးလှ ပြင်ရပြန်လေသည်။ သို့ကြောင့် အခြေ
အနေအ ဝ ခေ ဖန်မှုသည် အ ခေး ကြီး ၏။ ရင်ဆိုင်စစ်ပျိုး
ကား အရှုံးအနိုင် တိုက်ရသည်လည်းရှိ၏။ မိမိ၏ စစ်အခြေ
အနေ၊ ငန်သူ၏ စစ်အခြေအနေ အင်အားအလျောက် အခြွေ
အနိုင်တိုက်သင့် စစ်ဆင်းတိုက်သင့် မသင့် မိမိစစ်ကူ ရန်သူစစ်ကူ
အခြေအနေကိုလိုက်၍ တိုက်သင့်မှတိုက်ရန်လိုအပ်သည်ကို သတိမူ
အပ်သည်။ သို့ကြောင့် အချုပ်ကား စခန်းချသည်နှင့် မြေပြင်
အခြေအနေ၊ ရန်သူအခြေအနေ၊ ရန်သူစစ်ပုံယာယ်၊ ရန်သူ
စခန်း၊ ရန်သူအင်အား၊ ရန်သူထွက်လမ်း ထွက်ပေါက်၊ မိမိ၏
စခန်း ထွက်လမ်း ထွက်ပေါက် စသည်ကိုရှေးဦးစွာ ထောက်လှမ်း
ရသည်။ စခန်းချသည်နှင့် ကင်းတိုချသင့်သည်။ ကင်းရှည်ချသင့်
သည်။ ညတိုက်ပုံ ဆင်သင့်သည်။ နေ့တိုက်ပုံ ဆင် သင့် သည်။
ဂျပန်တော်ဖြန့်၍ တိုက်သင့်သည်။ တိုက် ပုံမျိုး တိုက်
သင့်သည် စသည့် စစ်အခြေအနေကိုကြည့်၍ စစ်ငင်မှု စစ်ဆင်မှုကို
လိမ္မာပါးနပ်စေရသည်။ အမေမှာ မှာသည် အတိုင်း လည်း
မကျင့်ရာ၊ မိမိစဉ်းစားဉာဏ်ဖြင့် ဝေဖန် ချင့်ချိန် စစ်ဆင်မှသာ
စစ်ရေးသာယာသည်။ ရင်ဆိုင် တိုက် ပုံမျိုး တိုက်မှသာ သူရဲ
ကောင်းမဟုတ်၊ စစ်သူကြီးကောင်း ဆိုသည်မဟုတ်။ မတိုက်
ဘဲလျက် အနိုင်ရသော စစ်သူကြီးသည် တိုက် ခိုက်ရ ခေ
စသောကြီးထက် ပို၍ စစ်သူရဲကောင်း ပြုသည်ဟု ခေါ်ထိုက်
ပေသည် ဆိုသည့် စကားပမာ ရင်ဆိုင်တိုက်မနေဘဲ နည်း

ပရိယာယ်ဖြင့် အနိုင်ရရှိပါက ပိုမို၍ ကောင်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် ရင်ဆိုင်သင့်က ရင်ဆိုင်တိုက်၊ ပြောက်ကျား တိုက် သင့်က ပြောက်ကျားတိုက်၊ ပရိယာယ်ဖြင့် အနိုင်ယူသင့်က အနိုင်ယူ။ သို့မှသာ အင်အားမမျှလင့်ကစား ဖက်ဆင်ကို လည်းကောင်း၊ အဘယ်ရန်သူမျိုးကိုသော်လည်းကောင်း အနိုင် ရနိုင်လေသည်။ အချုပ်ကား ကျုပ်တို့ရဲဘော် တစ်ယောက် ကျဆုံးသွားလျှင် ဂျပန် ၁၀၀ ကျဆုံးစေရမည် တိုက်ပွဲမျိုးဖြစ်စေရမည်ကို အထူးသတိပြုပြီး စစ်ဆင်အပ်၏။ ဝါကြောင့် ဆရာဆရာကြီးများရဲ့ အဆိုကတော့ အင်အားကောင်းတိုင်းလည်း စစ်ရေးမသာယာနိုင်၊ အင်အားနည်းတိုင်းလည်း အထင်မသေဆရာ၊ ဝေါလျော့ခြင်းကင်းရာသည်၊ အမြဲသတိရှိရာသည်။ စစ်ပရိယာယ် ကျွမ်းကျင်စေ၊ စစ်ရေးငွေမှု တတ်မြောက်တိုင်းလည်း စစ်ရေးမသာယာနိုင်၊ ခရီးစခန်း ထောက်ခွင့်၊ ငိုကျွတ်အဆက်အသွယ် စီစဉ်ရေး ပြည့်စုံ မပြည့်စုံ ထောက်လှမ်း၊ စခန်းစိုလည်းချင့်၊ ရဲဘော်အားအပေတီ အုပ်ချုပ်မှုလည်း မှုတစေ၊ ငယ်သားကို အရင်ကျွေး၊ စစ်တိုက်က နောက်လိုက်၊ ခေါင်းဆောင်ကဓမ္မအောင်၊ အချမ်းချမ်း သင့်မြတ်စဉ်းလုံးစေရာသည်။ အုပ်ချုပ်မှု ပရိယာယ်လည်း လိမ္မာပါးနပ်ရာသည်။

အထူးသဖြင့် အရေးကြီးဆုံးကား “မုန်းလျှင် အပြစ်၊ ချစ်လျှင် အကျိုး” ဟူသည့် စကားပုံအရ မှတ်သည့် စစ်မျိုးမဆို လူထု၏ အကျ အညံ့ပေးတို့သာ တည်နေသည်။ လူထု၏ မုန်းတီးခြင်းဖြင့်လည်း အကျ အညံ့ မရရှိ မကတော့။ အကျိုးဖြစ်၍ စစ်ရေးခွင့်ရနိုင်လေသည်။ လူထု၏ ချစ်ခင်ခြင်းအားလည်းစစ်ရေးသာစေနိုင်လေသည်။ သို့ကြောင့်

ရန်သူများ၌ ဆန့်ဆီကျွန်းနားဝက်ကြက်ရိက္ခာ ဟူသရွေ့ကို အတင်းယူ အတင်းဖမ်း ဖက်ဆင်ပီကျင့်ကြပ်ပို့မှုနေကြကြောင်း၊ ရွာသားတစ်ဦး သတင်းလာပို့ရာ တိုင်းမှူးဗထူး သည် မိမိလက်ဆောက် တပ်မှူးများ အရည်အချင်းကို ယုံကြည်ရင်း ရိုသည့်အတိုင်း ဒုတ်ထိုးရေ စစ်ကြောင်း သို့ ဗိုလ်သန်းကြည်ဦးစီး၊ လယ်ကောင်းရွာအက်သို့ ဗိုလ်သင်းခွေဦးစီးပြီး စစ်နှစ်ကြောင်း ချီတက်စေပြီးလျှင် မိမိတို့ နောက်တပ်မကား ထွက်ခွာသည့် စစ်နှစ်ကြောင်း အခြေအနေအရ နောက်ထပ် တပ်ကွပ်စဉ်ရန် ညွှန်ကြား၏။ အကယ်၍ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ မဟုတ်ဘဲ ပြောက်ကျား တိုက်ပွဲဆိုက လုံလောက်စွာ စီစဉ်တိုက်ခိုက် ခိုင်လေအောင် ညွှန်ကြား၏။ အကယ်၍ နေ့သုအင်အားနှင့်မမျှက အရှုံးအနိုင် တိုက်ပွဲမျိုးမဟုတ်ဘဲ တပ်ကွေ့ရောင်အောင် ဆိုင်းငံ့တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးဖြင့် စီစဉ်တိုက်ခိုက်ရန် ညွှန်ကြားတာဝန်ပေးပြီး နောက် “ရဲဘော်တို့-ငါတို့ကား တစ်စတစ်စ ရန်သူနယ်ပယ်နှင့် နီးကပ်လာလေပြီ။ ရန်သူအင်အား ကြီးမားဟန်ရှိ၏။ သို့တိုင်အောင်လည်း စစ်တို့သဘောအရ ကြောက်စရာမလို စစ်နည်းပရိယာယ်သာစားနုယနေရန်နှင့် စစ်ရေးငင်ရန်စေချီရသည်။ ရဲဘော်တို့ ကျုပ်တို့ဘေးရန်မှလည်း ရန်သူကိုအဆုံးတိုင် အောင်မြင်အောင် တိုက်ခိုက်ရန်လည်း ကျုပ်တို့က အဆုံးတိုင် အောင်မြင်အောင် တိုက်လျှင် ရန်သူက ကျုပ်တို့ကိုပြန်၍တိုက်မှာ။ ဒီတော့ ရန်သူလျှင် တိုက်ခိုက် ရင်း ခေးခြင်းထက် ကျုပ်တို့က ရန်သူကို တား၍ တိုက်ခိုက်ရင်းသေခြင်းက ပိုပြီးမြတ်ပါတယ်။ ဝါကြောင့် ရွေ့ကိုသာဆက်၍ တိုက်ခိုက်ရင်းအသေပါ။ နောက်ကိုဆုတ်

လူထုများတီးစေမည့် “ဂျပန် ဖက်ဆင် တို့ အမှု အကျင့် ကို နည်းယူ၍ ဆရာဟူသော နည်းသဘောဖြင့်” အတင်းအဓမ္မ ခိုင်ထက်ပြုခြင်း။ အတင်းအဓမ္မ လူမက် စားသောက်ခြင်း၊ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဟူသရွေ့ကို လုံးဝရောင်ကြည့်ရမည်။ မိမိကိုယ်ကို ငါတိုင်းသူပြည်သားတို့၏စစ်ဘေး၊ ငါတိုင်းသူပြည်သားတို့၏ စစ်လိုလိ၊ ငါတော်ဝန်အား ငါတို့တိုင်းပြည်ကယ်တင်မှုနှင့် ကမ္ဘာ့ဆင်းရဲသားလူထုနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ သွေးစပ် သီလျှပ်ပမာ ဆိုးဝါးသော ဖက်ဆင်ဝါဒကို အမြစ်ပါးမကျန် သုတ်သင်ရန်ဟူသော လမ်းပန်းကို စဉ်းစားပြီး တိုင်းပြည်တကာယ် ကယ်တင်မှုကို ထမ်းဆောင်ရမည်စသော စစ်ရေးစံထု၊ လိမ္မာကျွမ်းကျင်မှု၊ စဉ်းစားပေးမှု၊ ယဉ်ကျေးစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု၊ အသင့်အတန်းမခွဲခြား သာတူညီမျှ အောင်ရွက်မှု စသည်တို့ကို ကိုယ်အကျကြိုက်ကား နားလည်ခဲ့သည့်အချောက်လက်အောက်တပ်မှူးနှင့် တပ်ကြပ်၊ တပ်သားတို့ အားလည်း အချိန်ရတိုင်း ဗထူး သည် ညွှန်ကြားသွန်းသင်၏။ သို့ကြောင့်လည်း ဗမာ့လက်လပ်ရေး တပ်မတော်ခေတ်မှ ယခုအချိန်တိုင် ရဲဘော်တို့ခေါင်းဆောင်၊ လူထု၏ခေါင်းဆောင်အလိုဖြစ်လာခြင်းသည် ထူးချွန်သော ဂုဏ်ရည်ပင်။

ထို့အခါ၌ အားလပ်ခွင့်ရတိုင်း ညွှန်ကြားသွန်းသင်ကာဈေးလှစခန်း၌ စခန်းချုပ်နေစဉ် တစ်ခန့်သောအခါ ဒုတ်ထိုးရေစခန်း၌ စခန်းတပ်မှူးစခန်းချလျက် ဖို့နေကြောင်း၊ ကျန်တပ်တစ်တပ်မှလည်း လယ်ကောင်းရွာစခန်းသို့ ချီတက်မည်အင်ရကြောင်း၊ အင်အားကိုမူ အဘိအကျ မသိရကြောင်း အစဉ်က

ခြင်းဖြင့် အသေမခံပါ။ အချုပ်ပြောလိုက်ချင်တာက ရန်သူကို ကြောက်စရာမဟုတ်။ ရဲဘော်ဘီအချင်းချင်း စည်းစည်းလုံးလုံး မရှိမှသာ ကြောက်စရာအကောင်ဆုံး၊ သို့ကြောင့် တပ်မှူးအမိန့်နာခံ၊ တစ်ယောက်ကျလျှင် တစ်ယောက်တက်၍ အောင်ပွဲယူပါ။ အတင့်ပုံမျိုး လုံးဝရောင်ကြည့်ပါ။ တပ်ပျက်၍ စစ်ရှုံးခြင်းထက် အင်အားမမျှ၍ စည်းကမ်းသေလပ်စွာ ဆုတ်ခွာခြင်းက ပိုမိုကောင်းမွန်ပါတယ်။ ဒီလိုတကယ်ကယ်တင်ရေး အောင်ပွဲရယူလိုက်မှသာလျှင် လူပင် သေသော်လည်း အမည်မသေ။ “ကမ္ဘာကျေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေ၊ မြစ်နိုင်ပေတယ်” ဟူသောတိုင်းမှူးဗထူး ၏ စစ်ထုက်မိန့်ခွန်းကို ကြားနာပြီးနောက် ဗိုလ်သန်းကြည် စစ်တစ်ကြောင်း၊ ဗိုလ်သင်းခွေ စစ်တစ်ကြောင်း ချီတက်လေ၏။ သို့စီစဉ်ညွှန်ကြားသည့် စစ်ရေးစံထုတို့ကား ဗထူးသည် စစ်မှုရေးဘက်မှလည်း သူ မဟုတ် ဆိုလောက်စရာ။ တိုင်းမှူးဗထူးကား မိမိလက်အောက် တပ်မှူးတို့အား စာချိန်ရသလောက် စစ်ရေးစံထုကို လေ့လာစေခဲ့၏။ အများအားဖြင့် တပ်မှူးတိုင်းလိုပင် စစ်ပရိယာယ်အရာ လိမ္မာပါးနပ်ကြ၏။

တိုင်းမှူးဗထူး ၏ စီစဉ်ညွှန်ကြားချက်အရ စစ်နှစ်ကြောင်း ချီသူတို့အနက် ဒုတ်ထိုးရေစစ်ကြောင်းချီသူ ဗိုလ်သန်းကြည်မှာ ဒုတ်ထိုးရေစခန်းသို့ မထောက်မပိတ် ဝါးရွက်ရွာမှ ရွာသားတစ်ဦး လမ်းစခန်းတွင် လာရောက်သတင်းပေးပို့ပုံမှာ—

“ရဲဘော်တို့ကယ်ကြပါဦး။ ကျန်တော်တို့ရွာတွေကို မီးလှို့၊ တယ်၊ ရိုကျွဲတွေလဲ ဝမ်းစားကျန်အောင်ဖြစ်နေပြီ။ ရွာကျောင်း၊ ဆရာတော်ကိုလဲ ဗမာစစ်သား လက်ခံတယ်။ ထမင်းပေးတယ်။

အစစ်ဝါဝါစက်သူဟာ မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့်ဖမ်းတယ်၊ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရိုက်ခေါ်သွားပါတယ်။ နောက်ဆုံး လုံစွန့်ဖို့ဆုံးသတ်တော့မလိုလို ဖြစ်နေပါတယ်” ဟူသော ဘာသာ သာသနာတို့လျှင် ဆက်ဆက်ခါ နာတတ်သည့် မြန်မာသဘော တရားအရ ရန်သူအခြေအနေကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် ရှေ့ရှု ကင်းထောက်စေခြင်း ရှေ့ပြေးကင်းထောက်လှုပ်ခြင်း အစီအစဉ် မှန်ကို ချန်လှပ်ကာ ခရီးဆက်တိုက် ရုတ်တရက်စခန်းသို့ ချီတက် ကာ စစ်ပြိုင်လေသောကြောင့် ဂျပန်ဘင်အား ကြီးမားလှခြင်း မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဒေါသရွေ့ထားကာ အပြင်းအထန် တိုက် ဖျက်လိုခြင်းတို့ကြောင့် “ခါချည်ကောင် မာနီကြီး တောင်ကြီး ပြိုမယ်ကြ-ခါးဂမသန်” ဆိုသောစကားပုံကို မေ့လျော့ကာ စစ်ရေးငင်လေသောကြောင့် မမျှသော အင်အားဖြင့် တပ်ဆုတ် ခွာရုံမျှမက မိမိကိုယ်တိုင်နှင့် ရဲဘော်(၁၃)ယောက် ကျဆုံးကာ အရေး ရှုံးနိမ့် ဆုတ်ခွာခဲ့ရလေကြောင်း။

သို့ကား ဆုတ်ခွာခဲ့ပြီး ကျန် လက်ထောက် တပ်မှူးသည် ဒုတိယရေးဇာတ် သစ်မျက်စိစခန်းသို့ ဆုတ်ခွာပြီးနောက် တိုင်းမှူး ဗထူး ထံသို့လည်းကောင်း၊ လယ်ကောင်း ဗိုလ်သင်းဓမ္မ ထံသို့လည်းကောင်း အလှားဆက်သားများ စေလွှတ်ကာ သတင်း ပို့စေရာ နောက်နေ့တွင် တိုင်းမှူး ဗထူးနှင့် ဗိုလ်သင်းဓမ္မတပ်မှူး တပ်ကူထောက်လာတော့ကြောင်း။

တိုင်းမှူး ဗထူးလည်း ထောက်သည်နှင့် ရန်သူ အခြေအနေ စနစ်အခြေအနေကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်း စေတော့၏။ ရန်သူတို့ သည် ဒုတိယရေးဇာတ်၌ အနိုင်အလုံစခန်းချလျက်ရှိကြောင်းသိရှိ

သည့်နှင့် ရန်သူစခန်းကို သုံးဘက်ညှပ်၍တိုက်ရန် ဗိုလ်သင်းဓမ္မ အား ထိရောက်စွာ ကြီးတိုင်းဘက် ရေကြမ်းပြင်ဘက်မှ ပြောက် ကျားပစ်ခမ်းရန်တာဝန်။

ဗိုလ်ရဲခေါင်အား ဒုတိယရေးဇာတ်၌ အောင်မြင်မှု နေရာယူကာ ပြောက်ကျားဖြင့်အနှောင့်အယှက်ပေးရန် တာဝန်။

မိမိကိုယ်တိုင် မြင်းလှည့်တောင်ဘက်မှ နေရာယူကာ စစ်ရေး ငင်ရန်တာဝန်ဖြင့် တိုက်ခိုက် တိုက်မည့်နေရာ ပြောက်ကျား အနှောင့်အယှက် စသည်တို့ကို စီစဉ်လှန်ကြားပြီးလျှင် တိုက်ခိုက် ရန် စစ်ချီလေ၏။

ဗထူး၏ စစ်ရေးဆင်မှုမှာ မတိုက်ဘဲနှင့် အနိုင်ရကာ ရဲဘော် တစ်ယောက်မကုမကျဆုံးလျှင် အကောင်းဆုံးဟု ယူဆသဖြင့်သည့် အတိုင်း ရန်သူတပ်ကို ရိုက္ခာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဆက် အသွယ်အားဖြင့် လည်းကောင်း ပြုတ်ကောက်၏။ ဤအချိန် ပြောက်ကျား နှောင့်ယှက်ခြင်းဖြင့် ရန်သူတပ် ပင်ပန်း၊ စစ်နွမ်း ခြင်း စိတ်ဓာတ် ယုတ်လျော့စေခြင်း။ သုံး ရက်ခန့် စစ်ဆောင်ပြ နှောင့်ယှက်ကော နောက်ဆုံး တကယ် စိတ်ဓာတ် လျော့ပါး နေချိန်တွင် စစ် သုံးဘက်ညှပ်ကာ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြင့် တပွဲမှ ကျနေသော ကျည်ဆန် ဗုံးဆန် အပြောက်ဆန်ကြားတွင် ကိုယ် တိုင်ရွှေဆောင်ကာ တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် အောင်ပွဲရယူလိုက်၏။ သို့အောင်ပင် အောင်မြင်လင့်ကစား ရဲဘော် ဗိုလ်သန်းကြည်နှင့် ရဲဘော်အများ ကျဆုံးခြင်းအတွက် ဝမ်းမသာခံနိုင်။ ဗထူးကား မော်ပြည်ကဲ့သို့ စစ်အခြေအနေကို မဝန်ဆိုင်ရန်အတွက် တိုက်ခိုက် စစ်ဆင်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း တောင်တော်လှန်ခဲ့သည့်မှ တစ်ကြိမ်မျှ

အရေးရှုံးနိမ့်ခဲ့သည်မရှိ။ အောင်မြင်သည်သာ ဖြစ်လေတော့၏။ ဂျပန်နှင့် မြန်မာ ၁၅ ကြိမ်တိုင်တိုင် တိုက်ခိုက်ရသောတောကျယ် တိုက်ပွဲကား မထင်ရှားလင့်ကစား မှတ်တမ်းတင်လောက်ပေ၏။ ၁၅ ကြိမ်တိုင်တိုင် ဂျပန်တစ်လှည့်၊ မြန်မာတစ်ခါ အပြန်ပြန် သိမ်းခဲ့၏။ တကယ် ငါ့၊ တကယ် သတ္တိတို့နှင့် တိုက်ကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မြန်မာက အပြီးအထိုင် သိမ်းပိုက်ရရှိလိုက်၏။ ဤသည်လည်း ထူးခြားသည့် မြန်မာ့ဦးနှင်း ဗထူး ၏ စစ်ရေးငင် ကျွမ်းကျင်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

လောကစစ်ကွင်း

မေးခေတ် မြန်မာဘုရင့်တို့သည် လည်းကောင်း၊ စစ်မှူး စစ်သူ ကြီး တို့သည် လည်း ကောင်း၊ စစ် သူရဲ ကောင်း တို့ သည် လည်းကောင်း စစ်ဦးမုသာ လိုက်လေ့ရှိကြ၏။ ကိုယ်တော်တိုင်ပင် ဆင်နွှဲ တစ်မျိုး စီးဆင်းထိုးကြ၏။ မြင်းနှင့် တစ်သွယ် စစ်ရေးဗြဟ္မာ ခဲ့ကြ၏။ စားချင်းယှဉ်ရန်လည်း ဝံ့စားကြ၏။ လုံရေးပြုမှုမှာလည်း ပြိုင်ကြ၏။ သို့ကြောင့် “စစ်ဦး-ဘီလူးပါ” ဆိုသောစကားဖြင့် စစ်မှူးများကို ချီးကျူးကြ၏။

စစ်ဗိုလ် မည်သည် စစ်ဦးကသာ လိုက်ရမည်သာ ဟူသော စကားကို တိုင်းမှူးဗထူးသည် ပြောလေ့ရှိခဲ့၏။ ပြောသလို ကိုယ် တိုင်လည်း စစ်ဦးကပင် လိုက်ပါတိုက်ခိုက်လေ့ရှိ၏။ တပွဲခွဲကျ နေသော ကျည်ဆန်၊ မိုးဆန်၊ အမြောက်ဆန်အကြားမှ သူ့ချွေ အဘက်ဘက်စွယ်သော စစ်စွမ်းရည်တို့ဖြင့် ရှေ့ဆောင်အာဒိန္နဗား အုပ်ချုပ်တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ စစ်ပရိယာယ်လေလာ ကျွမ်းကျင်သည့်

အတိုင်း ရန်သူအခြေအနေအလိုက် စစ်ငင်မှု၊ စစ်ဆင်မှုဝေဖန်လေ့ ရှိ၏။ စခန်းချရာပိုင်းလည်း ဘယ်တပ်နား၊ ဘယ်တပ်တာဝန်ယူ စသည်ဖြင့် မျှတစွာ တာဝန်ပေး၏။ သို့မျှလောက် အဘက် ဘက်မှ စွမ်းရည်အချင်း ပြည့်စုံစွာ စစ်သူရဲကောင်းပီပီ တိုက်ခိုက်စွန့်စားခဲ့၏။ အုပ်ချုပ်ပီပီမိမိ။ စီးချင်းယှဉ်ရန်လည်း ဝံ့စား၏။ စားရေးလည်းယှဉ်ခဲ့၏။ သေပျက်ချင်း ယှဉ်ရန်လည်း အသင့်။ ထိုကဲ့သို့ စစ်ပွဲတိုင်းပင် အောင်မြင်ခဲ့သော သူရဲကောင်း ကြီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား။

တိုင်းမှူး ဗထူးမှာ ကျောက် ဆည် က စတင် သည် မ တစ်တောင်ခိုင်ရ၏။ တစ်ကျောင်းဆင်းခဲ့ရ၏။ တစ်တောင်တက်ခဲ့ ရ၏။ တစ်လျှံမှတစ်လျှံ ခေန်ချခဲ့ရ၏။ အိပ်ရသည့်မှာလည်း အခင်းပဲလည်က နည်းခဲ့၏။ စားစရာမှလည်း ငှက်ပျော့ တစ်လုံး စားဖူး၏။ ဟင်းမပါ ဝါမင်းသာလျှင်လည်း စားဖူး၏။ စင်ခါ တစ်ရ ခဆန်မလောက်ရှိ ဆန်ပြုတ်မှုနှင့်လည်း တင်းတိမ် ခဲ့ရ၏။ စောလမ်း စောကြမ်းတွင် ပုံနိပမ ပါလည်း လျှောက် ခဲ့ရ၏။ နေ့စစ်ရေးငင်ခြင်းဖြင့်ပန်း၊ ညစစ် စစ်ရေးငင်ခြင်းဖြင့် အိပ်ပျက်၊ ရဲဘော်များ ကျဆုံးခြင်းအတွက် စိတ်မသက်သာ၊ ရင်းတို့မှ ကျန်ရစ်သူများအားအတုက ကြံတင်၍ တပ်မျိုး၊ စစ်ပန်းစစ်နွမ်းစိတ်ပန်း ကိုယ်ခင်းရဲခြင်း အမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် တောကျပ်မှ အောင်ပန်းကို သိမ်းပိုက်ရန်ချီတက်ခဲ့ထူးမိမိ လောင်စခန်းသို့ထောက်သောအခါ ကြွက်ဖျားဟောင်း ထောက် လည် စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေတော့၏။

စားစရာကလည်း ရှားပါး ဆေးဝါးမှာလည်း ရန်သူတို့နှင့် တိုက်ရင်းတစ်ပတ်စစ် ကုန်ခဲ့၏။ သို့ကြောင့် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့

ဆရာဝါသည် ထိုးလာ တော့၏။ သို့မခါလှသောအင်အား မချိလှသော အခြေအနေမှာပင်။

“အောင်ပန်းကိုဆက်ချီ”

ဆင်ကူး လမ်းမှ စေတီ ကုန်းကြောင်းကို ဗိုလ်ရဲခေါင်ဦးစီး၊ တပ်ဖွဲ့ဝင်လယ်ပွတ်ကြောင်းကို ဗိုလ်သင်းရွှေဦးစီး၊ ငှက်ပျောတော ကုန်းခန်းကြောင်းကို ဗိုလ်ညွန့်မောင်ဦးစီး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း နောက်မှချီတက်လိုက်ပါ မြည်ဟူသောအမိန့်ဖြင့် ဆက်လက်ချီတက် ဝေခဲကြောင်း။

ထိုမျှအင်အားချည့်ခဲ့နေသည့်ဘိုင်အောင်ရဲဘော်များထမ်းပိုး ခေါ်ဆောင်ရန် ခွင့်တောင်းခြင်းကိုပင်စဉ်မပြုဘဲ မိမိစစ်ရုံးအဖွဲ့နှင့် အတူ တုံ့မူတုံ့လေပြီးဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ရာ မီးမလောင်စခန်းမှ တယ်လူးခန်းသို့တိုင်အောင် လိုက်ပါနိုင်ခဲ့၏။ တယ်လူးစခန်းမှ ဆက်လက် ချီတက်မည့်အခါတွင် အလွန်အလွန် ပင်ပန်းမချိခြာ တော့သည့်အတိုင်း မတ်ရပ်မုလ်လေတော့၏။ သို့တိုင်အောင်လည်း အားမလျော့။ အင်မတန်အင်မတန် ပင်ပန်းမချိခြာသည်ကို ကိုယ်တိုင်ကလည်းသိ၏။ ဆိုင်ရာဆေးမှူးကြီးတို့ကလည်း တောင်းပန်ညွှန်ကြားခြင်းဖြင့် တယ်လူးစခန်းမှာပင် စခန်းချရလေ တော့၏။

ထိုအချိန်တွင်ဗထူးမှာ အသားလည်း ဖြူဖတ် ဖြူရော် ဝါကြွန်း ကြွန်းမြင်ခဲ့လေပြီ။ အရိုးပေါ် အရေတင်အသားပြင်သာ ရှိတော့ ၏။ မျက်တွင်းမျက်ချောင်ကျနေသည့်မှာလည်း မရက်မမြင်ရက် ရင်ဆို့ ရေအတို၊ စကားပြောသည်ပင်လျှင်လသံမျှ ဆန်ပြုတ်မျှ။

ရသည်ပင်လျှင် ပင်ပန်းလှတော့၏။ ဝှမ်းဖတ်ဖြင့်တစ်စက် တစ် စက်ချသော ရေပေါက်သာလျှင်အာဟာရ ဖြစ်တော့၏။ သို့တိုင်လည်း အားမလျော့ သတိရပြီ ၁၉၅၄ ခုမေလ (၂) ရက်နေ့တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ “ဆေးမှူးကြီး ကျုပ်မှတ်တမ်းစာအုပ် ဖတ် ပြစမ်းပါ” ဟူသောမိန့်ခွန်းဖြင့်။

ဗိုလ်ဗထူး၏ တိုက်ပွဲ မှတ်တမ်း

မတ်လ ၈ ရက်နေ့မှ ၁၈ ရက်နေ့အတွင်း မန္တလေးမြို့ မဟာမုနိတိုက်ပွဲ၊ ဗောဓိကုန်းတိုက်ပွဲ၊ ကံကြီးရွာ တိုက်ပွဲ၊ စတတ် တောတိုက်ပွဲ၊ စစ်ကိုင်းပြောက်ကျားတိုက်ပွဲ၊ အမရပူရကားလမ်း ကြီးအောက်ကျား တိုက်ပွဲ၊ ရန်ကင်းတောင် တိုက်ပွဲ၊ အောင်ပင်လယ် ကန်အောက်တိုက်ပွဲများ အရေပေါ့ပါ တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ခဲ့၏။

မဟာဗီတီတိုက်ပွဲသည်အတိုင်းရင်းတိုက် စကားကမ်းလမ်း ကူညီကာ ရှမ်းပြည်သို့ချီတက် တိုက်ခိုက်ပေးမည့်ဟု တာဝန်ယူ လိုက်သည်။ မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့ကျောက်ဆည်မှလွှဲသွားခဲ့သည်။ ရန်သူမတွေ့။ စစ်ပညာ သင်ပေးသည်။

ဧပြီလ ၁ ရက်နေ့ ပေါင်တောင်ရွာတိုက်ပွဲ၊ ၂ ရက်နေ့ ကင်းမကြီးတိုက်ပွဲ၊ ၃ ရက်နေ့ သီးတော်ရေတေဝိတိုက်ပွဲ၊ ၆ ရက်နေ့ မြို့ကြီးတိုက်ပွဲ၊ ၈ ရက်နေ့ ခံ တော တိုက် ပွဲ၊ ၂၂ ရက်နေ့ ရွာဝဲတိုက်ပွဲ၊ ၂၅ ရက်နေ့ မြင်းကြားခိုတိုက်ပွဲ၊ ၂၆ ရက်နေ့ အလယ်ချောင်တိုက်ပွဲ၊ မေလ ၁ ရက် နေ့ ပေးကြီးတိုက်ပွဲ၊ ၄ ရက်နေ့ တောကျယ်တိုက်ပွဲ၊ ၈ ရက်နေ့ ဝါရွက်တိုက်ပွဲ၊ ၁၂ ရက်နေ့ ပင်းထာပတိုက်ပွဲ၊ အ ပွဲ ပွဲ ကို အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း ဗိုလ်သန်းကြည်နှင့် ရဲဘော်များကျဆုံးခဲ့သော ခုတ်သိုးရေတိုက်ပွဲကိုမူကား တစ်ဆက်မမေ့နိုင်တော့ပေ။ မမေ့နိုင်သည့်အတိုင်းလည်း နောက်ကျန်လူတို့အတွက် စောင့် ရှောက် ရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ပါ၏။

ဟူ၍ ဆေးမှူးကြီးသည် တစ်ရွက်လိလှန်ကာ ဝမ်းနည်းသံပါ ပါ နှင့် ဖတ်ပြသည်၏အဆုံး....

“ဪ...ဆေးမှူးကြီး ကျဆုံးတဲ့ သူတွေတို့တွက် ကျန်ရစ် သူများကို မစောင့်ရှောက် လိုက် ရ တာ ဝမ်းအနည်းဆုံး ပါပဲ။ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်သူတွေ စွန့်ခဲ့ကြရလေပြီ။ စွန့်ရကျိုး တော့ပြင် နပ်လောက်ကောင်းပါရဲနော်”

အမှန်တော့ တယ်လူးမျိုးမဆို သားမယား ဆွေမျိုးများကို ချစ်တော့ ချစ်ကြခင်ကြ ကြင်နာကြတာပါပဲ။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ ရွှေလည်တဲ့ နေချစ်ကြတာကတော့ ပေ့တာပဲ။ မါပေမယ့် တိုင်းပြည်အတွက်ဆိုတဲ့ လမ်းကောင်း လမ်းမှန်ကို လိုက်ပြီး အသက်စွန့်ကြတယ်။ သားကွဲ၊ မယားကွဲ၊ ဆွေ ကွဲ၊ မျိုးကွဲ စွန့်စားကြတာပဲ။ တိုင်းပြည်တစ်ကောင်ရေ ရွှေရွှေစွန့်စား ကြတာပဲ။ တကယ်လို့များ ကျုပ်ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းချွတ်သွားပင် ဖိခန်းမှာရဲ့တို့ တပ်တွေ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဗိုလ်ချုပ် ထံ အစကတော့အသားကြည့်၊ ကြီးမှူးအုပ်ချုပ်သူ အမိန့် နားထောင် ကြရ ပြောလိုက်ပါ။ ဪ ဆေးမှူးကြီး...စစ်ပွဲတိုင်း ဘယ်လိုပင် ရှမ်းသတ္တိနှင့် တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ပေမယ့်လဲ သေမင်းနှင့်ရင်ဆိုင်

တော့...ဟူသော စကားတွင် ရုပ်နေတော့သည်အဆုံး၊ ဆေးမှူး ကြီးကား ကြက်သေသေလျက်။

အနီးပြုရနေသော ရဲဘော်များလည်း မတုန်မလှုပ်။

နိဂုံးချုပ်

“လက်ဦးဆရာ မည်ဆိုက်စွာ၊ ပဗ္ဗာရီယ မိန့်ဒ်”ဟူသော စကားအရ မိားနှစ်ပါးတို့၏ ငယ်စဉ် အဆုံးအမကောင်းမှုနိဂုံး။ အစ်ကိုကြီးက အဖအရာဟုဆိုသည့် အင်္ကျီများ၏ သန်သင်ညွှန်ကြား မှုဖြင့် အထောက်အပံ့ရခြင်း။ ဇနီးဖြစ်သူ မအိုးတင်၏ တကယ် အိမ်ရှင်မ မိန်းမကောင်း။ မိန်းမမြတ်ဝိပီ ရွှေလည်းကာ နေချင် ရှာသော်လည်း လင်၏အလိုဆန္ဒ လမ်းကောင်းလမ်းမှန်ကို လိုက် လျှောက် စစ်ထိုင်ခြင်းကို အထူးအထူး မတားမြစ်ခဲ့။ စ ခြံ ဝင်သည်မှ သေသည့်နေ့တိုင် ပြန်မလာခြင်းကိုပင် အောင် အညံ့ စိတ်ထိန်းနိုင်ခဲ့ခြင်း။

သေည့်တို့ကြောင့် ထိုစဉ်အခါက ထားဝယ်မြို့ကပင်လျှင် မသိသော သာမန် ဗထူး မှာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်တွင် ဗိုလ်ကြီး ဗထူး။

ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်တွင် ဗိုလ်ကြီး ဗထူး(တပ်မှူး)။ ဗမာ့ဘဏ်မတော်တွင် ဗိုလ်မှူး ဗထူး (တစ်ရင်းမှူး)အနောက် မြောက်တိုင်းမှူး။

ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ခေတ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူး (အထက်မြန်မာပြည် တိုင်းမှူး)၊(အောက်လှန် နေစဉ် အတွင်း

အထက်မြန်မာပြည်တိုင်းမှူး ဗထူး အား ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် စစ်မြေပြင် မင်းတုန်းနယ်စခန်းမှ ဗိုလ်မှူးကြီးရာထူး တိုးမြှင့်ခန့်အပ်ကြောင်း၊ ဝှမ်းပြည်စစ်ကြောင်းမှ အထက်အထွယ်ခက်သိမ့်ကြောင်း ကျဆုံးသွားသည်တိုင်အောင် ရာထူးတိုးမြှင့်ခန့်ထားခြင်းကို မသိလိုက်ရရှာပေ။ ဧည့် ဗိုလ် ဗထူး၊ ဗိုလ် ဗထူး။

မြန်မာပြည်သာမက ကမ္ဘာ့သိပ်တင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့လေသည်။

သူရဲကောင်း ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူး မှာ သားကိုလက်ဆွဲ သမီးထွေးပိုင်ချို ယုယပြီလည်း မနေနိုင်တော့၊ ဇနီးသည်ကိုလည်း နှုတ်မဆက်အား မိဘနှစ်ပါးကို ကင်ပေတိုင် လူသရမ်းတို့ ဖမ်းဆီးညှဉ်းဆဲခြင်းကိုလည်း မသိလိုက်ရတော့ဘဲ ၁၉၅၇ ခု၊ ဇွန်လ ၂ ရက်နေ့တွင် အထက်ပေးပြန်သော တယ်လူးစခန်းတွင် ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွား ကျဆုံးခဲ့လေကြောင်း။

သူရဲကောင်း ဗထူး ကား မချီတော့ပြီ။ အတ္တဘော ကိုယ်ကြီးလည်း ပျောက်ကွယ်လေပြီ။ မိမိကျဆုံးခြင်းသတင်းကိုကြားကြားချင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မျက်ရည်ကျသည်ကိုပင် မသိလိုက်ချီမိမိအား ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးခြင်းကိုပင် သိမသွားရသွားသူတို့တိုင်လည်း ဗထူး အမည်ကား သင်းသင်းပျံ့ပျံ့ရန်လှိုင်ပြီ။

သူရဲကောင်းကြီးကား မိဘနှစ်ပါးအားလည်းကောင်း၊ ဇနီးနှင့် သားသမီးတို့အားလည်းကောင်း စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတနာအမွေငွေ၊ ဆိုနာစာထောက်ပံ့မှု စည်းစိမ်အမွေကိုမူကားမပေးနိုင်ခဲ့ပေတကား။

သို့လင့်ကစား သူရဲကောင်း ဗိုလ်မှူးကြီး၏ မိဘနှစ်ပါးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီး၏သားသမီးများဟူ၍လည်းကောင်း ကမ္ဘာကျသော်လည်း ဥဒါန်းမကျနိုင်သော့ကုန်ရည် အမေ့အနှစ်ကိုပင် ပေးနိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

သို့ကျဆုံးခြင်းအတွက် ကျန်ရစ်သူမိဘနှစ်ပါးတို့က သား၏ချစ်ခြင်း၊ အစ်ကိုများက ညီ၏ချစ်ခြင်း၊ ဇနီးသည်က ခင်ပွန်း၏ချစ်ခြင်း၊ သားသမီးတို့က ဖခင်၏ချစ်ခြင်း၊ ရဲဘော်တို့ကရဲဘော်စစ်ကိုချစ်ခင်လေးစားခြင်း၊ တိုင်းပြည်လူထုက တိုင်းပြည်မှအားထားရာ ဗိုလ်ထူးတစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် ချစ်ခင်ခြင်းတို့ကြောင့် မှုးဆူးငါးကြေးတမ်းတကြမည်ကို နှမြောတသကြမည်ကို အတွေးနှင့်ပင် မြင်မော့သိပေတော့။

သို့သော်လည်း ငါ့သား၊ ငါ့ခင်ပွန်း၊ ငါ့တို့အို၊ ငါ့တို့ရဲဘော်စစ်၊ ငါ့တို့တိုင်းပြည် လက်ရုံး ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူး ကျဆုံးခြင်းကား တိုင်းပြည် လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာတိုးတက် လွတ်လပ်မှုအတွက်ကျဆုံးရရှာလေသည်။ သူရဲကောင်းပီသစွာဖြင့်တိုင်းပြည်လက်ရုံးပီသပါပေသည်။ လူပင်သေသော်လည်း ကမ္ဘာကျသော်လည်း ဥဒါန်းမကျနိုင်ပါပေတကား၊ အမည်မသေပါတကားဟူသောအတွေးဖြင့် ဖြေပျောက် နှစ်သိမ့်နိုင်ကြပါပေသတည်း။

သို့လှမ်းဆွတ်တစ်ဖေ နှမြောတသခြင်းကိုနှစ်သိမ့်ဖြေပျောက်ကာ ကျဆုံးသူတို့၏ ရွေးရွက်တင်မှုကို အားလုံးသော သူတို့

သည် ရွေးလူကိပ်ပါ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါပေစေသည်။ အာဇာနည်မာန်ကြိုတစ်ခု အမြန်ဆုံး ပေါ်ပေါက် ပါပေစေသည်။ အာဇာနည် ကျောက်တိုင်ကြီးလည်း တွေ့မြင်ရပါပေ သတည်း။ ဟူသော ဆုတောင်းဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ပေတော့သည်။

စာကြည့်တိုက်တွင်လုံးရန်

၆၂၀	တိုက်ရုံး	တိုက်ပိုင်အမတ်
တိုက်	မြန်မာ့သူရဲကောင်း ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူး။ ရန်ကုန်၊ စာပေဗိမာန်၊ ၁၉၆၀။	
	၇၆ စာမျက်နှာ၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ရေး ပညာပြန့်ပွားရေး နှစ်သစ်ရေး စာတို။	
	တိုင်းပြည်၏လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကိုယ်တို့ ရွှံ့ထန်ရာခွဲခြားသော ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူး၏ ကြီး ပမ်းအောင်မြင်မှုများကို အတုပထမအကျဉ်း တင်ပြထားသည်။	
	အစိုး	ကျပ် ပြား